

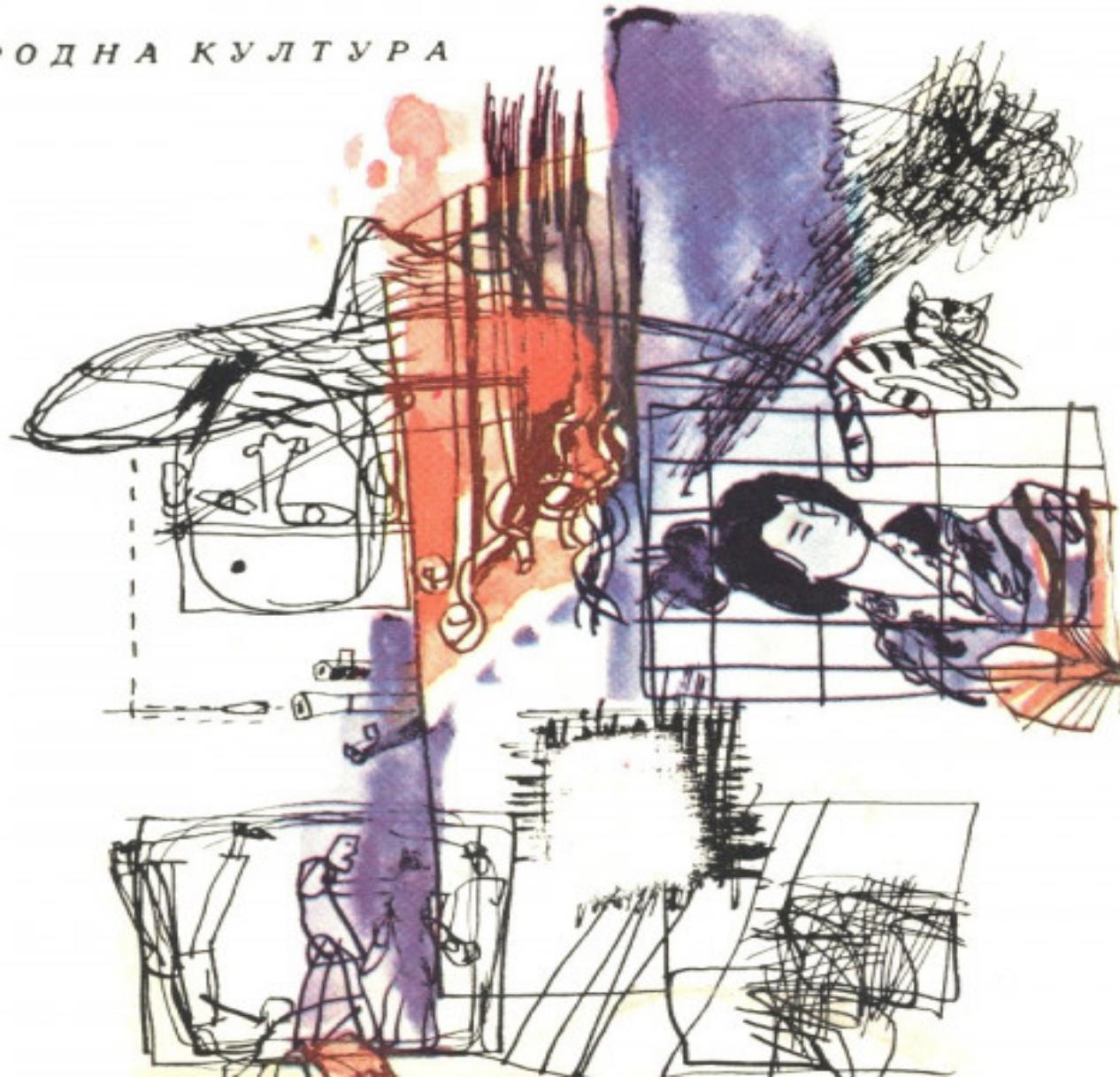
ПАНОРАМА

Ричард Бромиган
ЧУДОВИЩЕТО
ХОКЛАЙН

ЕДНО СОМБРЕРО
ПАДА
ОТ НЕБЕТО

НАРОДНА КУЛТУРА

РИЧАРД БРОТИГАН
ЧУДОВИЩЕТО ХОКЛАЙН.
ЕДНО СОМБРЕРО ПАДА ОТ
НЕБЕТО

Превод: Рада Шарланџиева

chitanka.info

Във фантасмагоричния свят на Бротиган е скрит ключ към истината за Америка на 70-те години, истината за обезчовечаването, насилието и краха на хуманистичните илюзии.

Бернар Лъо Со

„От времето на Зоро никой в Америка не е носил по-впечатляваща шапка от него. И като че ли през двете десетилетия на американската контракултура «ъндърграундът» не е изпратил на «белия свят» по-оригинален писател. От своята прословута шапка на магьосник каубой Ричард Бротиган вади малки чудеса, полуромани, полупоеми, игри на въображението, като цветни съновидения. Можем да го наречем гений на артистичната небрежност, който скита из литературните стилове с непринудеността на най-надарените поети. Идва ни наум за Джек Керуак, Боб Дильн и Жак Превер. Идва ни наум най-вече за Борис Виан заради вдъхновената лекота, импровизацията и пародията.

Романист, поет, хуморист? Всичко едновременно. От романа «Като сок от дinya» той смесва жанровете и предпочита импромптуто. Този път с «Чудовището Хоклайн» ни поднася един «готически уестърн», а на романа би прилягало също тъй добре и определението «хиbridна приказка», понеже оставя в нас усещането, че Зоро е избавил Снежанка или, ако предпочитаме, Тарзан е отвлякъл Алиса в Страната на чудесата...

Чудовището, злосторно и меланхолично, сякаш е слепено от две половини — Лъвкрафт и Франкенщайн. Динамиката на уестърна, мистерията на готическия роман, чудото на приказката и научната фантастика се съчетават в сепваща новост. Това е «ненадейната среща върху дисекционна маса на една шевна машина с един чадър», за която бе мечтал Лотреамон. Сюрреалист на 70-те години,

Бротиган свързва в скачени съдове действителното и въображаемото, помириява действието с бляна, насладата с баналното, писмовността с комикса, черния с розовия хумор, смешното с абсурдното.“

Жак Кабо

„Популярността на Ричард Бротиган се дължи на неговия сюрреализъм, забележителен с изящността и с непресторения си тон: повествователният стил на този писател е тъй разговорен и прозрачен, че дори немислимите сюжетни събития и луди обрани не нарушават естествеността на разказа. Но в най-добрите си превъплъщения Бротиган е реалист и произведенията му оставят дълбоко впечатление не само с формата, но и със съдържанието си. Бротиган документира един начин на живот, в който сюрреалистичният стил се е превърнал едвали не във втора природа. В «Едно сомбреро пада от небето» самобичуването на автора протагонист е унищожителна сатира на безпомощността на днешния американски творец, а изстъпленията на масовото насилие са подтик за сериозен размисъл върху механизмите, които управляват обществото ни.“

Робърт Кристаго

РАДА ШАРЛАНДЖИЕВА

ПРЕЧИСТВАЩИЯТ СМЯХ НА РИЧАРД БРОТИГАН

Романи, в които стават чудни неща — хора, изтерзани от безчинствата на вилнееща банда, намират покой в полята на смъртта, където всеки нов ден слънцето грее в различен цвят, а животът е благ и свеж като сок от диня; или съблазнително момиче предизвиква суматоха из залите на калифорнийска библиотека, специализирана в съхраняване на стократно отхвърлени ръкописи; или злосторно чудовище, сътворено от ръката на учен — хуманист, влиза в смъртна схватка с гангстери от Дивия Запад; или едно сомбреро, довяно от вятъра върху централна улица на провинциално американско градче, става повод за въоръжен сблъсък между гражданско население и армията; или невзрачен детектив бяга от своите всекидневни маршрути из гъсталациите на престъпността в блажени сънища за Вавилон; или... Стихосбирки, чиито заглавия сепват с необичайността си. От рода на „Галилейски стопаджия“, „Сервирайте мраморния чай“, „Моля, засадете тази книга“, „Надзирават ни машини за любеща милост“. Книги в големи тиражи с ярки корици, а на гърба — снимка на дългокос мъж със странна черна шапка — нещо средно между детективско бомбе, каубойска шапка и сомбреро. Мъжът е вдигнал съзаклятнически пръст пред устните си: шишт, сега ще ви разкажа една невероятна история... Това са като че ли всички данни, с които разполагаме за американския писател Ричард БроТИган. „Малко, но доста особено“, би бил автокоментарът на писателя. А, да, знаем още и рождената му година — 1935. За родното му място се споменава неопределено — малък град на северозападното крайбрежие на САЩ. Той не прави изявления, не дава интервюта, не обяснява написаното; в периодичния печат, освен отзиви за поредната му книга, не се срещат биографични справки или творчески портрети. Има само смътна мълва за бурна младост сред калифорнийската артистична бохема, но тук

вече излизаме от територията на фактите и прекрачваме в царството на мита. Ако все пак митът навсякъде е допринесъл за изключителната популярност на автора в страната му, а и извън нея, тъй като неговите произведения са преведени на петнадесет езика, налище са осем романа, които съвсем неслучайно се нареждат в една традиция, стигаща далеч назад в миналото.

Вкусът към невероятната ситуация, към алогичното словосъчетание, към парадоксалното и гротескното е дълбоко вкоренен в природата на американеца. Онаследен от прародителите ирландци и англосаксонци, в дивата неовладяна твърд на Новия свят той се превръща в нещо по-същностно от своеобразно чувство за хумор. В агонията на разочарованието от осуетяването на буржоазнодемократичните идеали за свобода и равенство, в краха на Голямата американска мечта, играта на въображението ще се окаже онзи спасителен защитен рефлекс, който ще смекчава болезнено интензивния контакт с една обезверяваща действителност. В своята историческа съдба формирацият се национален характер тъй често ще надмогва разминаването между порив и обществена обреченост чрез пречистващия смях от привидната безсмислица, която всъщност изтъква противоречието между индивида и средата, че остроумието и способността за пародиране ще заемат високо място в системата на личностните ценности.

Като художествен регистратор на обективния духовен процес, прозаическата традиция в американската литература показва пристрастие към сатирично-фантастичното изображение от самото си зараждане и отделни елементи на парадоксалното, съпоставянето с ирационалното, дори бомбастичното се срещат в произведенията на първите ѹ белетристи. Независимо дали в превъплъщението на гротескно карикатурна картина, на битово-хумористичен детайл или приказна метафорност, те са чест художествен похват и в творчеството на големите американски сатирици Марк Твен, Синклър Луис и Ринг Ларднър.

Изведено обаче до крайността на абсурда и възприето не само като художествен похват, но като светоглед и структурен принцип, сатирично-фантастичното начало породи през 60-те години едно нашумяло течение в съвременната американска литература, назовано твърде условно „литература на черния хумор“. За направление със

стройна идейно естетическа платформа в случая не може да се говори. Обектът на изображение и художественият прицел не са равнозначни — социално-политическата изобличителност в най-добрите романи на Кърт Вонегът и антивоенният патос на Джоузеф Хелър са твърде различни от вселенски апокалиптичните видения на Томас Пинчън, бурлескните искромети на Уилям Бъроуз, разяждащите като киселина игрословици на Доналд Бартълми или артистичните пародии на Ричард Братиган. Обединява ги общото чувство за света като хаос и за обществото като безредие. Обединява ги още и това, че в разпадането на целостта на съществуването, в изгубването на зрителната точка, в обезверяването от обществото, човека и твореца тези писатели тръгват да търсят нови ориентири в света на въображението, в пародийното отрицание, в играта и черния хумор.

Сред разнородните членове на това странно и необвързано литературно „семейство“ Ричард Братиган се явява в ролята на наблюдателното, палаво, малко, пакостно и надарено с поетично вдъхновение дете. Без да прониква до дълбочините на обществено-политическите причини за явленията, той обаче улавя с вярно око и безпогрешно ухо пораженията върху душевността на средния американец — блаженото невежество и наивната самоувереност на човека, чито сетива всекидневно бомбардират сурогатите на попкултурата; отсъствието на морално-етични ценности; обречеността на стремежа към духовно извисяване; несигурността на дребния човек в правото му на труд; латентното насилие в обществото и индивидите, които създава; аrogантността на властта; безумието на военщината; истеричните изстъпления на масовата психоза; безсилието на твореца. Тези наблюдения Братиган поднася в сюрреалистични съчетания на жанрове и образност, на дръзки полети на въображението и натуралистични детайли, на разговорен език и поетични изблици. Той взема клишетата на поплитературата, използува жанровете на уестърна, готическия роман, детективския роман, историческия роман, мистерията, за да въздействува върху съзнание, закърняло от злоупотреба с псевдокултура, но преобразявайки ги в пародии, писателят всъщност се прицелва в обекта на тази псевдокултура, т.е. в читателя, за когото са предназначени, така че, преди още да е заглъхнал залпът от смях, лицето да се изкриви о гримаса, а в очите да се мерне ужасът от неочекваното смразяващо самопознание.

Рада Шарланджиева

ЧУДОВИЩЕТО ХОКЛАЙН ГОТИЧЕСКИ УЕСТЪРН

**ПЪРВА КНИГА
ОСТРОВ ХАВАЙ**

УРОКЪТ ПО ЕЗДА

Прилекнали и стиснали пушки сред ананасовото поле, те гледаха как един баща учи сина си да язди. Това ставаше на остров Хавай в лятото на 1902 година.

От дълго време не бяха разменили дума. Просто се снишиха и впериха очи в мъжа, момчето и коня. А гледката пред тях не ги правеше щастливи.

— Не мога — каза Гриър.

— Но той е должно копеле — настоя Камерън.

— Не мога да застрелям един човек, докато учи детето си да язди кон — каза Гриър. — Не съм устроен така.

Гриър и Камерън не се чувствуваха като у дома сред ананасовото поле. На остров Хавай те изглеждаха не на място. И двамата бяха в каубойски костюми — обичайното облекло на Източен Орегон.

Гриър стискаше любимата си пушка „Краг“, калибър 30:40, а Камерън — „Уинчестър“ 25:35. Гриър обичаше да занася Камерън за пушката му. Току му подмяташе: „За какъв дявол вечно мъкнеш тая заешка пушка, а не си вземеш една истинска, като моята «Краг»?“

Те следяха внимателно урока по езда.

— Ето как ще изтървем две хиляди долара — каза Камерън. — Напразно бихме тоя гаден път с гадния кораб. Струваше ми се, че никога няма да спра да повръщам, а сега се налага да го минавам повторно и в джоба ми пак ще дрънкат само дребни пари.

Гриър кимна.

Пътуването от Сан Франциско до Хавайските острови беше най-отвратителното изпитание в живота на Гриър и Камерън, по-отвратително дори от онова, когато простреляха десет пъти помощник-шерифа на Айдахоу, а той все не умираше, та най-после Гриър се видя в чудо и каза на помощник-шерифа: „Моля ви, умрете, защото не ни се иска да стреляме повече във вас.“ А помощник-шерифът му отвърна: „Окей, ще умра, само не стреляйте повече в мен.“ — „Няма да стреляме повече във вас“ — обеща му Камерън. „Окей, мъртъв съм“ — и умря.

Мъжът, момчето и конят се обучаваха в предния двор на една голяма бяла къща, засенчена от кокосови палми. Къщата беше като блескав остров сред ананасовите полета. От нея долита музика на пиано. И лениво се разнасяше в топлия следобед.

В този миг на предната веранда излезе жена. Държеше се като съпруга и майка. Облечена бе в дълга бяла рокля с висока колосана яка.

— Вечерята е готова! — изкряска тя. — Хайде на плюскане, каубои!

— По дяволите! — изруга Камерън. — Тоя път съвсем сигурно ги изтървах. Хилядата долара. По всички предвиждания той отдавна трябваше да бъде мъртъв и на път да го изпружат на верандата, а ето че влиза в къщата си, за да се наяде.

— Я да се махаме от тоя проклет остров! — отсече Гриър.

ОБРАТНО В САН ФРАНЦИСКО

Камерън си падаше по броенето. До Сан Франциско повърна деветнайсет пъти. Обичаше да брои всяко свое действие. Преди години, когато се запознаха, това стряскаше Гриър, но той отдавна вече беше свикнал със слабостта на Камерън. А и нямаше избор, инак можеше да откачи.

Понякога хората питаха какво прави Камерън, а Гриър им обясняваше: „Брои нещо.“ — „Какво брои?“ — интересуваха се те, а Гриър им отговаряше: „Има ли значение?“ — и хората измърморваха: „Аха.“

Обикновено те не задълбаваха, защото Гриър и Камерън бяха крайно самоуверени по оня безцеремонен небрежно отпуснат начин, от който другите застават нащрек.

Видът на Гриър и на Камерън внушаваше, че могат да се справят с всяко положение с минимални усилия и максимален резултат.

Те не изглеждаха опасни и жестоки. По-скоро бяха като укротена дестилация на двете качества. Държаха се така, сякаш знаят съвсем отвътре за разни работи наоколо, които никой друг неумее да съзре.

С други думи, биваше си ги и хората внимаваха да не ги пращат на майната им, макар Камерън вечно да броеше нещо, както преброи, че до Сан Франциско е повърнал деветнайсет пъти. Те бяха наемни убийци.

По едно време Гриър попита:

— Колко пъти станаха?

И Камерън отвърна:

— Дванайсет.

— А колко пъти ти се повдигна?

— Двайсет.

— И през колко го изкарваш? — заинтересува се Гриър.

— Горе-долу равномерно, през един.

МИС ХОКЛАЙН

В това време мис Хоклайн вече ги чакаше в огромната леденостудена жълта къща... в Източен Орегон... докато в Китайския квартал на Сан Франциско те припечелваха пари за път, убивайки един китаец, който, според други китайци, трябваше да бъде убит.

Въпросният китаец беше отчаян главорез и другите китайци предложиха на Гриър и на Камерън седемдесет и пет долара, за да го убият.

Мис Хоклайн седеше гола на пода в стая, пълна с музикални инструменти и с газени лампи, които едва-едва мъждукаха. Седеше близо до един клавесин. Върху неговата клавиатура падаше особена светлина, която си имаше и сянка.

Вън виеха койоти.

Разкривените от газените лампи сенки на музикалните инструменти хвърляха екзотични очертания върху нейното тяло и в камината гореше буен огън. Огънят беше почти неестествено голям, но това бе необходимо, защото къщата беше леденостудена.

На вратата на стаята се почука.

Мис Хоклайн извърна глава:

— Да?

— Вечерята ще бъде сервирана след няколко минути — долетя през вратата старчески глас. Човекът не направи опит да влезе в стаята. Остана вън.

— Благодаря ви, мистър Морган — отговори тя.

После отекнаха тежки стъпки, загълхнаха по коридора и най-подир изчезнаха зад тракването на някаква врата.

Койотите бяха съвсем близо до къщата. Сякаш виеха от самата веранда.

— Даваме седемдесет и пет долара. Вие убивате — каза главатарят на китайците.

Заедно с тях в тъмното тясно помещение седяха още пет-шест китайци. Миризма на евтино китайско ядене изпълваше мястото.

Когато Гриър и Камерън чуха цената седемдесет и пет долара, те пуснаха онази своя небрежна усмивка, която обикновено променяше много бързо нещата.

— Двеста долара — каза китаецът, без да трепне лицето му. Беше съобразителен китаец. Затова им бе и главатар.

— Двеста и петдесет. Къде е? — попита Гриър.

— В съседната къща — отвърна главатарят на китайците.

Гриър и Камерън нахълтаха в съседната къща и го убиха. Така и не разбраха колко отчаян главорез беше китаецът, защото не му оставиха възможност да покаже. Тъй работеха те. Убиваха от раз.

Докато те се занимаваха с китаеца, мис Хоклайн ги чакаше все тъй гола на сред стаята, населена със сенките на музикалните инструменти. Благодарение на газените пламъчета сенките играеха по тялото ѝ в тази огромна къща в Източен Орегон.

Но в стаята имаше още нещо. То я наблюдаваше и се наслаждаваше на голото ѝ тяло. Тя не знаеше, че то е там. Нито знаеше, че е гола. Ако знаеше, че е гола, щеше да изживее силен шок. Тя беше благопристойна млада дама, ако изключим цветистия език, който бе възприела от баща си.

Мис Хоклайн мислеше за Гриър и за Камерън, въпреки че никога не ги беше виждала, нито пък бе чувала за тях, но открай време ги чакаше да дойдат, както пък те бяха обречени да го направят, защото тя бе частица от тяхното готическо бъдеще.

На другата сутрин Гриър и Камерън хванаха влака за Портланд, Орегон. Денят бе прекрасен. И те бяха доволни, защото обичаха да пътуват с влак за Портланд.

— Е, колко пъти дотук? — попита Гриър.

— Осем пъти останахме и шест слязохме — отвърна Камерън.

ВЪЛШЕБНОТО МОМИЧЕ

Те блудствуваха втори ден, когато ги откри индианката. Обичаха да поблудствуват една седмица в Портланд, преди да мирият и да помислят за работа.

Индианката ги откри в любимия им публичен дом. Никога не ги беше виждала, нито пък, бе чувала за тях, но щом ги зърна, разбра, че такива мъже трябват на мис Хоклайн.

От три месеца търсеше из Портланд подходящи мъже. Казваше се Вълшебното момиче. Смяташе, че е на петнайсет години. Влязла бе случайно в публичния дом. Всъщност тя търсеше друг публичен дом, който се намираше на следващата пресечка.

— Какво искаш? — попита я Гриър. На коленете му седеше едно хубаво русо момиче на около четиринайсет. Без дрехи.

— Тая индианка ли е? — попита момичето. Как ли се е вмъкнала тук?

— Затваряй си устата — сряза я Гриър.

Камерън тъкмо бе награбил една малка брюнетка. Той прекъсна заниманието си и хвърли през рамо поглед към Вълшебното момиче.

Двоумеше се дали да продължи със своето момиче, или да разбере какво иска индианката.

Вълшебното момиче стоеше и дума не продумваше.

Малката проститутка рече:

— Продължавай!

— Почакай малко — отвърна ѝ Камерън. И се измести от позата на любовта. Взел бе решение.

Индианката бръкна в джоба си и извади оттам снимка. Снимка на много красива млада жена. Жената от снимката беше без дрехи. Седеше на пода на стая, изпълнена с музикални инструменти.

Вълшебното момиче показва снимката на Гриър.

— Какво е това? — попита Гриър.

Вълшебното момиче пристъпи към Камерън и показва и на него снимката.

— Интересно — промърмори Камерън.

Двете малки проститутки не разбираха какво става. В живота си не бяха виждали такова нещо, а бяха виждали доста работи в живота си. Тъмнокосата изведнъж прикри краката си, защото се смути.

Русата се пулеше онемяла, с невярващи сини очи. Кажеше ли ѝ някой мъж да си затваря устата, тя винаги си я затваряше. Преди да стане проститутка, бе работила във ферма.

Тогава Вълшебното момиче бръкна в джоба на индианската си роба и извади пет хиляди долара на стотачки. Извади парите с такъв жест, сякаш цял живот бе правила само това.

Подаде на Гриър двайсет и пет банкноти, после отиде при Камерън и подаде и на него двайсет и пет. След като им връчи парите, стана и безмълвно ги загледа. Още не бе проговорила, откакто влезе в стаята.

Русокосото момиче си седеше на коленете на Гриър. Той погледна индианката и бавно кимна в знак на съгласие. Както лежеше до тъмнокосото момиче, което прикриваше краката си, Камерън пусна една полуусмивка.

ИНДИАНКАТА

На другата сутрин Гриър и Камерън тръгнаха с влак от Портланд към Сентрал Каунти в Източен Орегон, нагоре по река Калъмбия.

Местата им бяха удобни, защото обичаха да пътуват с влак. С тях пътуваща и индианката. Голяма част от времето те прекарваха, загледани в нея, защото тя беше много хубава.

Беше висока и стройна и имаше дълга права черна коса. Формите ѝ бяха изящно чувствени. И на двамата им направи впечатление нейната уста.

Тя седеше изискано, отправила взор към река Кълъмбия, докато влакът се носеше срещу течението към Източен Орегон. Намираше интересни работи за гледане.

Три или четири часа след като напуснаха Портланд, Гриър и Камерън заприказваха Вълшебното момиче. Глождеше ги любопитство какво означава всичко това.

Откак влезе в публичния дом и промени живота им, момичето не бе изговорило повече от стотина думи. И ни една от думите не се отнасяше до онova, което се очакваше от тях да направят, освен дето рече, че трябва да стигнат до Сентрал Каунти и да се запознаят с мис Хоклайн, която ще им обясни за какво им плаща пет хиляди долара.

— Защо отиваме в Сентрал Каунти? — попита Гриър.

— Вие нали убивате хора? — отвърна му с въпрос Вълшебното момиче. Гласът ѝ беше мек и отмерен. Звукът на нейния глас ги изненада. Преди да проговори, те не очакваха, че ще прозвучи така.

— Понякога — измънка Гриър.

— По вашия край като че имате доста неприятности с опазването на овцете — каза Камерън. — Чух за някакви убийства. Миналата седмица опушкали четирима, а за месеца — девет. Познавам трима гангстери от Портланд, които заминаха нататък само преди няколко дни. Отлични мъже.

— Наистина отлични — съгласи се Гриър. — Като че ли най-добрите трима, тръгнали нататък, за които знаем, освен може би едини други двама. Мъчно се надвиват такива момчета. Тръгнаха да работят

за собствениците на стадата. На коя страна е твоята господарка или иска да й бъде свършена някоя лична работа?

— Мис Хоклайн ще ви обясни какво иска от вас — отговори Вълшебното момиче.

— Ей, от теб не може да се измъкне дори намек! — усмихна се Гриър.

Вълшебното момиче погледна през прозореца към река Кълъмбия. По реката плаваше лодка. В лодката седяха двама души. Не можеше да се каже какво точно правеха. Единият държеше чадър, макар че не валеше, нито пък приличаше слънце.

Гриър и Камерън се отказаха да разпитват какво ще се иска от тях, но силно ги заинтересува Вълшебното момиче. Гласът ѝ ги изненада, защото не говореше като индианка. Говореше като жена от Източна Азия.

А след като я огледаха и отблизо, видяха, че не е индианка.

Но си премълчаха. Получили бяха пари и това им стигаше. Помислиха си, че ако тя държи да прилича на индианка, това си е нейна работа.

ГОМПВИЛ

Влакът стигаше само до Гомпвил, областен център на Морнинг Каунти, който се намираше на петдесет мили път с дилижанс от Били. В студеното ясно зазоряване пет-шест сънени кучета лаеха по локомотива.

— Гомпвил — оповести Камерън.

Гомпвил беше щаб на Асоциацията на овцеубийците от Морнинг Каунти, която си имаше президент, вицепрезидент, секретар, водещ протокола и вътрешен кодекс, узаконяващ изтребоването на овцете.

На собствениците на овцете тая работа не им идваше много по сърце, така че и двете страни бяха докарали гангстери от Портланд и в този край започна да се гледа твърде леко на убийството.

— Ще го хванем за опашката — каза Гриър на Вълшебното момиче, докато се приближаваха към пътниците, качващи се в дилижанса. И потеглиха за Били буквално след минута.

Камерън носеше на рамо дълго тясно куфарче. Куфарчето съдържаше една дванайсеткалиброва ловджийска пушка със затвор и срязани цеви, една пушка „Уинчестър“ 25:35, една „Краг“ 30:40, два 38-калибрни револвера и един автоматичен 38-калибров пистолет, който Камерън бе купил на остров Хавай от един войник, завръщащ се от Филипините след двегодишна служба в потушаване на бунтове.

— Какъв е тоя пистолет? — попитал Камерън войника. Пиели си питието в някакъв бар в Хонолулу.

— За трепане на филипински копелета — отговорил му войникът. Трепе ги на място, без грешка, гробовете не стигат да ги погребеш.

След една бутилка уиски и много приказки за жени Камерън купил пистолета от войника, който цъфтял от радост, че се прибира у дома в Америка и че не се налага да използува повече своето оръжие.

СЕНТРАЛКАУНТСКИ НРАВИ

Сентрал Каунти беше обширна хълмиста област, оградена от планини на север и от планини на юг, а между тях безбрежна самота. Планините тънха в гори и потоци.

Самотата се наричаше Мъртвите хълмове.

Широка беше трийсет мили — хълмовете бяха хиляди: жълти и голи през лятото, гъсто обрасли с хвойнови храсти в падините, а тук-там по тях стърчаха борове, които приличаш досущ на овце, спуснали се от планините, залутали се сред Мъртвите хълмове и изгубили пътя си за връщане.

... горките дървета...

Населението на Сентрал Каунти се въртеше около хиляда и сто души: като извадим или прибавим тук някой умрял, там някои новороден, неколцината странници, решили да се заселят в областта и да започнат нов живот, или пък коренящите, запилели се далеч, които никога не ще се върнат от мъка по дома ни за дълго, ни за кратко.

Като в сбита история на човечеството, в тази област имаше два града.

Единият се намираше близо до северната планинска верига. Този град се наричаше Брукс. Другият беше близо до южната планинска верига. Той се наричаше Били.

Градовете носеха имената на братята Били и Брукс Патърсън: пионери-заселници в областта отпреди четиридесет години, които, заради правото на собственост над пет пилета, се застреляли един друг в един септемврийски следобед.

Тази съдбовна пилешка разпра се разиграла в 1881 година, но в 1902 година в областта все още бушуваха страсти около въпроса чие е било правото над пилетата и кой е виновникът за дуела, довел до гибелта на двамата братя и оставил две вдовици и девет сирачета.

Главен град на областта беше Брукс, но жителите на Били казваха по този повод:

— Майната му на Брукс!

В ПОЛЪХА НА РАННА УТРИН

Точно на излизане от Гомпвил един мъж висеше обесен от моста над реката. На лицето му бе изписано неверие, сякаш още не можеше да повярва, че е мъртъв. Просто отказваше да повярва, че е мъртъв. И нямаше да повярва, че е мъртъв, докато не го погребат. Тялото му се полюшваше леко във вятъра на ранната утрин.

Заедно с Гриър, Камерън и Вълшебното момиче в дилижанса пътуваха и един търговец на бодлива тел. Търговецът приличаше на петдесетгодишно дете с дълги тънки пръсти и мъртвешкобледи нокти. Той отиваше в Били, а после и в Брукс, за да продава бодливата си тел.

Търговията вървеше добре.

— Сега тук стават често такива неща — каза той, като посочи трупа. — Работа на гангстерите от Портланд. Те са го направили.

Той единствен проговори. Никой друг нямаше думи за изговаряне на глас. Гриър и Камерън си казаха наум каквото имаха да си кажат.

Вълшебното момиче остана тъй спокойно, сякаш бе израснало в страна, където отвсякъде никнат трупове вместо цветя.

Дилижансът мина по моста, без да спира. Протътна по него като гръмотевична буря със средна сила. Вятърът завъртя трупа, така че той сподири дилижанса, докато се изкачи по пътя край реката, и изчезна сред прашните зелени дървета на един завои.

НА „КАФЕ“ С ВДОВИЦАТА

Няколко часа по-късно дилижансът спря пред къщата на вдовицата Джейн. По пътя за Били кочияшът обичаше да се отбива на чашка „кафе“ при вдовицата.

Онова, което имаше пред вид под чашка кафе, всъщност не беше чашка кафе. Той имаше нежна връзка с вдовицата и просто спираше колата пред нейната къща и въвеждаше вътре всички пътници. Вдовицата ги черпеше с кафе, а на кухненската маса неизменно стоеше голям поднос с домашни понички.

Вдовицата Джейн беше много слаба, но весела жена, в началото на петдесетте.

После вдовицата и кочияшът, тържествено понесъл своята чаша кафе, се качваха на горния етаж. Пътниците оставаха долу в кухнята, пиеха кафе и ядяха понички, докато горе в спалнята кочияшът пиеше „кафето“ си с вдовицата.

Скърцането на пружините отекваше из къщата като механичен дъжд.

КОРА

Камерън взе със себе си куфарчето с оръжията. Не искаше да ги оставя в дилижанса без надзор. Гриър и Камерън никога не носеха по себе си оръжие, освен ако не тръгваха да убиват някого. Тогава носеха оръжие. В останалото време оръжията си лежаха в куфара.

Търговецът на бодлива тел седеше в кухнята с чашата кафе в ръка и от време на време поглеждаше надолу към куфарчето до Камерън, но не каза нищо по въпроса.

Затова пък интересът му към Вълшебното момиче беше достатъчно силен, че да не се въздържи да я попита как се назова.

— Вълшебното момиче — отговори му Вълшебното момиче.

— Хубаво име — одобри той. — И ако не ми се разсърдите, че ще ви го кажа, и вие сте много хубава.

— Благодаря ви.

После, за да бъде вежлив докрай, попита и Гриър как се назова.

— Гриър — отвърна му Гриър.

— Интересно име — отбеляза той.

Подир това попита Камерън как се назова.

— Камерън — процеди Камерън.

— Всички тук имат интересни имена — заключи той. — Аз пък се казвам Марвин Кора Джоунс. Не се срещат често мъже с второ име Кора. Поне аз не съм срещал, а съм ходил на много места, включително и в Англия.

— Кора е особено второ име за мъж — съгласи се Камерън.

Вълшебното момиче стана, отиде до печката и наля още кафе на Гриър и Камерън. Наля и на търговеца на бодлива тел. Усмихваше се. На масата беше поставен огромен поднос с понички и всички се черпеха от тях. Вдовицата Джейн бе добра готвачка.

Като огледало къщата продължаваше да отразява клатушкането на кревата горе.

Гриър и Камерън си наляха и по чаша мляко от една красива порцеланова кана върху масата. Те обичаха да пийват по чаша мляко от

време на време. Хареса им и усмивката върху лицето на Вълшебното момиче. То се усмихваше за първи път.

— Кръстили са ме Кора на пра-прабаба ми. Аз не се обиждам. На някакво празненство се запознала с Джордж Вашингтон. Разправяше, че той бил наистина много мил човек, бил доста по-нисък, отколкото си го представяла — бърбореше търговецът на бодлива тел. — Завързвам познанства с много интересни хора като им казвам, че второто ми име е Кора. То събужда любопитство. Е, малко е смешно. Но не се обиждам, ако хората се подсмиват, какво пък, то си е малко смешно второто име на един мъж да е Кора.

ПРОТИВ ПРАХТА

Кочияшът и вдовицата слязоха по стълбите, разнежено прегърнати.

— Беше страшно мило от ваша страна, че ми го показвахте — каза кочияшът.

Лицето на вдовицата светеше като звезда.

Кочияшът се държеше игриво официално, но от пръв поглед си личеше, че се мъчи да замаже.

— Хубаво е, когато човек поспре да изпие чаша кафе — обърна се кочияшът към всички, насядали около масата. — Това прави пътуването леко, а колко по-добре е да си хапнеш поничка, отколкото да те ритне в главата катър.

Нямаше спор по тоя въпрос.

МИСЛИ НА 12 ЮЛИ 1902 ГОДИНА

Към пладне дилижансът трополеше през планините. Беше горещо и досадно. Кора, търговецът на бодлива тел, беше задрямал. Приличаше на заспала ограда.

Гриър бе вперил поглед в изящните хълмчета, надигащи дългата семпла роба на Вълшебното момиче. Камерън мислеше за мъжа, който висеше обесен на моста. Мислеше си, че веднъж, в началото на века, се бяха напили заедно в Билингс, Монтана.

Камерън не беше съвсем сигурен, но мъжът, който висеше на моста, страховно приличаше на човека, с когото се бе напил в Билингс. И ако не бе самият човек, тогава сигурно беше негов брат близнак.

Вълшебното момиче наблюдаваше Гриър, който се бе втренчил в гърдите ѝ. Представи си как Гриър ги докосва с безцеремонните си силни ръце. В нея се разля приятна възбуда, защото разбра, че ще преспи с Гриър, преди да е свършил денят.

Докато Камерън мислеше за мъртвеца от моста, *a не се ли бяха напили в Денвър*. Вълшебното момиче си помисли, че ще преспи и с него.

БИНОКЪЛ

Дилижансът спря внезапно на планинското било, от което се спускаше вълниста ливада. Безброй лешояди, като от Стария завет, кръжаха и кацаха, и пак се разлитаха над ливадата. Бяха като ангели на мъртвата плът, свикани на поклонение в огромен разпростроял се храм на множество от дребни, бели, в миналото живи твари.

— Овце! — изкрештя кочияшът. — Хиляди овце!

Той оглеждаше ливадата през един бинокъл. Преди години кочияшът бил офицер, младши лейтенант от кавалерията във войните с индианците, затова, когато караше дилижанса, винаги носеше бинокъла си.

Напуснал бе кавалерията, защото не му допадало да убива индианци.

— Асоциацията на овцеубийците от Морнинг Каунти е действувала по тия места — заключи той.

Всички пътници от дилижанса погледнаха през прозорците и слязоха още докато кочияшът се смъкваше от мястото си. Протегнаха се и се опитаха да разкършат схванатите от пътуването стави, загледани как долу в ливадата лешоядите ръфат овцете.

За щастие вятърът духаше в противоположна посока, така че не довяваше до тях мириса на смъртта. Можеха да наблюдават смъртта, без да се сближават с нея.

— Тия овцеубийци наистина знаят как се убиват овце — каза кочияшът.

— Достатъчно е само да имаш пушка — отбеляза Камерън.

БИЛИ

Надвечер прекосиха моста над Сенчестия ручей. *От тоя мост не виси обесен.* помисли си Камерън, докато колата навлизаше в Били.

Върху лицето на Вълшебното момиче грейна радост. Щастлива беше, че се завръща у дома. Отсъствувала бе месеци наред, изпълнявайки поръката, с която мис Хоклайн я беше пратила далеч, и ето че се връщаше с двама души. Нетърпелива бе да види мис Хоклайн. Толкова неща имаха да си говорят. Щеше да разкаже на мис Хоклайн за Портланд.

Дишането на Вълшебното момиче видимо се учести, защото тя предвкуси удоволствието, което щеше да получи от телата на Гриър и Камерън. Те, разбира се, не знаеха, че в скоро време Вълшебното момиче ще преспи с тях.

Забелязаха, че нейното дишане се промени, но не знаеха на какво се дължи това. Мислеха, че е от радост, загдето се прибира у дома, или нещо подобно.

В Били беше шумно, защото беше точно по вечеря. Миризма на мясо и картофи насищаше вятъра. Всички врати и прозорци бяха разтворени. Денят бе много горещ и отвсякъде се чуваше как хората се хранят и говорят.

В Били имаше шейсет-седемдесет къщи, сгради и бараки, разположени от двете страни на потока, който течеше през каньона; по неговите стръмни склонове растяха хвойнови храсти, придаващи сладкото свежо ухание на околността.

В Били имаше три бара, една гостилиница, един голям магазин, една ковачница и една църква. Нямаше хотел, нито банка, нито лекар.

Имаше шериф, но нямаше затвор. Шерифът се називаше Джек Уилямс и можеше грозно да ти разплачне майката. Той смяташе, че прибирането в затвора е губене на време. Ако някой в Били направи поразия, той просто му строшаваше ченето и го хвърляше в потока. През останалото време се занимаваше със своя много гостоприемен салун^[1], „Джек Уилямс Хаус“, и всяка сутрин черпеше градските пияници по една чашка.

Зад църквата имаше гробище и пасторът, някой си Фредерик Камс, неуморно се опитваше да събере дарения, за да издигне ограда около гробището, защото елените влизаха вътре и опасваха цветята и други неща от гробовете.

По някаква необяснима причина пасторът побесняваше, щом видеше елени сред гробовете, и изсипваше ураган от псувни, но никой никога не прие сериозно идеята му да се огради гробището.

На хората просто не им пукаше.

— Влезли няколко елена. Много важно. Хлопа му нещо на нашия пастор — беше най-често реакцията им относно ограждането на гробището в Били.

---

[1] Каубойска кръчма. — Б.пр. ↑

ГУБЕРНАТОРЪТ НА ОРЕГОН

Гриър, Камерън и Вълшебното момиче отидоха в ковачницата да наемат коне, за да продължат на другата сутрин към мис Хоклайн. Искаха да бъдат сигурни, че призори, когато трябваше да тръгнат, конете им ще са готови.

Ковачът държеше странна сбирщина коне, от които даваше понякога под наем, стига да ви познаваше или пък да харесаше вида ви. Насмукал се бе с цяло ведро бира на вечеря, затова беше много приятелски настроен.

— Вълшебно момиче! — възклика той. — Не съм те виждал тук от сума време. Къде беше? Чувам, че по пътя за Гомпвил убивали хора. Казвам се Пилс. — И протегна бирено-приятелска ръка на Гриър и Камерън. — Аз осигурявам тук конете.

— Ще ни трябват коне за утре сутринта — каза Вълшебното момиче. — Отиваме при мис Хоклайн.

— Мисля, че ще ви намеря няколко. Поне един от тях ще стигне дотам: ако извадите късмет.

Пилс обичаше да прави шеги за сметка на конете си. Известен беше в областта с най-калпавите коне, събрани в един обор.

Имаше един с тъй хълтнала гърбина, че приличаше на октомврийски полумесец. Кръстил го бе Кайро.

— Този кон е египетски — обясняваше на хората.

Имаше и друг, който пък беше без уши. Някакъв пиян каубой му ги бил отгризал на бас за петдесет цента.

— Хващам се на бас за петдесет цента, че съм тъй пиян, че мога да отгриза ушите на кон!

— Глупости, сигурен съм, че не си чак толкова пиян!

А имаше и трети кон, който пък пиеше уиски. Изливаха му квартата^[1] уиски в кофата и той го пресушаваше, а после се заваляше на една страна и всички умираха от смях.

Но бисерът на неговото стадо беше един кон с дървено копито. Роден бил без ясно задно копито, затова някой му изрязал дървено, но майсторът нещо се объркал, впрочем той бил не съвсем наред с

главата, та дървеното копито приличаше повече на гъши крак, отколкото на конско копито. Доста странно бе да видиш кон, който шляпа с дървен гъши крак.

Някаква политическа особа пристигнала веднъж чак от Ла Гранд специално, за да види конете на Пилс. Говореше се, че дори губернаторът на Орегон бил чувал за тях.

---

[1] 1,14 л. — Б.пр. ↑

ДЖЕК УИЛЯМС

На път за гостилницата на Мама Смит, където щяха да вечерят, минаха покрай салуна на Джек Уилямс, градския шериф, който тъкмо излизаше от него. Беше се запътил нанякъде, но щом видя Вълшебното момиче, което харесваше лудо, и двамата непознати мъже с нея, той пристъпи към Вълшебното момиче и нейните приятели, за да ги поздрави и да научи какво става.

— Вълшебно момиче! Дявол да го вземе! — провикна се той и я прегърна и силно я притисна.

От пръв поглед видя, че двамата мъже не си изкарват хляба с тежък труд и че във външността им няма нищо, по което човек да ги запомни. Много си приличаха, само дето чертите и телосложението им бяха различни. В паметта обаче се набиваше техният маниер.

Единият беше по-висок от другия, но обърнеше ли се човек с гръб към тях, не можеше да си спомни кой от двамата бе той.

Джек Уилямс и преди беше виждал такива мъже. Инстинктивно, без никакво умствено усилие, той разбра, че тия мъже са опасни. Единият носеше на рамо дълго тясно куфарче. Носеше го с лекота, сякаш беше част от рамото му.

Джек Уилямс беше едър мъж: по-висок от шест фута и прекомерно тежък, над двеста фунта. Силата му беше легендарна в тази част на Източен Орегон. И хората със зли помисли обикновено избягваха да стъпват в Били.

Джек Уилямс носеше под мишницата си кобур с голям лъскав 38-калибр пистолет. Не обичаше да носи обикновен кобур през кръста. Шегуваше се, че се притеснявал, когато такова голямо желязо му висяло до оная работа.

Беше на четиридесет и една и мъж в пълната си сила.

— Вълшебно момиче! Дявол да го вземе! — провикна се той и я прегърна и силно я притисна.

— Джек! — възклика тя. — Големият Джек!

— Липсваше ми, Вълшебно момиче! — каза той. Те двамата с Вълшебното момиче бяха преспали няколко пъти и Джек Уилямс

ценеше високо нейното гъвкаво и крехко тяло.

Той лудо я харесваше, но понякога го гнетеше и дори тревожеше невероятната ѝ прилика с мис Хоклайн. Приличаха си като близначки. Всички в града го забелязваха, но какво можеха да направят, затова ги оставяха да си приличат.

— Това са мои приятели — каза тя, за да ги представи. — Запознай се. Това е Гриър, а това Камерън. Запознайте се с Джек Уилямс, градския шериф.

Гриър и Камерън се усмихнаха леко на топлотата, с която се поздравиха Вълшебното момиче и Джек Уилямс.

— Приятно ми е — каза Джек Уилямс и се ръкува с тях. — Вие, момчета, по каква работа насам?

— Хайде пък и ти! — прекъсна го Вълшебното момиче. — Те са мои приятели.

— Извинявайте — засмя се Джек Уилямс. — Извинявайте, момчета. Аз имам тук салун. Ожаднеете ли, винаги ще се намери по нещо за вас и то ще бъде от мен.

Той беше щедър човек и хората го уважаваха за това.

На Гриър и Камерън хареса от пръв поглед.

Те обичаха силните характеристи. И не обичаха да убиват хора като Джек Уилямс. Ако се наложеше, чувствуваха се зле подир това и Гриър винаги казваше: „Тоя ми харесваше“, а Камерън винаги отвръщаше: „Хм, не беше лош човек“ — и никога повече не отваряха дума за случая.

В този миг откъм хълмовете отекнаха изстрели. Джек Уилямс не им обърна внимание.

— Пет, шест — каза Камерън.

— Какво? — попита Джек.

— Преброи изстрелите — обясни Гриър.

— А, това ли? А, да! — каза Джек Уилямс. — Там или се избиват един друг, или трепят добитъка си. Абе, откровено казано, дреме ми... Извинявай, Вълшебно момиче, прощавай. Моят език е излюпен върху клозетна седалка. Добрия си пестя за стариини. Вместо да рендосвам сега тоя, тогава просто ще престана да ругая.

— Защо стрелят? — попита Гриър и кимна към здражените хълмове над Били.

— Хайде де, момчета — отвърна Джек Уилямс. — Не се правете на умрели лисици.

Гриър и Камерън отново се усмихнаха леко.

— Все едно ми е какви номера си въртят ония овчари и кравари. Щом са толкоз глупави, да се избият до крак, стига само да не е из улиците на Били. Да му мисли шерифът на Брукс. Онова горе е негов проблем. Но той не си размърдва задника, освен за да потърси друг задник. Ох, боже, пак се изпуснах. Кажи ми, Вълшебно момиче, ще се научи ли някога тоя мой език да говори като хората?

Вълшебното момиче се усмихна на Джек Уилямс.

— Толкова ми е мило, че съм у дома.

Тя докосна нежно ръката му.

Това направи удоволствие на шерифа на Били, чието име беше Джек Уилямс, известен надлъж и нашир като суров, но справедлив човек.

— Ами аз да тръгвам вече — рече той. — Мило ми е, че се завърна, Вълшебно момиче. — После се обърна към Гриър и Камерън и им каза: — Надявам се, че вие, момчета от Портланд, ще прекарате добре при нас, но запомнете — и посочи към хълмовете — там горе, а не тук долу.

ГОСТИЛНИЦАТА НА МАМА СМИТ

В гостилницата на мама Смит те си поръчаха пържени картофи, пържоли и домашни хлебчета, залети със сос, а всички в заведението се запитаха за какво ли са дошли в града; за десерт си взеха къпинов сладкиш, а хората наоколо, предимно каубои, се запитаха какво ли има в дългото тясно куфарче до масата им; Вълшебното момиче си поръча чаша мляко със сладкиша, а каубоите се притесниха от присъствието на Гриър и Камерън, макар че не им беше ясно защо; те до един смятаха Вълшебното момиче за голяма хубавица и естествено се точеха да преспят с нея, затова всички се запитаха къде се бе губила през последните месеци. Не я бяха виждали в града. Трябва да бе ходила далеч, но не знаеха къде. Присъствието на Гриър и Камерън продължаваше да ги държи в напрежение и все тъй не им беше ясно защо. В едно нещо все пак бяха напълно сигурни — Гриър и Камерън нямаха вид на хора, дошли да се заселят в Били.

Гриър помисли за второ парче сладкиш, но се отказа. Приятна мисъл. Сладкишът много му хареса, а мисълта за него беше толкова приятна, колкото ако си бе поръчал втора порция. Толкоз вкусен бе сладкишът.

Докато допиваха кафето си, чуха още половин дузина изстрели откъм хълмовете зад тях. Изстрелите бяха методични, отмерени и точни. Стреляше една и съща пушка и звукът ѝ бе като че ли от 30:30. Който и да стреляше с тази пушка, наистина премисляше всеки път, преди да дръпне спусъка.

И МАМА СМИТ

Мама Смит, свадлива възрастна жена, вдигна поглед от месото, което пържеше за каубоите. Беше едра, със силно зачервено лице и носеше прекалено малки за краката си обувки. Смяташе, че е достатъчно едра във всички части на тялото, за да има на туй отгоре и големи крака, затова се нацъркваше в прекалено малки обувки, което ѝ причиняваше остри болки в часовете, прекарани на крак, и я правеше силно раздразнителна.

Дрехите ѝ бяха мокри от пот и лепнеха по тялото ѝ, докато сновеше около голямата дървена печка, на която готовеше в тая и без друго прекалено гореща нощ.

Камерън преброи изстрелите наум:
един...
два...
три...
четири...
пет...
шест...

Камерън почака да преброи седмия изстрел, но настъпи тишина.
Край на престрелката.

Мама Смит ядно се щураше около пържолата на печката. Изглежда, щеше да е последна пържола за вечерта и това много я радваше. Дошло ѝ бе до гуша той ден.

— Хващам се на бас, че там убиват някого — каза каубоят, чиято пържола цвъртеше в тигана. — Чакам убийствата да се пренесат и тук долу. Въпрос на време. Нищо друго. И да ви кажа, никак не ме е грижа кой кого ще убие, стига да не съм аз убитият.

— Тук долу няма да те убият — избоботи един стар миньор. — Джек Уилямс ще се погрижи за това.

Мама Смит взе пържолата, сложи я в голяма бяла чиния и я поднесе на каубоя, който не искаше да бъде убит.

— Как ти изглежда? — попита тя.
— Препържи я още веднъж — отговори каубоят.

— Като дойдеш следващия път, ще ти сготвя една паница пепел
— отвърна тя. — И ще я поръся с кравя козина.

ПОСЛЕДНАТА ЛЮБОВ НА ПИЛС

Тази нощ те спаха в обора на Пилс. Пилс им донесе цял наръч одеяла.

— Сигурно няма да се видим утре зараита — каза им Пилс. — Тръгвате призори, нали?

— Да — отвърна Вълшебното момиче.

— Ако промените намерението си или решите да закусите, или да пияте кафе, или нещо такова, просто ме събудете или пък влезте в къщата и сами си го пригответе. Всичко е в долата — каза им Пилс.

Той харесваше Вълшебното момиче.

— Благодаря ти, Пилс. Много си мил. Ако променим намерението си, ще влезем и ще ти оберем долата — отговори Вълшебното момиче.

— Добре — съгласи се Пилс. — Надявам се, ще се справите със спалното разпределение.

Такова бе чувството му за хумор след няколко големи бири.

Из града се носеше славата на Вълшебното момиче, че е щедра с благосклонността си. Тя преспа веднъж дори с Пилс, което истински го ощастливи, защото той беше на шейсет и една и си мислеше, че никога повече не ще може да се справи. За последен път бе имал любовница през 1894 година, някаква вдовица. Но тя се премести в Корвалис и това сложи край на любовния му живот.

А после, една вечер, като гръм от ясно небе, Вълшебното момиче го попита:

— Кога си спал за последен път с жена?

Последва дълго мълчание, докато Пилс се блещеше срещу Вълшебното момиче. Знаеше, че не е дотам пиян.

— Преди години.

— Мислиш ли, че ще можеш?

— Готов съм да опитам.

Вълшебното момиче прегърна шейсет и една годишния, плещив, шкембест, полуупиян притежател на странни коне и го целуна по устата.

— Мисля, че ще мога.

В ОБОРА

Гриър носеше фенера, Камерън — одеялата, а Вълшебното момиче ги последва в обора.

— Кое е най-удобното място за спане тук? — попита Камерън.

— Горе в плевника — отговори Вълшебното момиче. — Там има един стар креват. Пилс го държи за пътници. Този креват е единственият хотел в града.

Гласът ѝ бе станал сух и внезапно напрегнат. Тя едва удържаше ръцете си далеч от тях.

Гриър забеляза това. И я погледна. Като разтопен нефрит нейните очи нахлуха в неговите, после излязоха оттам и той меко се усмихна. А тя въобще не се усмихна.

Изкачиха се внимателно до плевника по дървената стълба. Дъхтеше сладко на сено, а до сеното бе поставен пиринчен креват. След двудневното пътуване този креват им се стори невероятно удобен. Блестеше като златно гърне в края на дъга.

— Любете ме — каза Вълшебното момиче. — Какво!? — подскочи Камерън. Той мислеше за съвсем друго. Мислеше за шестте изстрела откъм хълмовете по време на вечерята.

— Искам ви и двамата — продума Вълшебното момиче и страст скърши гласа ѝ, сякаш се пречупи нежнозелена клонка.

Гриър духна фенера и тя се люби първо с него.

Камерън седя върху тъмната бала сено, докато Вълшебното момиче и Гриър се любеха. Креватът с пиринчените табли стенеше като жив в резонанс с движенията на тяхната страст.

Не след дълго креватът престана да се клати и всичко стихна, освен гласа на Вълшебното момиче, който зашепна на Гриър „благодаря ти“, „благодаря ти“ безспир.

Камерън преброи колко пъти каза „благодаря ти“. Единайсет пъти. Той почака да го каже и дванайсети, но тя не го направи.

После Камерън си взе реда с Вълшебното момиче. Гриър не си направи труд да стане от леглото. Кротко си лежа до тях, докато се любеха. Беше му прекалено хубаво, за да се мести.

След още малко креватът утихна. Известно време не се чуваше нито звук, след което Вълшебното момиче каза:

— Камерън.

Каза го веднъж. Само веднъж. Камерън почака да повтори името му или да каже нещо друго, но тя не повтори името му, нито пък каза нещо друго.

Просто лежеше и разнежено го милваше.

БАРАБАНЪТ

Тряскане на врати, лай на кучета, тракане на съдове и тигани за закуска, кукуригане на петли, кашляне, мърморене и тътрене: приготовления за началото на един ден в Били като екот на барабан.

Екотът на сребърен барабан призори, който щеше да поведе към разните събития, белязали 13 юли 1902 година.

Градският пияница лежеше проснат по очи посред главната улица. В несвяст и в мир с праха на лятото. Очите му бяха затворени. По оная част от лицето, която се виждаше, личеше усмивка. Едно голямо жълто куче душеше ботушите му, а едно голямо черно куче душеше жълтото куче. Кучетата бяха щастливи. И двете махаха опашки.

Една врата тресна и един мъж изрева тъй силно, че кучетата престанаха да душат и да махат опашки.

— Къде, по дяволите, е проклетата ми шапка!

— На главата ти бе, идиот! — беше отговорът на жена му.

Кучетата се размислиха над това, я после залаяха по градския пияница и го събудиха.

ДОБРЕ ДОШЛИ В МЪРТВИТЕ ХЪЛМОВЕ

Събудиха се призори на другата сутрин и яхнаха три окаяни коня към Мъртвите хълмове. Името им прилягаше съвършено. Сякаш погребален агент ги бе проектиран и издигнал от мъртвешки останки. До къщата на мис Хоклайн имаше три часа път с кон. Безрадостен, пътят лъкатушеше през хълмовете като почерк на издъхващ.

Нямаше къщи, нито обори, нито огради и никакви признания, че човешки живот е прониквал дотук, освен пътя, който едва личеше. Единствена утеша бе сладкото ухание на хвойнови храсти в ранната утрин.

Камерън бе привързал куфара с оръжията за гърба на коня си. Това, че животното все още се движеше, той приемаше като забележително постижение. Доста трябваше да мисли, за да си спомни дали е виждал кон в тъй окаяно състояние като този.

— Съвсем е голо — отбеляза Гриър.

Камерън броеше хълмовете, докато яздеаха.

Стигна до петдесет и седем. После се предаде. Беше прекалено скучно.

— Петдесет и седем — обади се той.

И повече дума не обели. Всъщност „петдесет и седем“ бе единственото нещо, което каза, откак напуснаха Били преди няколко часа. Вълшебното момиче почака Камерън да обясни какво значи „петдесет и седем“, но той не продължи. Умълча се.

— И мис Хоклайн живее там? — попита Гриър.

— Да — отвърна Вълшебното момиче. — Харесва ѝ.

НЕЩО ЧОВЕШКО

Най-после те попаднаха на нещо човешко. Гроб. Намираше се досами пътя. Просто купчина голи камъни, нацвъкани от лешояди. В единия край на камъните беше побит дървен кръст. Гробът бе тъй близо до пътя, че почти се наложи да го заобиколят.

— Е, най-после си имаме компания — обади се Гриър.

Кръстът бе надупчен от куршуми. Очевидно гробът е бил използва и за упражнение по стрелба в мишена.

— Девет — установи Камерън.

— Какво девет? — попита Вълшебното момиче.

— Каза, че има девет дупки от куршуми върху кръста — обясни Гриър.

Вълшебното момиче погледна Камерън. Гледа го десетина секунди по-дълго, отколкото трябваше да го гледа.

— Не обръщай внимание на Камерън — каза ѝ Гриър. — Той просто обича всичко да брои. Ще му свикнеш.

ПАЛТОТО

Продължаваха да яздят навътре и още по-навътре в Мъртвите хълмове, които изчезваха зад тях, за да се появят мигом наново отпред и всичко си оставаше непроменено, и всичко беше неподвижно.

За момент на Гриър му се стори, че вижда нещо по-различно, но се оказа, че е сбъркал. Онова, което бе видял, бе досущ като всичко, което виждаше от известно време насам. Помисли си, че е нещо подребно, а после разбра, че е абсолютно същата големина като всичко останало.

Той бавно поклати глава.

— Откъде намира Пилс тия коне? — обърна се Камерън към Вълшебното момиче.

— Всички се питаме това — отговори тя.

След време на Камерън му се дошъя да преброи отново нещо, но понеже всичко бе еднакво, той се затрудни да открие материал за броене, затова преброи стъпките на коня си, който го отнасяше навътре и по-навътре в Мъртвите хълмове към мис Хоклайн, застанала вече на верандата на огромната жълта къща и загледана към Мъртвите хълмове. Тя бе облякла дебело зимно палто.

ДОКТОРКАТА

Вълшебното момиче много се радваше, че се завръща у дома, за нея тия хълмове бяха у дома. Но човек не можеше да познае, че е щастлива, защото изразът на лицето ѝ беше непроменлив и нямаше нищо общо с щастието. Загрижен и леко разсеян израз. Не слизаше от лицето ѝ, откакто се бяха събудили в обора.

Гриър и Камерън бяха поискали пак да преспят с нея, но тя не показва интерес. Обясни им, че е много важно да стигнат по-скоро при мис Хокайн.

— Деветстотин и единайсет — оповести Камерън.

— Какво броиш сега? — попита Вълшебното момиче с глас, който прозвуча много интелигентно. Умница беше тя. Завършила бе като първенец на класа в колежа „Радклиф“ и бе учила в Сорбоната. А после бе следвала за докторка в „Джон Хопкинс“.

Тя произхождаше от именит род от Нова Англия, чиито корени стигаха назад в миналото до „Мейфлауър“.^[1] Нейният род бе един от ония създатели на светлина, довели до процъфтяването на обществото и културата на Нова Англия.

Специалността ѝ бе хирургия.

— Конски стъпки — отговори Камерън.

---

[1] Име на един от корабите с първите преселници в Нова Англия. — Б.пр. ↑

МОСТЪТ

Внезапно една гърмяща змия пропълзя по пътя. Конете веднага реагираха, като се разцвилиха и се задърпаха. После змията изчезна. Минаха няколко минути, докато успокоят конете.

След като си възвърнаха „нормалното“ състояние, Гриър отбеляза:

— Адски голяма гърмяща. Май не съм виждал толкова голяма. А ти виждал ли си толкова голяма гърмяща, Камерън?

— Във всеки случай не по-голяма — отговори Камерън.

— И аз така си мислех — каза Гриър.

Вълшебното момиче насочващо вниманието си към нещо друго.

— Какво има, Вълшебно момиче? — попита я Камерън.

— Почти сме у дома — каза тя и този път вече широко се усмихна.

ИМЕНИЕТО ХОКЛАЙН

Пътят сви леко, после се издигна и прехвърли хоризонта на един мъртъв хълм, а от върха на хълма се видя огромна триетажна жълта къща на около четвърт миля по-далеч, в средата на малка полянка в същия цвят като къщата, освен около самата нея, където беше бяла като сняг.

Около къщата нямаше огради, ни постройки, ни нещо човешко, нито пък дървета. Просто си стоеше там самотна в средата на поляната, плътно затъкната с бялото вещество и с още бяло вещество по земята наоколо.

Нямаше дори обор. На около стотина ярда от къщата пасяха два коня, а на същото разстояние по пътя, който свършваше пред верандата на къщата — цяло ято червени пилета.

Пътят секваше като подпись на умиращ под завещание, направено в последната минута.

Чудовищна камара въглища се издигаше до къщата, която бе в класически викториански стил с едри фронтони и със стъклописи в горната част на прозорците, с кулички и балкони, с камини, зидани от червени тухли, и с просторна веранда, опасваща цялата къща. В нея имаше двайсет и една стая, от които десет спални и пет дневни.

Достатъчен бе един бегъл поглед, за да се убеди човек, че нейното място не бе сред Мъртвите хълмове, обградена от празнота. Мястото на тази къща беше в Сейнт Луис или в Сан Франциско, или в Чикаго, или всякъде другаде, но не и тук, където се намираше сега. Дори Били щеше да е по-понятно обкръжение за нея, но нямаше никакво основание да съществува сред Мъртвите хълмове и сигурно затова приличаше на беглец от сън.

Гъст черен пушек бълваше от три тухлени комина. На върха на хълма температурата беше над деветдесет.^[1] Гриър и Камерън се запитаха защо в къщата са запалени камините.

Те поспряха на ръба на хоризонта, яхнали конете си, за да огледат къщата. Усмивката не слизаше от лицето на Вълшебното момиче. Тя беше безкрайно щастлива.

— Не съм виждал по-странно нещо в живота си — отбеляза Гриър.

— Забрави ли остров Хавай? — припомни му Камерън.

---

[1] По Фаренхайт. — Б.пр. ↑

**ВТОРА КНИГА
МИС ХОКЛАЙН**

МИС ХОКЛАЙН

Както яздеха бавно надолу по хълма към къщата, входната врата се отвори и една жена излезе на верандата. Тази жена беше мис Хоклейн. Облечена беше в дълго, бяло, дебело палто. Жената застана пред прага и ги загледа, докато те се приближаваха.

На Гриър и на Камерън им се видя чудно, че е облякла палто в това горещо юлско утро.

Беше висока и стройна и имаше дълга черна коса. Косата се спускаше като водопад по тялото ѝ, за да спре при островърхите й ботинки. Ботинките бяха от лачена кожа и лъщяха като бучки антрацит. Сякаш бяха взети от камарата въглища до къщата.

Тя просто стоеше на верандата и наблюдаваше пристигането им. Не пристъпи напред да ги посрещне. Не помръдна. Просто следеше спускането им по хълма.

Не беше единствената, която ги наблюдаваше. Дебнеха ги и от един прозорец на горния етаж.

Когато стигнаха на стотина ярда от къщата, въздухът внезапно стана лден. Температурата спадна с около четиридесет градуса. Спадна рязко, като отрязана с нож.

Само докато примигнат, влязоха от лято в зима. На няколко фута от тях двата коня и многочисленото ято червени пилета ги гледаха как прекрачват от жегата в студа.

Вълшебното момиче вдигна бавно ръка и махна с обич на жената, която отвърна на поздрава със същата любов.

Когато стигнаха на петдесет ярда от къщата, по земята се стелеше скреж. Жената направи крачка напред. Лицето ѝ бе изумително красиво. Чертите ѝ бяха чисти и остри, като звън на църковна камбана в нощ на пълнолуние.

Когато стигнаха на двайсет и пет ярда от къщата, тя стъпи на горната площадка, от която осем стъпала водеха надолу към жълтата трева, замръзнала и твърда като филигран. Тревата стигаше досами стъпалата и почти до стените на къщата. Единственото нещо, което спираше тревата да не докосва стените, бяха снежните преспи, навени

около къщата. Ако не бе снегът, жълтата замръзнала трева можеше да е логично продължение на къщата или килим, твърде голям, за да се разстеле въtre.

Тревата бе замръзнала от векове.

В този миг Вълшебното момиче се разсмя. Жената също се разсмя, прелестен звук, звукът на техния смях и белите кълбета пара, изтъркулващи се от устата им в студения въздух.

Гриър и Камерън зъзнеха.

Жената се спусна по стълбите към Вълшебното момиче, което се отрони от коня си като зърно грозде от лозница право в нейната прегръдка. Застинаха така за миг, притиснати една в друга, засмени. Бяха на една височина, с еднакъв цвят на косите, с еднакви фигури и с еднакви черти, бяха като една и съща жена. Вълшебното момиче и мис Хоклайн бяха близначки.

Стояха тъй прегърнати, засмени. Чудно хубави, недействителни жени.

— Открих ги, великолепни са — каза Вълшебното момиче сред снежните преспи около къщата в тази гореща юлска утрин.

ЗАПОЗНАВАНЕТО

Гриър и Камерън слязоха от конете. Мис Хоклайн и Вълшебното момиче се бяха наситили на любвеобилния си поздрав и сега мис Хоклайн се обръщаше към тях и бе готова да се запознаят.

— Това е мис Хоклайн — каза Вълшебното момиче и както бе застанала, се видя, че си приличат като две капки вода, освен дето тя носеше индиански дрехи, а мис Хоклайн се бе натъкнала в съвсем благочестиво зимно новоанглийско облекло.

— Гриър, мис Хоклайн — представи ги Вълшебното момиче.

— Приятно ми е да се запозная с вас, мис Хоклайн — каза Гриър.

Той се усмихваше меко.

— Приятно ми е, че сте тук — отговори тя.

— И Камерън — добави Вълшебното момиче.

— И за вас ми е приятно — отвърна мис Хоклайн.

Камерън кимна.

Тогава мис Хоклайн пристъпи към тях и подаде ръка. Един след друг те я поеха. Ръката ѝ бе издължена и изящна, но ръкостискането беше тъй силно, че те се изненадаха. Още една изненада в ден, пълен с изненади. Разбира изненадите дотук бяха само предплата за нещата, които щяха да се случат до края на деня.

— Една, две — каза Камерън, като оглеждаше мис Хоклайн и Вълшебното момиче.

— Моля? — рече мис Хоклайн в очакване Камерън да довърши започнатото изречение. Камерън не продума повече.

— Иска да каже, че му е приятно да се запознае с теб — обясни Вълшебното момиче като се усмихна на Гриър.

ЛЕДНИКОВИТЕ ПЕЩЕРИ

— Да влезем вътре — покани ги мис Хоклайн. — И ще ви обясня защо Вълшебното момиче ви доведе тук и какво трябва да свършите, за да спечелите парите си. Закусвали ли сте?

— Тръгнахме на разсъмване — каза Вълшебното момиче.

— Тогава една закуска не ще бъде излишна — предложи мис Хоклайн.

Гриър и Камерън вече бяха забелязали, че колкото повече приближаваха към къщата, толкова по-студен ставаше въздухът. Къщата се издигаше над тях като малка дървена планина, засипана с жълт сняг.

Гриър мярна нещо в един прозорец на втория етаж. То блесна като малко огледало. После изчезна. Помисли си, че в къщата има още някой.

— Предполагам, вече сте забелязали студа? — запита мис Хоклайн, докато ги водеше по стълбата към верандата.

— Да — отвърна Гриър.

— Под къщата има ледникови пещери — обясни мис Хоклайн.

— Затова е студено.

ЧЕРНИТЕ ЧАДЪРИ

Влязоха. Вътре бе отрупано с красиви викториански мебели и беше много студено. — Насам, към кухнята — покани ги мис Хоклайн. — Ще ви приготвя нещо за закуска. Струва ми се, няма да ви дойде зле малко шунка с пържени яйца, а, момчета?

— Ще се кача горе да се преоблека — каза Вълшебното момиче. Тя изчезна по вита махагонова стълба към горните етажи на къщата. Гриър и Камерън гледаха подире ѝ, докато се скри. След това последваха мис Хоклайн към кухнята. Беше много приятно да вървят зад нея. Тя бе съблякла палтото си и бе останала по дълга бяла рокля с висока дантелена яка. Тялото ѝ бе досущ като на Вълшебното момиче. Гриър и Камерън си я представиха без дрехи, изглеждаше съвсем като Вълшебното момиче, което бе отлична гледка.

— Най-напред ще ви приготвя закуска, а после ще ви обясня какво искаме да свършите, дълъг е пътят от Портланд дотук. Толкова се радвам, че дойдохте. Имам чувството, че ще станем приятели.

Кухнята беше грамадна. С широк прозорец, през който се виждаха снегът и скрежът по земята. В печката гореше буен огън и в кухнята беше топло и уютно.

Гриър и Камерън седнаха на столове край масата, а мис Хоклайн взе от печката една голяма кана и им наля пълни чаши силно черно кафе.

После извади шунка, отряза две големи парчета и ги сложи да се пържат на печката. Замеси малки хлебчета и ги пъхна да се пекат във фурната. Гриър и Камерън не можеха да си спомнят някой друг да им бе омесвал хлебчета и да ги бе изпичал с такава бързина.

Мис Хоклайн беше страшно сръчна в кухнята, както и във всичко останало в живота си. Докато готвеше, много-много не говореше. По едно време ги попита дали им харесва Портланд и те отговориха, че им харесва.

Гриър и Камерън я наблюдаваха много внимателно, замисляха се над всяко нейно действие, гадаеха какво ще последва, предусещаха, че всичко това бе начало на някакво доста странно приключение.

Иначе изглеждаха безгрижни, отпуснати, не бързаха, сякаш онова, което бе станало до този момент в тази особена къща, кацнала върху ледникови пещери и замръзнала земя посред лято, беше най-обикновено нещо за тях.

Камерън бе внесъл вътре куфарчето с оръжията. Беше го оставил в антрето до една голяма стойка във форма на слонски крак пълна с черни чадъри.

ПЪРВАТА ЗАКУСКА

Закуската беше почти готова, когато Вълшебното момиче влезе в кухнята. Преоблякла се бе в дрехи, съвсем като тези на мис Хоклайн. И косата й бе сресана по същия начин, и бе обула лачени ботинки, които блестяха като бучки антрацит. Вълшебното момиче и мис Хоклайн не се различаваха.

Те бяха едно и също лице.

— Как изглеждам? — попита Вълшебното момиче.

— Чудесно — отговори Гриър.

— Ти си наистина хубаво момиче — каза Камерън.

— Толкова се радвам, че си отново тук — възклика мис Хоклайн, като неочеквано прекъсна говденето, хвърли се и отново прегърна Вълшебното момиче.

Гриър и Камерън седяха, зяпнали тия две тъждествени видения на прекрасна женственост. Мис Хоклайн се обрна да довърши закуската, после постави храната на масата и след миг те започнаха първата от многото гощавки, които щяха да изкарат заедно.

ТРЕТА КНИГА
ЧУДОВИЩЕТО ХОКЛАЙН

СМЪРТТА НА ВЪЛШЕБНОТО МОМИЧЕ

— Ще закусва ли още някой с нас? — попита Гриър, когато поднесе към устата си първия залък. Мислеше си за светлината, която бе зърнал да проблясва в един от горните прозорци. Помислил бе, че причината за светлината е човек.

— Не — отвърна мис Хоклайн. — В къщата не живее никой, освен нас.

Камерън бе забил поглед във вилицата си. Тя беше поставена до една порцеланова чиния с изящен китайски мотив. Той погледна към Гриър. После грабна вилицата и започна да яде.

— Какво искате да направим? — попита Гриър, след като прегърът голям залък внимателно сдъвкана шунка. Гриър ядеше бавно. Обичаше да извлече удоволствие от храненето.

— За петте хиляди — уточни Камерън. С пълна уста, така че думите му се извъргаляха на буци.

— Трябва да убиете едно чудовище, което живее под къщата в ледниковите пещери — обясни мис Хоклайн и погледна Камерън.

— Чудовище ли? — възклика Гриър.

— Да, чудовище — отговори Вълшебното момиче. — Чудовището живее в пещерите. И ние искаме да го убиете. Над пещерите има мазе, а в него е разположена лаборатория. Една желязна врата отделя лабораторията от пещерите, а друга желязна врата отделя лабораторията от къщата. Вратите са дебели, но се страхуваме, че някой ден то ще ги изкърти и ще нахълта в къщата. А не искаме из къщата ни да върлува чудовище.

— Разбирам ви — каза Гриър. — Никой не обича из къщата му да върлува чудовище. — Усмихваше се благо.

— Що за чудовище е това? — попита Камерън.

— Не знам — отвърна мис Хоклайн.

— Никога не сме го виждали — добави Вълшебното момиче.

Откак пристигнаха в къщата, външността на Вълшебното момиче непрестанно се менеше. Започваше все по-силно да прилича

на мис Хоклайн. Променяше се гласът ѝ и изразът на лицето ѝ. Започна да говори, да се движи и да върши всичко като мис Хоклайн.

— Но го чуваме как вие в ледниковите пещери и как бълска желязната врата с нещо, което, ако се съди по звука, трябва да е опашка — обясни Вълшебното момиче с маниер, съвсем като на мис Хоклайн.

Вълшебното момиче се преобразяваше в мис Хоклайн пред очите на Гриър и Камерън. Към края на закуската те вече не бяха в състояние да ги отличат една от друга. Само местата им край масата определяха коя е Вълшебното момиче и коя е мис Хоклайн.

— Шумът е ужасяващ и ние се страхуваме — каза Вълшебното момиче.

Гриър си помисли, че в момента, в който двете станат и той откъсне очите си за миг от тях, няма повече да различава Вълшебното момиче от мис Хоклайн. И го осени внезапното прозрение, че съвсем скоро Вълшебното момиче ще умре в кухнята и ще се роди една втора мис Хоклайн, и тогава ще има две еднакви мис Хоклайн.

Гриър се натъжи. Харесваше му Вълшебното момиче.

Няколко минути подир това, както разговаряха за чудовището, жените станаха и зашетаха из кухнята, раздигайки след закуската.

Гриър не сваляше очи от онази, която беше Вълшебното момиче. Не искаше да я изгуби.

— Никога досега не сме убивали чудовище — отбеляза Камерън. Гриър отмести неволно поглед от жените, за да чуе Камерън. Тогава ужасен осъзна какво бе направил и мълниеносно се обърна към жените, но беше вече късно. Не можеше да ги различи една от друга.

Вълшебното момиче беше мъртво.

ПОГРЕБЕНИЕТО НА ВЪЛШЕБНОТО МОМИЧЕ

— Коя от вас е Вълшебното момиче? — попита Камерън.

Двете мис Хоклайн престанаха да раздигат съдове и се обърнаха към Гриър.

— Вълшебното момиче умря — отговори едната.

— Защо? — настояваше Гриър. — Тя беше добра. Харесваше ми.

— И на мен ми харесваше — обади се Камерън. — Но такъв е животът. — Камерън беше в състояние с всичко да се примери.

— Човек умира, когато се е наживял — каза едната мис Хоклайн.

— Вълшебното момиче живя толкова, колкото ѝ бе отредено живее. Не тъгувайте. Смъртта ѝ беше безболезнена и нужна.

Двете мило се усмихваха на Гриър и на Камерън. Никой вече не можеше да ги разпознае една от друга. Всичко в тях бе еднакво. Гриър въздъхна.

— Защо не си измислите още едно име, та да ви различаваме — предложи Гриър.

— Между нас няма разлика. Ние сме един същ човек — отговори едната от жените.

— И двете са мис Хоклайн — подчертала Камерън невъзвратимото.

— Аз харесвах мис Хоклайн, а сега си имаме две. Ами да викаме тогава и на двете мис Хоклайн. Не е ли все едно в края на краищата?

— Може — съгласи се мис Хоклайн.

— Да. Наричайте ни просто мис Хоклайн — присъедини се мис Хоклайн.

— Радвам се, че разрешихме въпроса каза Камерън. — Значи, в мазето си имате чудовище. Така ли? Което трябва да бъде убито?

— Не в мазето — отвърна мис Хоклайн. В ледниковите пещери.

— Значи, в мазето — не отстъпваше Камерън. — Я разкажете още нещо за пъкления звяр. А после ние ще слезем и ще му пръснем проклетата кратуна.

ЧУДОВИЩЕТО ХОКЛАЙН

Двете мис Хоклайн отново седнаха с Гриър и Камерън около масата и започнаха да разказват историята на чудовището Хоклайн.

— Тази къща построи баща ни — започна мис Хоклайн.

— Той беше учен и преподаваше в Харвард — добави втората мис Хоклайн.

— А какво е Харвард? — попита Камерън.

— Прочут университет на Изтока — поясни мис Хоклайн.

— Никога не съм бил из Изтока — промълви Гриър.

— Не е вярно, били сме — възмути се Камерън. — Ходили сме на остров Хавай.

— Това не е Изтока — каза Гриър.

— Нали китайците са от Китай, който се намира в Изтока? — попита Камерън.

— Не е едно и също — обясни му Гриър. Сейнт Луис е на изток, и Чикаго. За ей такива места става дума.

— А-а, значи, тоя Изток? — възклика Камерън.

— Ъхъ — потвърди Гриър. — Тоя Изток.

— Чудовището... — намеси се мис Хоклайн, опитвайки се да ги върне към подетата тема за чудовището, загнездило се в ледниковите пещери под тяхната къща.

— Абе — прекъсна я Гриър — защо, дявол да го вземе, говорим за остров Хавай? Мразя остров Хавай.

— Споменах го — оправда се Камерън, — защото говорихме за Изтока. И аз мразя остров Хавай.

— Тъпо е да намесваме в този разговор остров Хавай. Тия жени си имат проблем — каза Гриър. — Платиха ни с парите си, за да го разрешим, така че да се залавяме, а освен това ми е ясно и без да ми казваш колко мразиш остров Хавай, тъй като и аз киснах с теб в това посрочно място. Ясно ми е, че го помниш, защото ти помниш всяка гадна дреболия.

— Чудовището... — намеси се и другата мис Хоклайн, опитвайки се на свой ред да ги върне към началната тема, която бе

чудовището, загнездило се в ледниковите пещери под тяхната къща.

— Мисля, че недоразумението тръгна от следното — обобщи Камерън, напълно забравил за мис Хоклайн и за чудовището. — Ако Хоклайн бе казала „по на изток“, тогава щях веднага да разбера кой изток е имала пред вид. Но тя каза „на Изтона“ и затова аз си помислих за остров Хавай, откъдето неотдавна се завърнахме. Не разбиращ ли, всичко тръгна оттам, че тя каза „на Изтона“, вместо „по на изток“. Всеки кретен знае, че Чикаго е по на изток.

Този разговор между Гриър и Камерън беше много странен. Никога преди не си бяха говорили така. Нито пък се бяха нахвърляли един срещу друг с такъв тон.

Техните разговори бяха винаги съвсем нормални, ако изключим това, че Камерън броеше нещата, които минаваха през живота им, но Гриър му беше свикнал вече. Какво да прави, Камерън му беше партньор.

Гриър разчути магията на този разговор като с голямо усилие пренасочи изведнъж енергията си от Камерън към мис Хоклайн и попита:

— А баща ви? Какво общо има той с това чудовище, дето се е завряло във вашето мазе?

— Не е в мазето! — раздразни се мис Хоклайн. — А в ледниковите пещери, които са под мазето. В мазето нямаме чудовище! Там е само нашата лаборатория.

Беше я заразил приключилият преди малко спор за Изтона между Гриър и Камерън.

— Нека започнем отначало — взе думата другата мис Хоклайн.

— Тази къща построи баща ни...

ОТНОВО ОСТРОВ ХАВАЙ

— Той преподаваше химия в Харвард, но освен това беше обзавел голяма лаборатория у дома, в която правеше самостоятелни експерименти — обясни мис Хоклайн. — Всичко вървеше от добре подобре до следобеда, когато един от неговите експерименти избяга от лабораторията и изяде кучето ни в задния двор. Съседите до нас имаха сватбено празненство в градината си, когато се случи това. Тогава татко реши да се преместим в някое усамотено място във вътрешността, за да си работи тайно.

— Намери това място, построи преди около пет години тази къща и огромната лаборатория в мазето и започна нови опити, които нарече Химикалите. И всичко вървеше добре до...

— Почакайте — прекъсна я Гриър. — А какво стана с експеримента, който изяде кучето ви?

— Тъкмо стигах до него — подразни се мис Хоклайн.

— Прощавайте — извини се Гриър. — Просто ми стана любопитно. Продължавайте. Нека чуем какво е станало, макар че вече се досещам какво може да е станало. Поправете ме, ако греша: някой от експериментите е изял и баща ви.

— Не! — взъмнути се мис Хоклайн. — Не може да се каже, че експериментът изяде баща ни.

— А какво по-точно му направи?

Камерън слушаше внимателно всяка дума.

— Отново тръгнахме по грешен път — намеси се другата мис Хоклайн. — Не мога да разбера какво става. Историята може да се обясни много лесно, а изведнъж стана тъй объркана. Искам да кажа, че е невероятно колко странен стана разговорът ни.

— Стана малко зловещ, нали? — подсказа Гриър. — Като че ли не сме в състояние да изразим онова, което мислим.

— Аз направо забравих за какво говорихме — призна си мис Хоклайн. И се обърна към сестра си: — Ти помниш ли за какво говорихме?

— Не, не помня — отвърна другата Хоклайн. — Не беше ли за остров Хавай.

— За остров Хавай говорихме най-напред — напрягаше се Гриър. — Но после минахме на нещо друго. То пък какво беше?

— Като че ли пак беше за остров Хавай — мъчеше се да се сети Камерън. — Говорихме за остров Хавай. Абе не ви ли се струва, че стана по-студено?

— Като че ли наистина стана по-студено — каза мис Хоклайн.

— Да, определено стана по-студено — обади се другата мис Хоклайн. — Ще сложа въглища в печката.

Тя отиде до печката. Отвори капака видя, че печката е пълна догоре с въглища, защото бе нахвърлила нови буци точно преди да седнат със сестра си да обсъдят въпроса за чудовището с Гриър и Камерън.

— Та ставаше дума за остров Хавай, нали? — попита другата мис Хоклайн.

— Точно така — отвърна Гриър.

— Скано място — отбеляза Камерън.

— Мисля, че ще е най-добре да се преместим в друга стая — предложи мис Хоклайн. — Тази печка не топли както трябва.

Излязоха от кухнята и отидоха в една от предните дневни. Минаха в пълно мълчание по дългия коридор.

Щом стъпиха в дневната, Гриър се обърна към мис Хоклайн и почти изкрештя:

— Говорехме за проклетото чудовище, а не за остров Хавай!

— Точно така! — почти изпищя в отговор тя и всички застинаха и известно време изпитателно се взираха един в други, преди мис Хоклайн да произнесе:

— Нещо стана с главите ни, докато бяхме в кухнята.

— Мисля, че е най-добре веднага да ни разкажете всичко за това чудовище — каза Камерън. Беше мрачен. Не му харесваше, когато някой се гавреше с главата му, пък бил той и истинско чудовище.

ХИМИКАЛИТЕ

Дневната беше мебелирана с изискан и скъпо струващ вкус.

Всички насядаха на красиви столове, освен Камерън, който се настани сам върху канапето.

В камината гореше силен огън, стаята беше топла и уютна, съвсем различна от кухнята, и всички помнеха за какво говорят.

— Къде е баща ви? — попита Гриър.

— Изчезна в ледниковите пещери — отговори мис Хоклайн. — Слезе там да търси чудовището. И не се върна. Според нас чудовището го прибра.

— А каква е нашата роля в цялата тая история? — продължи Гриър. — Защо не доведохте шерифа да поогледа тук? Той има вид на добър човек и дори показва интерес към една от вас.

— Защото има прекалено много неща за обясняване, а освен това сме сигурни, че татко е мъртъв. Чудовището го е убило — каза мис Хоклайн.

Камерън слушаше внимателно от канапето. Сивите му очи добиха почти метален цвят.

— На нас ни е заръчано да довършим експеримента с Химикалите — започна другата мис Хоклайн. — Татко ни обясни, че ако се случи нещо с него, ние трябва да завършим работата му с Химикалите. Това беше последният му важен опит и ние следваме заръката му.

Ние не можем да понесем мисълта, че татко си е пропиллял живота напразно — каза мис Хоклайн. — Химикалите бяха всичко за него. Смятаме, че е наш дълг да завършим делото, започнато от него. Затова не извикахме шерифа. Не искахме хората да знаят какво правим тук. А извикахме на помощ вас. Не можем да се съредоточим върху Химикалите, докато чудовището не умре. Разсейва ни това, че дебне долу и се мъчи да излезе от ледниковите пещери, да се вмъкне в къщата ни и да ни убие. Ако вие го убиете заради нас, всичко ще е много по-просто.

— Какво стана, докато бяхме в кухнята? — попита Камерън. — Защо всички говорехме тъй странно? Защо забравяхме за какво приказваме? Случвало ли се е подобно нещо тук и друг път?

Настъпи кратко мълчание, през което двете мис Хоклайн се спогледаха. После едната от тях рече:

— Да. Такива неща започнаха да стават, откак баща ни добави нещо към Химикалите и пусна през тях електричество. Ние се опитахме да измислим начин да се възстанови равновесието между Химикалите и да завършим експеримента. Водехме се по записките, които татко оставил след себе си.

— Хубаво го каза: „Остави след себе си“ — не се сдържа Гриър. — Та точно тези думи означават, че някакво дяволско чудовище го е изяло в мазето.

— Не в мазето, а в ледниковите пещери! — поправи го мис Хоклайн. — В мазето се намира лабораторията!

Камерън изгледа двете мис Хоклайн. Всички замълчаха, защото стана ясно, че Камерън ще каже нещо.

— Вие, момичета, като че ли не жалеете много за баща си — проговори най-после той. — Искам да кажа, че не сте потънали в дълбок траур.

— Татко ни възпита по особен начин. Мама почина преди много години — поясни мис Хоклайн — Да не се поддаваме на мъката. Ние много обичахме татко и тъкмо затова ще завършим опитите му с Химикалите.

Тя започваше да се ядосва. Искаше да пристъпят към унищожаването на чудовището и да оставят празните разговори за неща, които не я занимаваха особено: например скръбта по починали.

— Разкажете ни какво още става в кухнята — помоли Камерън.

— Стават подобни работи — продължи другата мис Хоклайн. — Винаги страни, а всякога различни. Никога не знаем какво може да последва.

— Веднъж намерихме зелени пера във всичките си обувки — каза мис Хоклайн. — Друг път пък седяхме в една от дневните на горния етаж и нещо си приказвахме, когато изведнъж останахме голи. Дрехите ни просто изчезнаха от нас. И не ги видяхме повече.

— Да — добави другата мис Хоклайн. Разплака ми се майката. Много обичах тази рокля. Бях си я купила от Ню Йорк и ми беше

любимата.

Гриър и Камерън никога не бяха чуvalи от устата на една елегантна дама такива изрази. Но щяха да свикнат и на още, тъй като госпожиците Хоклайн имаха навика да ругаят. Научили се бяха от баща си, който бил твърде либерален в езика си, до такава степен, че станал легендарна личност в Харвард.

Както и да е, продължаваме с разказа...

— А нещо лошо случвало ли се е? — запита Камерън.

— Не, нещата, които стават тук, са детски пакости, само че детето притежава свръхестествени сили.

— Какво значи „свръхестествени“? — попита Камерън.

Двете мис Хоклайн се спогледаха. На Камерън не му хареса начинът, по който се спогледаха. Дяволите да ги вземат, трябва само да му обяснят. Какво толкоз има!

— Значи извън рамките на обикновеното — обясни мис Хоклайн.

— Добре е да научиш нещо ново — измърмори Камерън. И не с най-приятния си тон.

— Страх ли ви е понякога от следващата пакост, която може да измислят Химикалите? — попита Гриър, който отклони разговора от Камерън и се опита да го изведе в по-спокойни води.

На двете мис Хоклайн им олекна. Не бяха имали за цел да наранят чувствата на Камерън с думата „свръхествен“. Разбираха, че бяха постъпили несъобразително, като се спогледаха, и им се искаше да се бяха въздържали.

— Белите им не са злонамерени — обясни мис Хоклайн. За малко да каже катастрофални, но се възпря. — Само понякога ужасно дразнят, като изчезването на любимата ми рокля направо от гърба.

— А какво ще стане с Химикалите, когато ги завършите? — продължаваше Гриър. — Освен това искам да попитам, те ли изядоха кучето?

— Не знам какво ще стане — отговори мис Хоклайн. — Татко ни каза, че когато бъдат завършени, Химикалите ще посочат отговора на последния проблем, който човечеството не е разрешило.

— Кой е той? — попита Камерън.

— Това не ни каза — отвърна мис Хоклайн.

КУЧЕТО

— Не отговорихте на въпроса за кучето подсети я Камерън.

— Не, не го изядоха Химикалите — отрече мис Хоклайн. — Те не са изяли никого. Просто са палави.

— А кое изяде кучето? — попита Камерън. Той искаше да разбере на всяка цена кой е изял кучето.

— Някаква объркана смес, която татко получи по-рано — обясни мис Хоклайн.

— А тя имаше ли нещо общо с Химикалите? — упорствуваше Камерън. Той току-що бе усвоил от тях навика да нарича последния експеримент на професор Хоклайн Химикалите.

Мис Хоклайн не желаеше да изговори това, което трябваше да каже след малко. Камерън проследи внимателно израза на лицето ѝ, преди тя да продума. Приличаше на виновно дете, преди да отвори уста.

— Да, сместа, която изяде кучето, беше ранна фаза на Химикалите, но татко я взе, изля я в тоалетната и пусна силно водата, за да я отнесе.

Зачервена, мис Хоклайн бе забила очи в пода.

ВЕНЕЦИЯ

Мис Хоклайн стана от стола, на който седеше намръщена, като хванато натясно дете и отиде до камината, за да разръчка въглищата.

Другите я чакаха да свърши и да се върне към разговора за Химикалите, изяденото куче и така нататък, всички останали теми, които можеха да бъдат интересни на 13 юли 1902 година.

Докато я чакаха, Камерън преброи лампите в стаята — седем, столовете — шест, картините по стените — пет. Картините изобразяваха невиждани от Камерън неща. Една от тях например изобразяваше улица със здания от двете страни. А улицата — заляна с вода. И по водата лодки.

Никога в живота си Камерън не бе виждал улици с лодки вместо с коне.

— Какво, дявол да го вземе, е това? — посочи стъпisan към картина.

— Венеция — отговори мис Хоклайн.

Като приключи с камината, мис Хоклайн се върна да седне на мястото си и подновиха разговора. Всъщност повториха някои неща, казани преди, и едва тогава минаха към по-нови работи.

ПАПАГАЛ

— Ако Химикалите могат да променят мислите в главата ти и да задигат дрехите направо от гърба ти, тогава, струва ми се, имаме насреща нещо, което може да бъде опасно — заключи Гриър.

— Ние се страхуваме от чудовището — каза мис Хоклайн.

— Кое по-точно? — попита Гриър. — Защото аз мисля, че може би си имате две. И онова, което е зад желязната врата, там долу, в ледниковите пещери, може да се окаже по-малката ни грижа.

— Я да слезем и веднага да видим сметката на чудовището долу — предложи Камерън. — Да свършим с него, а после ще умуваме за други неща, щом толкова държите да умуваме за тях. Дотегна, ми само да дърдорим. Доникъде не стигаме така. Отивам да взема пушките и да слизаме долу да го пречукаме. Знаете ли поне как изглежда, или колко е голямо, или какво въобще представлява, мамка му?

— Не, никога не сме го виждали — отговори мис Хоклайн. — То само вие и бълска желязната врата между ледниковите пещери и лабораторията. Откак изчезна татко, ние държим вратата непрекъснато заключена.

— Какви звуци издава? — попита Камерън.

— Смесени, като точене на вода в чаша — взе да обяснява мис Хоклайн — и като кучешки вой, и като бърборене на пиян папагал. Но силно, много силно.

— За това нещо май ще ни трябва голямата ловджийска пушка — заключи Камерън.

ИКОНОМЪТ

В този миг на входната врата се потропа. Тропането отекна из цялата къща и смълча всички, които се намираха в дневната.

— Какво е това? — попита Гриър.

— Някой тропа на входната врата — обясни Камерън.

Мис Хоклайн стана и се запъти към онази врата на дневната, която извеждаше в антрето.

— Икономът е — каза другата мис Хоклайн, без да помръдне от стола си.

— Икономът ли? — учуди се Гриър.

— Да, икономът — отвърна другата мис Хоклайн. — Бяхме го изпратили *по на Изток*, в Брукс, за да донесе оттам някои неща, които ни трябваха за Химикалите.

Всички чуха мис Хоклайн да отваря входната врата, да казва нещо и друг глас да ѝ отговаря.

— Здравейте, мистър Морган — каза тя. — Добре ли пътувахте?

Гласът ѝ беше много официален.

— Да, мис. Набавих всичко, което поръчахте.

Икономът отговори с глас на възрастен човек.

— Изглеждате уморен, мистър Морган. Я идете да се освежите, а после слезте в кухнята и изпийте едно кафе. Добре ще ви подействува.

— Благодаря ви, мис. Имам нужда да съмкна от себе си праха, а след такова пътуване нищо няма да ме освежи по-добре от чаша кафе.

— Как беше в Брукс? — попита мис Хоклайн.

— Прашно и потискащо както всякога — отговори мистър Морган.

— Намерихте ли всичко, което ви поръчахме? — попита мис Хоклайн.

— Да — каза мистър Морган.

— Хубаво — одобри мис Хоклайн. — Ax, преди да се приберете в стаята си, мистър Морган, да ви кажа, че сестра ми се върна от Портланд и доведе двама гостенина, които ще поживеят при нас известно време.

Тя въведе мистър Морган в дневната.

Прекрачвайки прага, за да влезе в стаята, той наведе глава.

Мистър Морган беше висок седем фута и два инча и тежеше над сто фуンта. Беше на шейсет и осем години, с бяла коса и грижливо подстригани бели мустаци. Той беше един възрастен великан.

— Мистър Морган, това са мистър Гриър и мистър Камерън. Пристигат чак от Портланд и бяха тъй добри да се съгласят да убият чудовището от ледниковите пещери.

— Приятно ми е — избоботи възрастният великан-иконом.

Гриър и Камерън също казаха на иконома, че им е приятно. Двете мис Хоклайн наблюдаваха в мълчание запознаването и изглеждаха изключително красиви.

— Наистина хубава новина — каза мистър Морган. — Онова нещо долу непрестанно ни досажда с блъскането по вратата и с отвратителните звуци, които издава. Понякога нощем дори не можем да се наспим. Унищожаването на звяра ще направи по-поносим живота в къщата.

Открай време мистър Морган на бе одобрявал преместването на професор Хоклайн от Бостън в Мъртвите хълмове на Източен Орегон. Не му харесваше и мястото, избрано от професора, за да построи къщата си.

Той се извини и излезе бавно, защото беше много възрастен, и за да мине през вратата, отново наведе глава. Чуха се бавните му стъпки нататък по коридора към неговата стая. Отекнаха тежки и много уморени.

— Мистър Морган е на служба в нашето семейство от трийсет и пет години — каза мис Хоклайн.

— Преди това е работил в цирк — добави другата мис Хоклайн.

ПОДГОТОВКА ЗА РАБОТА

— Хайде да убиваме чудовището, че да свършваме — каза Камерън. — Отивам да взема оръжието.

— Щом се пригответе, ще ви заведем долу — обеща мис Хоклайн.

Камерън излезе в коридора и взе дългото куфарче, натъпкано с оръжия, което бе спуснал до стойката за чадъри във форма на слонски крак. Върна се в дневната, сложи куфарчето върху едно канапе и го отвори.

— Ловджийската пушка ще ни трябва при всяко положение — каза Камерън. Той извади дванайсеткалибровата със срязаните цеви и кутия, догоре пълна с патрони. Едросъчмени. Зареди пушката и пусна в джоба на сакото си шепа патрони.

Гриър бръкна в куфарчето и извади един 38 калибров револвер. Зареди го и го пъхна колана си.

Камерън взе 38-калибрания автоматичен пистолет, използуван някога за избиване на филипинските бунтовници. Втъкна пълнител в пистолета, издърпа и върна напред цевта за да влезе първият патрон в дулото. После пусна предпазителя и пъхна пистолета в колана си.

— Колко са големи пещерите? — попита Гриър онази мис Хоклайн, която беше по-близо до него.

— Някои са доста големи — отговори тя.

Камерън пусна в джоба си резервна пачка патрони за автоматичния пистолет.

— Да вземем и една бойна пушка — предложи Гриър и посегна към куфарчето за своята „Краг“. — Никога не сме ловили чудовище. Може да ни отвори повече работа, та да бъдем подгответи.

Той напълни магазина на бойната пушка с патрони, дръпна назад затвора и с много бързи движения вкара в цевта патрон. Това изненада двете мис Хоклайн, а после ги зарадва, защото разбраха, че Гриър и Камерън са много опитни в работата си.

Гриър постави допълнителен патрон в магазина на мястото на оня, който току-що се стрелна в цевта, като котка след мишка.

Към пушката беше прикрепен кожен ремък и Гриър я метна през рамо. После пусна пълна шепа патрони в джоба си. Готов бе да заработи хляба си.

— Единият от нас трябва да носи фенер каза Камерън. — Така че ще има само една свободна ръка, в случай че чудовището ни принуди да действуваме бързо. Ти носи фенера и тоя скапан филипински пистолет, а аз ще взема ловджийската пушка.

Той връчи автоматичния пистолет и резервна пачка патрони на Гриър и го замоли:

— Подай ми 38-калибрата. Гриър му я подаде.

— Ако се наложи, мога да накарам тая пушка да заработи наистина бързо — каза Гриър. — И ако дяволският звяр се нахвърли върху нас, имаме достатъчно барут да го направим на кайма.

— Можем ли да ви помогнем с нещо? — предложи мис Хоклайн.

— Не, момичета. Само ще ни се пречкате в краката — отговори им Камерън. — По тая част сме ние. Стойте настрани, а ние ще ви отървем от вашето чудовище. Кой знае? Може да ядем от него за вечеря? Току-виж, излезе вкусно.

ПЪТУВАНЕ КЪМ ЛЕДНИКОВИТЕ ПЕЩЕРИ

Двете мис Хоклайн ги поведоха по коридора към стълбата, която водеше към лабораторията и ледниковите пещери.

Бяха минали почти половината от коридора, когато чуха тежко бавно тътрене. Беше икономът. Появи се от една врата и навеждайки глава, излезе в коридора.

— Вие ще убиете чудовището — предрече той със съвсем старчески глас. Устата му мърдаше, а гласът сякаш излизаше от нея минути по-късно.

Стърчеше над всички.

Косата му беше бяла като скрежа по тревата около къщата.

— Чудовището изяде моя господар — промълви икономът. — Да бях мъничко по-млад! Щях да го убия с голи ръце.

Ръцете му бяха грамадни и чворести от артрит. На младини те сигурно биха се справили с едно чудовище, но сега висяха отпуснати като престарели, посивели, негодни за ядене свински бутове.

— Вие ще убиете чудовището! — повтори великанът-иконом. Беше страшно уморен от пътуването си до Брукс за покупка на материали, необходими за Химикалите. Много стар беше вече за такива дълги пътешествия.

Клепачите на великана-иконом бяха увиснали.

— Слага богу — каза той. Думите заглъхнаха още в гърлото му. Сякаш ги бе произнесъл човек, потънал в дълбоко старо кресло.

ВРАТАТА

Вратата, водеща към мазето, беше тежка и желязна, с две резета. Мис Хоклайн дръпна резетата.

На вратата имаше още и огромен катинар. Размерите му бяха впечатителни. Само той беше като цяла каса. Мис Хоклайн извади от джоба на роклята си грамаден ключ. Пъхна го в катинара и тъкмо започваше да го превърта, когато изведнъж зад тях се тресна силно.

Всички подскочиха и когато се обърнаха, видяха великаниконом прострян на пода в целите си седем фута и триста фунта. Приличаше на лодка, заседнала на сухо в коридора.

Мис Хоклайн се спусна към него. Втората мис Хоклайн полетя по петите й като сянка. Двете коленичиха и се надвесиха над великаниконом.

Гриър и Камерън само гледаха. Докато двете мис Хоклайн все още търсеха в тялото му признания на живот, те вече знаеха, че той е мъртъв. Когато се убедиха, че е мъртъв, сестрите се изправиха. Овладяха лицата си и изведнъж станаха спокойни. В очите им нямаше сълзи, въпреки че обичаха мистър Морган като роден чичо.

Гриър държеше в ръката си фенер, преметнал бе на рамо пушка и бе втъкнал в колана си голям пистолет. Камерън държеше една дванайсеткалиброва ловджийска пушка със срязана цев. Великанът-иконом лежеше мъртъв на пода. Двете мис Хоклайн стояха смълчани, спокойни и свръхестествено красиви.

— А сега какво, млади дами? — попита Камерън. — Ще трепем чудовището или ще погребваме иконома?

ИЗНАСЯНЕ НА МЪРТВЕЦ

— Знаете ли какво желая най-силно в момента? — рече мис Хоклайн.

— Какво? — попита Камерън.

— Да спя с някого.

Камерън наведе очи към великана-иконом, после погледна мис Хоклайн.

— И аз искам да спя с някого — присъедини се към сестра си другата мис Хоклайн. — От един час си мисля само за това. Колко ще е хубаво да се налюбим.

Както бяха грабнали оръжиета си, Гриър и Камерън се вкамениха, а великанът-иконом остана да лежи самотен и забравен в смъртта си.

Гриър пое дълбоко въздух. Я ги виж! Защо пък не! Пречи ли им нещо да направят това вместо другото!

— Всичко по реда си — намеси се Камерън. — Най-напред да изнесем трупа от коридора. Къде искате да го положим?

— Уместен въпрос — обади се мис Хоклайн. — Можем да го занесем в неговата стая или пък в предната дневна. Но не ми се ще сега да го погребваме, защото искам да спя с някого. Умирам от желание. Как пък точно сега намери да ни падне на ръцете.

Раздразнена беше, че великанът-иконом бе изbral неподходящо време и място да умре. А проснат тъй в коридора, видът му беше ужасяващ.

— По дяволите, прекалено сложно е да умуваме сега — каза другата мис Хоклайн. — Я да го оставим тук и да се качваме в спалните.

— Е, нямаме основания да се тревожим, че ще избяга — заключи Камерън.

Така те просто зарязаха великана-иконом да си лежи мъртъв на пода в коридора и изчезнаха да се любят, като взеха със себе си пушката „Краг“ 30:40, ловджийската пушка със срязаната цев, 38-калибрория револвер и автоматичния пистолет.

ИЗНАСЯНЕ НА МЪРТВЕЦ №2

Докато любеше мис Хоклайн, Гриър не преставаше да мисли за Вълшебното момиче. По форми и изящност на движенията тялото на мис Хоклайн беше съвсем еднакво с това на Вълшебното момиче.

Любеха се в една приятна спалня на горния етаж. В стаята имаше куп красиви женски предмети, каквито Гриър не бе виждал дотогава. Единственото нещо не наред със стаята бе студът. Беше страшно студено поради ледените пещери под къщата.

Гриър и мис Хоклайн се любеха под камара от одеяла в един креват с невероятни пиринчени украсения. Страстта не им бе позволила да си губят времето, за да палят огън в камината.

Докато се любеха, Гриър продължаваше да се пита дали мис Хоклайн не е Вълшебното момиче. В един миг той едва не произнесе името „Вълшебно момиче“, защото искаше да види как ще реагира тя, но после промени решението си и се въздържа, тъй като знаеше, че Вълшебното момиче е мъртво и че е без значение в коя от двете мис Хоклайн е погребано.

РАЗГОВОР СЛЕД ЛЮБОВ

След като се налюбиха, мис Хоклайн, нежно притисната до него, отбеляза:

— Не мислиш ли, че е малко странно да се любим тук, докато икономът лежи мъртъв долу в коридора, а ние не правим нищо за него?

— Да, странно е — съгласи се Гриър.

— Питам се защо не направихме нищо за трупа му. Знаеш ли, ние със сестра ми сме истински привързани към мистър Морган. От няколко минути, както лежа тук, си задавам въпроса защо, докато бяхме долу, не направихме нищо за него. Не е много благородно да изчезнеш да се любиш, докато икономът на твоето семейство, когото обичаш като роден чичо, лежи мъртъв в коридора на къщата ти. Подобно отношение сигурно е крайно странно.

— Права си — отново се съгласи Гриър. — Така е.

ОГЛЕДАЛЕН РАЗГОВОР

В друга спалня на същия коридор се водеше сходен разговор между мис Хоклайн и Камерън. Те бяха изкарали току-що една много пламенна любов, по време на която на Камерън и през ум не му мина, че тази жена може да е Вълшебното момиче. Той не бе позволил на никакви интелектуални процеси да помрачат удоволствието му. Използуваше ума си за много по-полезни неща: например да брои.

— Изглежда, ще тряба да направим нещо за този ваш иконом — каза Камерън.

— Ще тряба — отвърна мис Хоклайн. — Съвсем го забравих. А той лежи в коридора. Умря човекът, а ние го зарязахме, за да се качим тук и да се любим. Направо ми изскочи от ума. Напусна ни нашият иконом. Лежи мъртъв долу. И се питам защо не направихме нищо за покойника.

— Аз предложих да свършим полагаемото се, но вие, момичета, държахте да преспим по-напред, така че се качихме тук и точно това сторихме — обясни Камерън.

— Какво! — възклика мис Хоклайн.

— Какво „какво“? — попита Камерън.

Мис Хоклайн лежеше до Камерън силно озадачена. Между веждите ѝ се вряза тънка бръчка. Беше смаяна, почти като в лек шок.

— Ние ли държахме? — попита тя, след като известно време се опитва да отгатне какви събития ги бяха отклонили от останките на техния обичан покоен великан-иконом и ги бяха повели на горния етаж, за да се хвърлят в прегръдките на любовта.

— Ние... ли държахме? — повтори бавно тя.

— Да — отвърна Камерън. — Дори настоявахте. На мен лично ми се стори малко странно, но дявол да го вземе, нали вие командувате парада тук! Щом искате да се любите, вместо да се погрижите за тялото на покойния си иконом, ваша работа.

— Поразително! — промълви мис Хоклайн.

— Права си — съгласи се Камерън. — Не е най-нормалната постъпка в такива случаи. Искам да кажа, че не бях преспивал с

мадама, докато в коридор под мен лежи проснат мъртъв иконом.

— Просто не мога да повярвам! — удивяваше се мис Хоклайн. Извърнала бе глава от Камерън и гледаше втренчено в тавана.

— А той е съвсем мъртъв — каза Камерън. — Долу в коридора ви лежи мъртъв вашият иконом.

ЧАКАМ ТЕ У НАС, БИЛ БЕЙЛИ, ЧАКАМ ТЕ У НАС

В това време в лабораторията над ледените пещери всичко беше спокойно, освен прокрадването на една сянка. Тази сянка едва-едва съществуваше сред другите форми. На моменти тя почти придобиваше форма. Трепваше в очертанията на нещо определено, едва ли не познато, а после отново се разсейваше в абстракция. Лабораторията беше претъпкана със странна апаратура. Част от нея беше конструирана от професор Хоклайн. Имаше много работни плотове, хиляди колби с вещества и генератор за производство на електричество тук, сред Мъртвите хълмове, където то изобщо липсваше.

В лабораторията беше ужасно студено. Всъщност вътре всичко беше замръзнато поради близостта на ледените пещери под нея.

Покрай стените имаше няколко чугунени печки, които размразяваха въздуха, когато, опитвайки се да разгадаят тайната на Химикалите, сестрите Хоклайн слизаха да работят.

Въпреки че в помещението нямаше осветление, бледа светлинка проникваше отнякъде, но откъде точно, не можеше да се определи. Светлината идеше някъде от лабораторията, но източникът ѝ бе неоткриваем.

Разбира се, светлината бе необходима, за да се установи съществуването на сянката, която лудуваше като детски дух между формата и абстракцията.

После светлината се превърна в определено петно и тогава сянката се свърза с мястото, което пораждаше светлината, а то се оказа голяма колба от оловен кристал, пълна доторе с химикали.

Тази колба с химикали съставляваше целият свят на професор Хоклайн и мисията на неговия живот. В Химикалите той бе вложил всичката си вяра и енергия, преди да изчезне, неговите красиви дъщери, които лежаха в спалните на горния етаж с двама наемни убийци, довършваха това дело, но в момента се питаха защо са отишли да се любят с тия мъже, докато още топлото тяло на техния обичан

великан-иконом лежеше забравено, изоставено и дори непокрито на пода в един от коридорите на къщата.

Химикалите в колбата бяха съединения от хиляди неща, събиращи от цял свят. Някои идеаха от древността и до тях се бе стигнало след много труд. Имаше капки от нещо си, взето от египетските пирамиди, което датираше от трихиляндната година пр.н.е.

Имаше дестилати от джунглите на Южна Америка и капки сок от никакви треви, растящи само покрай снежната ивица на Хималаите.

Древен Китай, Рим и Гърция на свой ред имаха заслуги за сместа в колбата. Магьосничество, съвременна наука, както и най-нови открития също бяха допринесли за съдържанието й. Имаше дори нещо, за което се смяташе, че е стигнало чак от Атлантида.

Вложени бяха неимоверна енергия и гениалност, за да въззари в колбата хармония между минало и настояще. Само човек с таланта и себеотрицанието на професор Хоклайн би могъл да свърже тези химикали в приятелство и да направи от тях добри съседи.

Разбира се, ставали бяха и грешки, на един по-ранен етап, като тази, която принуди професор Хоклайн и семейството му да напуснат Изтока, но сърканата проба бе изхвърлена в тоалетната и отнесена от водата и професор бе започнал отначало тук, сред Мъртвите хълмове.

Всичко беше под пълен контрол и крайните резултати от неговите опити с Химикалите обещаваха по-светло и по-красиво бъдеще за човечеството.

Тогава професор Хоклайн пусна електричество от генератора през Химикалите и така започнаха мутациите, довели до епидемия от палави бели в лабораторията, а дори и по горните етажи, което засегна живота в къщата.

Започна се с това, че професорът взе да намира черни чадъри на необичайни места в лабораторията и зелени пера, пръснати къде ли не; веднъж пък едно парче кекс вися сума време във въздуха, а професорът взе да се замисля прекалено дълго върху несъществени неща. Един път прекара два часа в размисъл за айсберги. А в целия му живот едва ли се събираха повече от няколко мига размисъл за айсбергите.

Същото нещо доведе и до изчезването на дрехите от телата на жените Хоклайн, както си седяха по стаите горе, и до други работи, прекалено глупави, за да се разказват.

Понякога професорът се замисляше за детството си. Оставаше погълнат часове наред, сетне не беше в състояние да си спомни над какво бе размишлявал.

Тогава един ден страховитото чудовище зави и забълска по желязната врата, отделяща ледниковите пещери от лабораторията. Чудовището беше тъй силно, че разтресе вратата. Професорът и дъщерите му не знаеха какво да предприемат. Страхуваха се да отворят.

На другия ден едната от сестрите Хоклайн слезе долу в лабораторията, за да занесе обяд на професора. Когато се разработеше, той не обичаше да прекъсва за едното ядене.

Неговата безграницна отданост на делото го караше да работи без отдих, за да възвърне равновесието между Химикалите, докато чудовището ревеше и блъскаше с опашка по вратата.

Дъщеря му завари отворена вратата към ледниковите пещери, а професорът беше изчезнал. Тя доближи вратата и изкрешя към пещерите:

— Татко, там ли си? Излез!

От дълбините се понесе смразяващ рев, който започна да се приближава през пещерния мрак към разтворената врата и мис Хоклайн.

Вратата мигом бе залостена и едната от сестрите, облечена като индианка и убедена, че е такава, замина за Портланд, за да търси мъже, способни да убият едно чудовище, но също така и дискретни, защото дъщерите искаха да поправят грешката на баща си, без да привличат върху себе си общественото внимание, и да доведат опитите с Химикалите до такъв завършек, който той би одобрил, тоест да бъдат от полза за цялото човечество.

Те обаче не знаеха, че чудовището е една илюзия, родена от светлинни мутации в Химикалите, че е светлина, която притежава силата да въздействува върху умове и материя и да променя самата същност на действителността, нагаждайки я към пакостливия си нрав.

Жivotът на тази светлина зависеше от Химикалите, както нероденото дете от пъпната връв.

Светлината можеше да напуска Химикалите за кратко време, но после пак трябваше да се завръща при тях, за да се презареди и да поспи. Химикалите бяха като ресторант и хотел за светлината.

Светлината можеше да се преобразява в малки изменящи се форми и си имаше за спътник сянка. Сянката беше комична мутация, изцяло подчинена на светлината и твърде нещастна от ролята си, поради което обичаше често да си припомня дните, когато сред Химикалите цареше хармония, а професор Хоклайн припяваше наблизо популярната песен на деня:

*Чакам те у нас, Бил Бейли, чакам те у нас —
тя по цели дни ридае, —
аз ще готвя, скъпи, наема ще плащам аз,
грешна съм пред тебе, зная.*

Когато изливаше в Химикалите капка от едно и капка от друго с надеждата за един по-добър свят, професорът не си даваше сметка, че всяка капка го доближаваше до деня, в който щеше да пусне електричество през Химикалите и неочеквано щеше да се роди злата пакост. Химикалите щяха завинаги да изгубят хармонията си и много скоро злото щеше да насочи всички свои дяволски сили срещу него и красивите му дъщери.

Много от Химикалите не се радваха на онова, което взе да се случва, след като пуснаха през тях електричество и започнаха мутациите, породили злото.

Един химикал успя да се отдели напълно от съединението. Той силно страдаше от развоя на последните събития и от изчезването на професор Хоклайн, защото от все сърце желаеше да помогне на човечеството и да накара хората да се усмихнат.

Сега той плачеше дълго и самуваше някъде в дъното на колбата.

Разбира се, имаше Химикали, зли по природа, които ликуваха, че са се отървали от политиката на добросъедство, водена от професора, и сега злорадствуваха заради страха, в който светлината, всъщност чудовището Хоклайн, впримчваше домакините, сестрите Хоклайн, и всеки, който ги доближеше.

Светлината притежаваше неограничени способности и особено се гордееше с приложенията, които им измисляше. Нейната сянка се отврещаваше от действията й и се тътреше неохотно подире й.

Всеки път, когато чудовището Хоклайн напускаше лабораторията и се понасяше нагоре по стълбите, а после се източваше като разтопено масло под желязната врата между лабораторията и къщата, на сянката ѝ се повдигаше.

Ex, ако професорът беше тук, ако не бе го сполетяла тази ужасна съдба, той щеше да припява:

*Двамата с Мами О'Рорк
бродехме през пищни светлини
по тротоарите на Ню Йорк.*

ОРКЕСТЪРЪТ ХОКЛАЙН

Гриър, Камерън и сестрите Хоклайн, все още озадачени от собственото си поведение, скочиха обратно в дрехите си и се събраха в музикалния салон на същия етаж, на който се намираха и спалните, където току-що се бяха любили.

Гриър и Камерън оставиха оръжията си на един роял. Мис Хоклайн слезе долу да приготви чай и го донесе върху сребърен поднос и четиридесета се разположиха в музикалния салон, заобиколени от клавесини, цигулки, чели, пиана, барабани, органи и т.н. Музикалният салон беше изключително голям.

За да приготви чая, мис Хоклайн трябваше да заобиколи трупа на великана-иконом в коридора.

Гриър и Камерън не бяха пили чай нито веднъж в живота си, но този път решиха да опитат, защо пък не, дявол да го вземе, след всичко, което ставаше в тази огромна жълта къща, призрачна като дихание, яхнала ледникови пещери, които загризваха дълбоко в земята, като вкочанени зъби.

Гриър и Камерън бяха предложили да направят нещо за тленните останки на великана-иконом, след като привършиха с живите тела на госпожиците Хоклайн, но жените настояха да пият заедно чай, преди да се заемат с отстраняването на иконома, все още разпрострелян се като остров в коридора.

В музикалния салон гореше току-що запален огън.

— Харесва ли ви чаят? — попита мис Хоклайн. Тя седеше до Гриър на едно канапе, а до нея имаше арфа.

— Различно е — отвърна Гриър.

— А ти какво ще кажеш, Камерън? — попита другата мис Хоклайн.

— На вкус не е като кафето — отговори Камерън. Той броеше музикалните инструменти в салона: осемнайсет. Като свърши, се обърна към по-близката мис Хоклайн. — Вие тук имате музикални инструменти за цял оркестър.

— Никога не сме се замисляли по въпроса в тази светлина —
каза мис Хоклайн.

ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА ИКОНОМА

— Какво ще правим с трупа на иконома — попита Камерън.

— Това ни е болката — обади се мис Хоклайн. — Той наистина ще ни липсва. Беше ни като роден чичо. Такъв добър човек. Грамаден, а кротък като мушица.

— На първо време можем да го изнесем от коридора. Пречи, все трябва да го заобикаляме — предложи Камерън.

— Да, трябва да го изнесем — съгласи се другата мис Хоклайн.

— А защо не го направихме, преди да се настаним тук, за да смучем тая течност? — разгневи се Камерън и хвърли презрителен поглед към чашата си с чай. Очевидно Камерън нямаше да стане поклонник на приятната задушевност на чаепиенето. Не беше, така да се каже, чаша за неговата уста.

— Мисля, че трябва да го погребем — продума мис Хоклайн, след като помисли няколко секунди.

— Но за да го положим в земята, трябва най-напред да го изнесем от коридора — уточни Камерън.

— Точно така — намеси се другата мис Хоклайн.

— Ще ни трябва и ковчег — отбеляза мис Хоклайн.

— Два ковчега — поправи я Камерън.

— А вие, господа, можете ли да сковете ковчезите? — попита другата мис Хоклайн.

— Ами! — възмути се Гриър. — Ние не ковем ковчези, само ги пълним.

— Мисля, че ще привлечем прекалено много внимание върху себе си, ако отидем в града и поръчаме ковчег — каза мис Хоклайн.

— Да, не искаме да се довлече тук някой и да започне да се рови в работите ни — добави другата мис Хоклайн.

— В никакъв случай! — отсече мис Хоклайн и отпи изискана гълтка чай, като истинска дама.

— Да го заровим отвън тогава — предложи Гриър. — Ще изкопаем дупка, ще го сложим в нея, ще го покрием, а природата ще се погрижи за всичко останало.

— Няма да го погребваме близо до къщата — възпротиви се Камерън. — Наоколо земята е замръзнала, твърда е като камък и ако трябва да копая такваз голяма дупка в замръзналата земя, спукана ми е работата.

— Ще изкопаем дупка отвъд замръзалия пояс, после ще го извлечем от коридора и ще го пуснем в дупката — каза Гриър.

— Колко е тъжно да мислим за нашия любим иконом мистър Морган в такава светлина — промълви мис Хоклайн. — Знаех, че годините му напредват и че един ден ще свърши, защото, както е известно на всички, смъртта е неизбежна, но никога не съм се замисляла какъв проблем ще представлява неговото едро тяло. Върху такива неща човек никога не се замисля.

— Надявам се, не си си мислила, че като умре, ще се превърне в джудже? — подметна Камерън.

ПО ПЪТЯ КЪМ ЕДНА ОТ ВЪЗМОЖНОСТИТЕ ЗА ИКОНОМА

Когато тръгнаха да слизат, за да се погрижат за иконома, което означаваше да го изпратят до мястото на неговия вечен покой — дупка в земята, — те минаха покрай отворената врата на една стая с голяма билярдна маса. Масата беше красива, а над нея висеше кристален полилей.

Когато Гриър и Камерън се качваха към горния етаж, за да се налюбят със сестрите Хоклайн, вратата беше затворена.

— Я виж, билярдна маса! — възклика Камерън, нарамил ловджийската пушка. И спря да ѝ се порадва. — Наистина хубава маса. — Може да разиграем една партия, след като погребем иконома и убием чудовището, а?

— Ъхъ, малко билярд ще ни дойде добре, след като си свършим работата — призна Гриър, нарамил пушката „Краг“ 30:40 и затъкнал автоматичния пистолет в колана си.

— И лампите са хубави — добави Камерън, поглеждайки към полилея.

Цялата стая грееше в слънчевите струи, които нахлуваха през прозорците, събираха се в полилея и отразяваха в него сукното на масата на нежни зелени цветя.

Но в тези кристални цветя, висящи над масата като пищна градина, блещукаше и друга светлина. Тя се местеше едва забележимо през кристалните късчета, сподиряна от провлечена, детински тромава сянка.

За миг на Гриър му се стори, че видя нещо да помръдва в полилея. Той вдигна поглед от масата и се втренчи в него: нямаше съмнение през кристалните късчета преминаваше светлина. Следвана от тъмно спънато движение.

Почуди се какво може да причинява светлинната игра в полилея. Не трепваше ни една кристална частица. Всички бяха абсолютно неподвижни.

— В полилея шава светлина — оповести той и влезе в стаята да изясни въпроса. — Навярно отразява нещо отвън.

Отиде до прозореца и погледна. Видя заскрежения пояс, който, стотина ярда по-далеч от къщата, се предаваше на властта на лятото над тревата и Мъртвите хълмове.

Гриър не видя вън нищо, което да се движи и да поражда блещукането в полилея. Обърна се, а светлината изчезна.

— Изчезна — каза той. — Странно. Вън нямаше нищо, което да предизвиква отражения.

— Защо обръщате толкова внимание на някакво си отражение? — ядоса се мис Хоклайн. — Долу в коридора лежи мъртъв нашият иконом. Да се погрижим за него.

— Просто от любопитство — оправда се Гриър. — Ако съм все още жив, дължа го единствено на силното си любопитство. Струва си човек да е нашрек.

Той погледна още веднъж към полилея, но странната светлина беше изчезнала. Гриър не знаеше, че се е укрила върху игралната маса, в един от страничните джобове, и че до нея се укрила и сянката й.

— Тази светлина ми е нещо позната — измърмори Гриър. — Виждал съм я някъде преди.

Светлината и сянката затаиха дъх в изчакване Гриър да излезе от стаята.

ИЗНЕНАДА

Като слизаха по витата стълба към първия етаж на къщата, мис Хоклайн каза на сестра си:

- Преди малко стана нещо много странно.
- Какво?
- Наистина странно — повтори тя.
- Добре де, какво?

Гриър и Камерън вървяха зад сестрите Хоклайн. А те се движеха тъй грациозно, че Гриър и Камерън ги гледаха почти като омагьосани. Под техните стъпки стълбата не издаваше ни звук. Сякаш две птици се плъзгаха плавно във вятъра.

Гласовете им нежно ги облъхваха, като невидим повеи от пауново ветрило.

— Намерих окачени в моя дрешник някакви индиански дрехи. А аз не съм ги слагала там — каза мис Хоклайн. — Имаш ли представа откъде са се взели?

— Не отговори сестра й. — И никога не съм виждала индиански дрехи в къщата.

— Чудна работа — промълви мис Хоклайн. — Съвсем са ни по мярка.

- Откъде ли са се взели? — недоумяващо другата мис Хоклайн.

— Много странини неща стават напоследък тук — заключи мис Хоклайн.

Гриър и Камерън се спогледаха — ето нещо, над което да размислят.

КРАЯТ НА ИКОНОМА

Но голямата изненада ги чакаше, когато най-после стигнаха при трупа на мъртвия иконом. Едната от сестрите Хоклайн закри с ръка устата си, сякаш да задави вик. Другата мис Хоклайн побеля като призрак. Гриър въздъхна. Камерън завря пръст в ухото си и се зачеса.

— Какво ли, мамка му, ще ни сервира още? — не се сдържа той.

Четиримата зяпаха втрещени тялото иконома. Дълго зяпаха втрещени.

— Е! — продума накрая Гриър. — Така поне ще ни бъде по-лесно да го погребем.

Пред тях на пода лежеше икономът, но вече висок едва трийсет и един инча и тежък само петдесет фунта. Трупът на великана-иконом се бе превърнал в труп на джудже. И се губеше в гънките на исполинските дрехи. Крачолите бяха като празни, а сакото приличаше на палатка, загърнала трупа на иконома.

В единия край на тази грамадна купчина дрехи се подаваше от ризата малка главичка. Яката на ризата обикаляше главичката като широк обръч.

Изразът върху лицето на иконома — израз на спокойно упование в срещата със Създателя, както се казва — бе останал непроменен при преобразяването му от великан в джудже, само дето беше значително по-дребен.

КОПИЯ ОТ СНИМКА

Това наистина улесни погребението. Докато Гриър копаеше малък гроб непосредствено зад границата на мраза, мис Хоклайн се качи горе и взе един куфар.

След погребението с подходящо слово за тежката загуба, произнесено над мъничкия гроб и дребния кръст, всички се върнаха в къщата и се събраха в дневната откъм фасадата.

Гриър и Камерън не носеха оръжието си. Бяха го прибрали в дългото тясно куфарче, отново оставено до стойката за чадъри във форма слонски крак. Те вземаха със себе си оръжие само ако трябаше да го пускат в действие. През останалото време го държаха в куфарчето.

Камерън хвърли малко въглища в камината.

Сестрите Хоклайн седнаха една до друга на канапето. Гриър потъна в едно дълбоко кресло срещу тях със скулптирани мечешки глави върху ръчните облегалки.

Камерън остана до камината, след като подхрани огъня, но се обърна с лице към стаята и към разтревожените погледи на своите връстници. Погледна към една масичка, отрупана с кристални гарафи с напитки и с високи фини кристални чаши върху сребърен поднос, които им правеха компания.

— Струва ми се, всички се нуждаем от едно питие — предложи той.

Мис Хоклайн стана от канапето, отиде до масата и наля за всички по чаша шери, от което след миг вече отпиваха.

Тя се върна на своето място до сестра си и четиримата отново застинаха в същите пози, които бяха заети преди предложението на Камерън, само че този път в ръцете си държаха чаши.

Изящно композирана картина, като две копия от една и съща снимка, само дето на едното имаше чаши с шери.

ОТНОВО ВЪЛШЕБНОТО МОМИЧЕ

— Искам да ви попитам нещо, момичета — наруши мълчанието Гриър, но преди да продължи, отпи от чашата си гълтка шери. Всички го наблюдаваха внимателно, докато отпие. Той подържа пitiето в устата си, преди да го гълтне. — Чувала ли е някоя от вас за Вълшебното момиче?

— Не! — отсече мис Хоклайн.

— Не сме чували такова име — потвърди другата мис Хоклайн.

— Но е странно. Звучи като индианско.

И двете изглеждаха озадачени.

— Така и предполагах — каза Гриър и хвърли поглед към Камерън, който стоеше до камината. Въглищата горяха беззвучно, от тях се извиваше нагоре пушек, а после се разделяше с огромната жълта къща сред замръзналото поле в началото на този век. Както гледаше в Камерън, Гриър изведнъж забеляза, че част от огъня не гори и част от пушека зад него не се изнизва нагоре, а просто се рее над пламъците в малко по-различен цвят.

И си спомни за странните отражения в полилея на билиардната. Пламъкът, който не гореше, приличаше на това отражение. Той откъсна очи от Камерън и отправи поглед към сестрите Хоклайн, целомъдрено седнали една до друга на канапето.

— Кое е това Вълшебно момиче и какво общо има с нас? — запита мис Хоклайн.

— Нищо — отговори Гриър.

ВРЪЩАНЕ КЪМ ЧУДОВИЩЕТО

— Време е да помислим за унищожаването на чудовището от мазето — каза Камерън, а сестрите Хоклайн си замълчаха. — Цял ден стоим тук и не можем да се наканим. Толкова неща се случват. Искам да изкараме най-после от играта това проклето чудовище и да се залавяме за други работи, щото да пукна, но тук има и други работи, за които трябва да се заловим. Ти какво мислиш, Гриър? Нали е време вече за едно малко убийство на чудовище?

Гриър погледна разсеяно Камерън, но полезрението му обхвана и камината. Пламъкът, който не гореше, и димът, който не се изнизваше нагоре, бяха изчезнали. Огънят си беше съвсем нормален. Гриър пълзна поглед към сестрите Хоклайн, а после, уж небрежно, но внимателно, и по цялата стая.

— Чу ли ме? — попита Камерън.

— Чух те — отвърна Гриър.

— И какво мислиш? За едно малко убийство на чудовище?

Двете сестри Хоклайн носеха съвсем еднакви перлени огърлици. Огърлиците елегантно обгръщаха шиите им.

Но някои перли блестяха по-ярко от останалите и някои от къдриците, разпуснати по вратовете, тъмнееха малко по-наситено от останалата им коса.

— Да, трябва веднага да убием чудовището — съгласи се Гриър.

— Затова сме тук.

— Да, и аз мисля, че трябва — добави Камерън. — А после ще търсим причините за щуротиите, които стават наоколо. Не бях виждал да се погребва човек в куфар.

ВЪПРОСИ ПРЕД ЗАЛЕЗ-СЛЪНЦЕ

По това време вече къщата хвърляше дълга сянка през заскрежената земя към слънцето, което скоро щеше да се раздели с Мъртвите хълмове, с Източен Орегон и с цяла Западна Америка, а Гриър задаваше последни въпроси на дамите Хоклайн.

— Значи, вие никога не сте виждали чудовището? — попита Гриър мис Хоклайн.

— Не, само сме го чували да вие долу в пещерите и да бълска по желязната врата, която отделя пещерите от лабораторията. Трябва да е много силно, защото вратата се огъва. А тя е плътна. Желязна.

— Но не сте го виждали?

— Не сме.

— И откак баща ви е изчезнал, вратата не е била отключвана?

— Да — потвърди мис Хоклайн. Перлените огърлици на сестрите Хоклайн засветиха по-ярки, почти достигнаха блъсъка на диаманти. Гриър зърна движение в мрака на косите им. Сякаш къдиците им се полюшваха, а не се бяха полюшнали. Нещо в тях се помести. Гриър се замисли. Тогава разбра, че се е раздвижил цветът на техните коси.

— И понякога чувате вой?

— Чуваме го из цялата къща, както и ударите по вратата — отговори мис Хоклайн.

— Колко често?

— Почти всеки ден — каза мис Хоклайн.

— А ние още не сме го чули — отбеляза Гриър.

— Понякога е така — намеси се другата мис Хоклайн. — Ама защо ни задавате толкова въпроси? Нали вече ви разказахме всичко, което знаем, защо ни карате да го повтаряме?

— Да — измърмори Камерън. — Трябва да очистим проклетото чудовище от пътя си.

— Добре — съгласи се Гриър. — Да го убием. — И очите му се плъзнаха небрежно по огърлиците на сестрите Хоклайн.

Огърлиците го погледнаха в упор.

ОНОВА, КОЕТО Е ВАЖНО ДА СЕ ПРЕБРОИ

Слънцето се скри и ранен здрач го замести в пейзажа и макар че всички бяха готови да убиват чудовището, те също така бяха и много гладни и скоро гладът им надделя и унищожаването на чудовището бе отложено за след вечеря, която сестрите Хоклайн се оттеглиха да пригответят в кухнята, докато Гриър и Камерън останаха в дневната.

При излизането на сестрите Хоклайн странната светлина остана върху перлените им огърлици, а движещата се черна сянка — в косите им; без да знаят, сестрите ги отнесоха в кухнята, което бе добре дошло за Гриър, защото той искаше да поговори с Камерън за тях.

Гриър започна да обяснява на Камерън какво е видял, но Камерън го прекъсна с думите:

— Знам. Наблюдавам ги от доста време. Видях ги в коридора край трупа на иконома, след като се превърна в джудже. Бяха и върху лопатата, докато ти копаеше гроба, и ги видях също, когато се обличах, след като бях с едната от сестрите.

— Видя ли ги в полилея на билиардната? — попита Гриър.

— О, да! Но по-добре да не беше се издавал, като влезе да ги оглеждаш. Не ми се ще да ги предупреждаваме, че знаем за тях.

— А видя ли ги тук, в тая стая? — продължаваше Гриър.

— Разбира се. В огъня. Защо мислиш, че стоях близо до него? За да си опърля задника ли? Не, да ги разгледам отблизо! В този момент те са долу със сестрите Хоклайн, така че кажи какво мислиш по въпроса. Ако питаш мен, излишно е да слизаме в ледниковите пещери, за да търсим адското чудовище. Достатъчно е да се доберем до мазето и до гнусните химикали, които е майсторил шантавият им баща.

Гриър се усмихна на Камерън.

— Понякога ме изненадваш — отбеляза Гриър. — Нямах представа, че си му хванал конците.

— Аз броя куп неща, които е безсмислено да броя — отвърна Камерън. — Просто защото съм такъв. Но не пропускам онова, което е важно да се преброи.

НО НАЙ-НАПРЕД ВЕЧЕРЯ. А ПОСЛЕ ЧУДОВИЩЕТО ХОКЛАЙН

Гриър и Камерън решиха да вечерят, преди да се заловят с Химикалите в лабораторията и да открият онова, което според тях щеше да ги отведе при чудовището Хоклайн.

— Ще се престорим, че слизаме в пещерите, за да надупчим на решето нещо какво да е, а като се върнем в мазето, ще си измислим някакъв предлог да се забавим и ако налетим на нещо интересно, например от рода на Химикалите, ще го застреляме на място — предложи Камерън. — Но нека по-напред си направим удоволствие с една хубава вечеря и изобщо да не се издаваме, че знаем за светлината и за лепката ѝ — сянката.

— Окей — съгласи се Гриър. — Измислил си го без грешка.

В този момент в стаята влязоха сестрите Хоклайн. Бяха се преоблекли. Носеха рокли с дълбоки деколтета, които изтъкваха красивите им млади гърди. И двете имаха тънки талии и роклите ги подчертаваха още по-изящно.

— Вечерята е готова, гладни наши чудовищеубийци!

Сестрите Хоклайн се усмихнаха на Гриър и Камерън.

— Ще ви трябват сили, щом ще убивате чудовище.

Гриър и Камерън отвърнаха на усмивките им.

Същите огърлици обгръщаха шиите на сестрите Хоклайн и светлината и сянката още бяха там. Изглежда светлината се чувствуваше удобно в огърлиците, а тъмносенчестият цвят, който можеше да се движи, си почиваше в дългите им тежко падащи коси.

Чудовището Хоклайн поне има добър вкус — помисли си Гриър.

ПРЕБРОЯВАНЕ НА ЧУДОВИЩЕТО ХОКЛАЙН

По време на вечерята Гриър и Камерън незабелязано държаха под око чудовището Хоклайн, стаено около вратовете и в косите на сестрите.

Чудовището се държеше скромно, докато се хранеха. Блясъкът в огърлиците стана приглушен, а тъмносенчестият цвят, който можеше да се движи, замря в косите на сестрите и изсветля почти до естествения им оттенък.

За вечеря имаше пържоли, картофи, хлебчета и сос. Типичната източноорегонска вечеря, изядена сладко-сладко от Гриър и Камерън.

Гриър мислеше за чудовището и за това, че все още беше същият ден, чието утро ги събуди в един обор на Били. И се замисли над събитията, разиграли се дотук.

Дълъг ден, наистина, и с изгледи за още преживелици: събития, които щяха да ги доведат до опит да отнемат живота на чудовището Хоклайн и свръххестествените сили, които обладаваше, макар да си седеше кротко срещу тях край масата и да ги зяпаше от огърлиците около шиите на двете красиви жени, напълно неподозиращи и доверчиви към своите бижута.

Камерън броеше безразборно предметите в стаята. Преброи нещата върху масата: купи, прибори, чинии и пр. двайсет и осем, двайсет и девет, трийсет и т.н.

Беше някакво занимание.

После преброи перлите, в които се спотайваше чудовището Хоклайн: ... пет, шест и т.н.

ЧУДОВИЩЕТО ХОКЛАЙН В СОСА

Към края на вечерята чудовището Хоклайн напусна огърлиците и слезе върху масата. Успя да се събере в лъжицата от голямата купа със сос. Сянката на чудовището се излегна по повърхността на соса, преструвайки се, че е сос.

Много трудно бе за сянката да се преструва, че е сос, но тя се постара да се представи добре и никак си успя.

На Камерън му стана забавно да гледа как чудовището се настанява върху масата и разбираше какви трудности изживява сянката, преструвайки се, че е сос.

— Вкусен сос наистина — подхвърли Гриър на Камерън.
— Да — промълви Камерън и стрелна с поглед Гриър.
— Искате ли още сос, момчета? — попита ги мис Хоклайн.
— Наистина е много вкусен — повтори Гриър. — Искаш ли още сос, Камерън?

Сянката на чудовището Хоклайн съвсем се изравни с повърхността на соса. Самото чудовище се чувствуващо малко неудобно в лъжицата, която хвърляше по-силно отражение върху него, отколкото бе необходимо.

— Колебая се. Преядох. Но... — Камерън сложи ръка на лъжицата. И докосна чудовището Хоклайн. Макар да се намираше в купа с връз сос, лъжицата беше студена.

Камерън трескаво запрехвърля през ум как, мамка му, да убие в този миг чудовището, но не успя да измисли начин да убие една лъжица, затова просто използува чудовището Хоклайн да полее със сос картофите си.

Чудовището се подчини и изпълни функцията на лъжица. Докато Камерън загребваше от соса, сянката се изметна непохватно от лъжицата и тромаво тупна обратно в купата.

Сянката тъй се притесни, че почти се изпоти.

Камерън върна лъжицата в купата и отново обезпокои сянката, която този път едва не изпадна в паника.

— А ти, Гриър? Искаш ли допълнително от тоя хубав сос?

Сестрите Хоклайн бяха доволни, че съсът има такъв бесен успех.

— Не, Камерън. Чудесен е, но много ми дойде — отговори Гриър. — Стига ми да седя и да те гледам как сладко си го хапваш. Обичам да гледам как яде човек, който обича това, което яде.

На сянката й стана тъй гадно, че ѝ се повдигна.

НОВА ПОЧИВКА В ДНЕВНАТА

След вечеря те се оттеглиха в една от дневните откъм фасадата и оставиха чудовището Хоклайн да се мотае в някакъв си сос, приело форма на лъжица. На стената в тази дневна беше окачена картина на голо женско тяло.

Гриър и Камерън се загледаха в картината.

Чудовището Хоклайн не ги последва в дневната. Прибра се в лабораторията, за да си почине при Химикалите. Беше уморено. Както и сянката. Вечерята им се видя безкрайно дълга.

— Татко обичаше картини на голи женски тела — поясни мис Хоклайн.

Сестрите Хоклайн, които изглеждаха още по-красиви, ако това изобщо бе възможно, сервираха в дневната кафе и коняк в малки чашки.

Гриър и Камерън не сваляха очи от картината и от време на време поглеждаха към сестрите, които съзнаваха прекрасно действията си, но се преструваха, че ги извършват неволно. Сестрите можеха да изберат друга дневна стая. Нещо в обстановката обаче ги беше възбудило. Все пак единственият признак, издаващ тяхната възбуда, беше съвсем лекото учествяване на дишането им.

— Много хубава картина — отбеляза Камерън.

Сестрите мълчаха.

Само се усмихваха.

Макар вниманието на Гриър и Камерън да бе насочено към картината с акта и красотата на двете Хоклайн, погледите им предпазливо обходиха цялата стая, търсейки чудовището, но него го нямаше.

Изпиха по няколко чаши кафе и по няколко гълтки коняк в очакване да видят дали чудовището ще се върне, но то не се върна и възхищението им от красотата на сестрите Хоклайн като че ли нарасна.

— Кой е рисувал тази картина? — попита Камерън.

— Рисувана е във Франция преди много години — отговори му мис Хоклайн.

— Разбирал е от рисуване, който и да е — отбеляза Камерън, втренчил поглед в сестрата Хоклайн, която отговори на въпроса му. На нея ѝ хареса начинът, по който Камерън я зяпаше.

— Да, той е прочут художник.

— Познавате ли се?

— Не, умрял е години преди да се родя.

— Много жалко! — отсече Камерън.

— Нали! — отвърна мис Хоклайн.

МОНОЛОГ НА СЯНКАТА

Чудовището Хоклайн се бе завърнало в лабораторията в колбата си с химикалите. Лежеше и почиваше... странини неподвижни петънца от светлина. Веществата, плод на дългия ревностен труд на професор Хоклайн, бяха енергийният източник, възстановителният център, където се оттегляше за сън чудовището Хоклайн, когато се изтощеше, а докато то спеше, Химикалите обновяваха силата му.

Сянката на чудовището Хоклайн спеше наблизо. Сянката сънуваше, че тя е чудовището, а чудовището е тя. Много сладък сън за сянката.

Приятно ѝ беше да не е вече сянка, а да е самото чудовище. Не ѝ харесваше да се влачи през цялото време подир някого. Това я правеше нервна и нещастна. Сянката често проклинаше съдбата си и страдаше, задето Химикалите не ѝ бяха хвърлили по-добър зар.

В съня си сянката беше чудовището Хоклайн и се бе настанила в гривна около китката на едната мис Хоклайн. Беше много щастлива в този сън и искаше мис Хоклайн също да се радва, затова подсилваше блясъка на гривната.

Сянката не одобряваше поведението на чудовището и се срамуваше от жестокостта, с която то издевателствуваше над умовете на сестрите Хоклайн. Сянката не можеше да проумее защо чудовището прави такива работи. Ако съдбата се обърне и сянката се преобрази в чудовището, всичко в къщи ще тръгне другояче. Ще спрат жестоките шаги и енергията на чудовището ще бъде насочена да измисля и осъществява удоволствия за сестрите Хоклайн.

Сянката беше силно привързана към тях и ненавиждаше това, че бе част от чувството за хумор на чудовището; желаеше само удоволствия и радост за сестрите Хоклайн, а не злобни шаги, каквито чудовището толкова обичаше да си прави с техните тела и умове.

Освен това сянката яростно негодуваше срещу онова, което то направи с професор Хоклайн. Според нея чудовището трябваше да бъде вярно на професора, а не да му скрои такъв дяволски номер.

Сънят на сянката за гривната внезапно се разсея и тя се събуди. Втренчи се в чудовището Хоклайн, заспало сред Химикалите. За първи път сянката си даде сметка колко силно го мрази и се замисли как да сложи край на злосторното му съществуване, да отнеме енергията от Химикалите и да я пренасочи за добри дела.

Нищо неподозиращо, чудовището спеше в колбата. Беше капнало да злонечства цял ден. Тъй беше уморено, че дори похъркваше сред Химикалите.

В ТОВА ВРЕМЕ ТАМ, В ДНЕВНАТА

Вече беше почти полунощ и един викториански часовник изтикваше минути на двадесетия век към дванайсет часа. Звънките му и отмерени удари погльщаха 13 юли 1902 година.

Непреднамерено, а всъщност много внимателно, Гриър и Камерън изследваха дневната още веднъж, за да проверят дали чудовището Хоклайн не се бе завърнало. Не беше.

Те, разбира се, не знаеха, че то спи дълбоко долу в лабораторията и дори похърква в колбата с Химикалите и че засега поне са в безопасност.

След като се увериха, че чудовището не е близо, Гриър се обърна към Камерън:

- Мисля, че е време да им кажем.
- Какво да ни кажете? — запита мис Хоклайн.
- За чудовището — отвърна Гриър.
- Какво за чудовището? — не разбираше мис Хоклайн.

Сестра й откъсна вниманието си от чашата горещо кафе в ръката си и напрегнато зачака Гриър да продължи.

Гриър порови из ума си за точните думи и ясната логическа последователност, в която да ги поднесе. Мълча доста дълго, защото онova, което имаше да каже, беше тъй фантастично, че не му беше лесно да намери прости думи да го изрази. Най-после думите сами го намериха.

— Чудовището не е в ледниковите пещери — каза Гриър. — А тук, в къщата. Мота се днес къде ли не. Изкара няколко часа и на вашите вратове.

- Какво! — възклика невярваща мис Хоклайн.

Сестра й остави чашата с кафето.

Двете бяха развеселени и в същото време шокирани.

— Чудовището е някаква странна движеща се светлина, подир която се влачи тъпа сянка — обясни Гриър. — Не ми е съвсем ясно как действува, но действува и ние ще го унищожим. Ние смятаме, че в ледниковите пещери няма какво да се убива. Светлината може да

променя разни неща, да мисли, да се настанива в чужди умове и да ги разиграва, както ѝ скимне. Забелязала ли е някоя от вас светлината и сянката, която се влачи след нея като куче?

Сестрите Хоклайн не отговориха. Те обърнаха и се спогледаха.

— Е? — подкани ги Гриър.

След малко едната мис Хоклайн проговори.

— Да не би да става дума за една странна светлина, която се движи насам-натам, а зад нея се влачи тромава сянка? — попита тя.

— Да, виждахме я днес навсякъде из къщата — отвърна Гриър.

— Вървеше с нас, преследваше ни. Тази вечер стоя дълго време в огърлиците ви. Отиде си преди малко и оттогава не се е връщала.

— Това, което описвате, е едно от свойствата на Химикалите — обясни мис Хоклайн. В колбата има една особена светлина и близо до нея някаква смотана сянка, която тръгва подире ѝ, щом светлината се размърда. Светлината е напреднал стадий на Химикалите. Преди да изчезне, татко ни каза, че тази светлина може да се преобразува в нещо безкрайно полезно за цялото човечество.

— На нас ни трябваха още някои вещества, за да завършим преобразуването, и тъкмо тях донесе от Брукс, горкият ни иконом. Смятахме да завършим опита веднага щом убиете чудовището — допълни втората мис Хоклайн.

— На ваше място аз не бих завършвал нищо — посъветва Гриър.

— Според мен трябва да изхвърлите тая партида химики и да започнете наново. Там долу сте получили нещо, което се изпълзва от контрола ви. Мисля, че тъкмо то уби иконома, че то е виновно за изчезването на баща ви, че то превърна едната от вас в индианка и освен това си направи гаргара с нашите глави.

Сестрите Хоклайн гледаха опуленi, онемели.

— Хайде сега да слезем долу, да вземем колбата с тази ваша шантава каша и да я изхвърлим, а после да си легнем и хубаво да се наспим — предложи Камерън. — Това все още мога да направя. Никога преди не съм погребвал джудже и съм уморен. А и толкова пъти спах с някоя от вас, че имам чувството, че се разпадам.

— Но Химикалите бяха заветната цел на баща ни — наруши отчаяна мълчанието втората мис Хоклайн. — Той посвети целия си живот на Химикалите.

— Знам — отговори Камерън. — Но ние сме сигурни, че тия дяволски Химикали са му видели сметката. Отхапали са ръката, която им е дала хляба, както се казва. Сами видяхте какво направиха с иконома ви. Не стига, че го убиха, а и в джудже го превърнаха. Дявол знае какъв ще е следващият ход на адската смес. Трябва да я изхвърлим, преди всички да сме станали на мъртви джуджета. Щото няма кой да ни погребе в куфари.

В ТОВА ВРЕМЕ ТАМ, В КОЛБАТА

Чудовището Хоклайн, светлина в една колба с химикали, се обърна бавно, като спящ човек, а после се обърна още веднъж.

Мамка му — помисли си сянката и бавно се обърна, а после се обърна още веднъж.

Сънят на чудовището бе станал неспокоен и то отново се превъртя, досущ като човек пред събуждане, и после се обърна още веднъж. *Мамка му* — помисли си сянката и също се обърна още веднъж.

Сънят на чудовището Хоклайн беше тревожен. Може би го мъчеше кошмар или предчувствие. И то отново се обърна и — „*Мамка му*“.

ЗАЛИЧАВАНЕТО НА ЕДНО ЧОВЕШКО ДЕЛО

— Искате да кажете, че трябва да унищожим смисъла на живота на нашия баща! — възклика мис Хоклайн.

— Да — отвърна Камерън. — Или вие него, или той вас.

— Не е възможно да няма трето разрешение — намеси се другата мис Хоклайн. — Как да изхвърлим с лека ръка нещо, над което той се е трудил двайсет години.

Беше една минута преди полунощ. Мис Хоклайн стана и хвърли буца въглища в камината. Другата мис Хоклайн наля още кафе на Гриър. Наливаше от сребърен кафеник.

Всичко спря, докато сестрите Хоклайн обмисляха какво да правят. Вземаха безвъзвратно решение.

— Сигурни сме, не забравяйте, че това идиотско вещество е видяло сметката на баща ви — напомни им Гриър и часовникът започна да отбива полунощ и да завърта света към 14 юли 1902 година.

— Четири — обади се Камерън.

— Дайте ни още няколко минути — помоли мис Хоклайн и погледна тревожно сестра си. — Трябва добре да преценим. После няма връщане.

— Окей — съгласи се Гриър.

— Дванайсет — провъзгласи Камерън.

ПРОБУЖДАНЕ

Чудовището Хоклайн продължи да се върти сред Химикалите. То беше почти будно. Сянката въздъхна, докато чудовището блуждаеше на ръба на пробуждането. И отново ужас разтърси сянката, като си помисли, че ще участвува в поредната му злина. Тя не одобряваше шегите му със сестрите Хоклайн, като им налагаше да вършат напълно противоречащи на тяхната природа неща. Преобразяването на една от сестрите Хоклайн в индианка беше според сянката направо просташка работа.

И никога не можеше да се предвиди следващата стъпка на чудовището. Нищо не беше прекалено ужасно за неговия ум и, разбира се, зловещата му изобретателност едва сега се разгръщаше.

Светлината, която всъщност беше чудовище, продължаваше да се мята и обръща сред Химикалите, докато събудждането я връхлиташе гръмовно като подранила зимна буря.

Сянката отново въздъхна.

Мамка му.

Изведнъж светлината се събуди. Престана да се върти и замря между Химикалите. Погледна към сянката. Сянката я зяпаше безпомощно, примирена със съдбата си.

Светлината отмести поглед от сянката. И го плъзна по стаята. Беше неспокойна. Огледа стаята втори път, още сънена, но бързо набираща сила. Долови във въздуха опасност, но не можеше да определи каква.

След малко щеше да бъде в пълна форма.

Чудовището Хоклайн усети, че нещо не е съвсем наред.

Сянката следеше тревожната си господарка.

Като дърво в подранила зимна буря, умът на чудовището отърси от себе си листата на съня.

Сянката желаеше смъртта на чудовището Хоклайн, пък дори и с цената на това да го последва в забвението.

Всичко бе за предпочитане пред ада да живее в съдружие с чудовището Хоклайн и да злодействува.

Сянката си припомни ранните стадии на Химикалите и колко вълнуващо беше, когато ги създаваше професор Хоклайн. По онова време светлината беше благотворна, почти опиянена от възбудата, че е току-що сътворена. И бъдещето даваше надежда за помощ и радост на цялото човечество. А после светлината се промени. И скри от професор Хоклайн преобразяването на характера си.

Започна да прави безобидни лудории, които професорът отминаваше като случайности. Нещо току падне, друго се превърне в нещо трето, а професорът все си мисли, че сам е допуснал грешка или пък е разменил етикетите, докато един ден светлината откри, че може да излиза от колбата и да се разхожда и, разбира се, горката невинна сянка бе принудена да я следва и да се превърне в свидетел — съучастник на лудории, които набираха мощ, докато се превърнаха в злочинства.

След време професор Хоклайн вече знаеше, че с Химикалите е станала някаква голяма грешка, но до момента, в който чудовището направи онова ужасно нещо с него, той продължаваше да вярва, че може да възвърне равновесието на Химикалите и да завърши опитите си с хуманни резултати за целия свят.

Това обаче никога нямаше да се осъществи, защото един следобед, докато професорът работеше горе в кабинета си над някаква нова формула, светлината му скрои грозна шега.

Сянката потрепера при спомена за нея.

Най-после светлината напълно се разбуди с ясното съзнание, че я застрашава опасност от хората горе и че трябва веднага да се справи с тази опасност.

Тя изпълзя от Химикалите и се закрепи на ръба на колбата, готова да потегли, а сянката неохотно се надигна, за да я последва.

РЕШЕНИЕТО

— Добре — издума най-после мис Хоклайн.

Сестра й кимна в знак на съгласие.

— Трудно ми беше да взема такова решение, но няма друг изход — продължи мис Хоклайн. — Мъчно ми е, че такъв трябва да е краят на делото, погълнало целия живот на баща ни, но има по-важни неща.

— Да, нашият живот — прекъсна я Камерън. Той беше нетърпелив. Искаше по-скоро да слезе долу и да изхвърли колбата с онова нещо, та после хубаво да се наспи до тялото на една от жените Хоклайн. Уморен беше. Денят се бе проточил много дълъг.

— Ние имаме формулата на Химикалите — каза мис Хоклайн. — Можем да започнем отначало или да я дадем на някой, който ще се заинтересува от нея.

— Ще видим — обади се другата мис Хоклайн. — Аз съм малко уморена от цялата тая история, така че нека не говорим сега за бъдещето. Нека просто излеем химикалите и легнем да се наспим. Капнала съм.

— Напълно съм съгласен — подкрепи я Камерън.

НАГОРЕ

Чудовището се откъсна от улея на колбата, заря се през лабораторията и се приземи на най-долното стъпало на стълбата, която водеше нагоре към къщата.

Сянката го последва тромаво, по-мрачна от мрака на стаята, по-безмълвна от абсолютното безмълвие и сам-сама в трагедията на своята робия на злото.

После чудовището Хоклайн се стече като обърнат водопад нагоре по стълбите. Искреще и блещукаше, докато напредваше. Сянката се влачеше подире му, безволно допълнение от мрак. Чудовището Хоклайн спря върху една ивица дрезгавина, която се очертаваше изпод вратата на лабораторията.

Чакаше нещо да се случи. Светлината на чудовището засия до хирургическо бяло от напрежение да възприеме обстоятелствата. То надникна под вратата към коридора.

Чудовището предчувствуваше, че ще стане нещо.

Сянката чакаше зад него. Искаше да погледне под вратата, за да види какво става, но, уви, нейната роля в живота беше само да следва, така че си остана на мястото точно зад задника на чудовището Хоклайн.

УИСКИ

Всички тръгнаха да излизат от дневната, за да отидат долу и да излеят чудовището Хоклайн, но тъкмо когато наблизиха вратата и едната от сестрите Хоклайн постави ръка на бравата. Камерън каза:

— Почакайте секунда. Имам нужда от едно уиски.

Той се приближи до масата с напитките в кристалните гарафи.

Забави се, защото се опитваше да разгадае в коя от тях е уискито.

Тогава една от сестрите Хоклайн му помогна:

— Гарафата със синята запушалка.

Тази мис Хоклайн носеше лампа.

Камерън взе гарафата и щедро си наля. Гриър помисли колко странно е всичко това, след като Камерън не слагаше капка в устата преди работа, а премахването на чудовището си беше сериозна работа.

Камерън поднесе чашата с уиски към носа си.

— На мириз е точно както трябва.

Във възбудата от предстоящото убийство, която изведнъж го връхлетя, Гриър не забеляза, че макар да си наля пълна чаша уиски, Камерън не отпи нито гълтка. Когато излязоха от стаята, той носеше чашата в ръка.

В ТЪРСЕНЕ НА КОНТЕЙНЕР

После вратата на една дневна се отвори към коридора и мис Хоклайн излезе, последвана от сестра си, Гриър и Камерън с чашата уиски в ръка.

Сянката не можеше да вижда през чудовището Хоклайн, но чу как вратата се отвори и как хора започнаха да излизат в коридора. Почуди се какво се задава, защо точно сега чудовището толкова се е заинтересувало от хората. И сви рамене. Безсмислено бе да следва тази нишка на разсъждения, защото и без друго не можеше нищо да направи. Можеше само да върви след чудовището Хоклайн, което ненавиждаше.

Чудовището Хоклайн ги проследи как минават по коридора към вратата на лабораторията. То изчака, обмисляйки какво да предприеме. Опита се да създаде контейнер, форма, в която да сложи всички свои магии и вълшебства, а после да затвори в нея и хората, застрашаващи живота му.

Сянката отдавна се беше отказала да предвижда какво ще се случи. На нея вече не й пукаше.

ДА УБИЕШ КОЛБА

— Смяташ ли, че ще ни трябва пушка? — Гриър попита Камерън.

Отговор не последва.

Гриър си помисли, че навярно Камерън не го е чул, затова повтори въпроса си.

— За да убием колба? — възклика Камерън.

Сестрите Хоклайн се усмихнаха.

Гриър не схвани иронията. И не забеляза, че Камерън още държи чашата с уиски в ръка. Гриър необикновено се вълнуваше от предстоящия сблъсък лице с лице с чудовището Хоклайн.

Камерън носеше чашата с уиски, сякаш беше пистолет, нехайно, но професионално, разчитайки, че без да създава впечатление за заплаха, ще се окаже свръхефектна, когато потрябва.

Дори чудовището, което ги дебнеше изпод вратата на лабораторията, не обърна внимание на чашата с уиски в ръката на Камерън.

То имаше вече разработен план как да се справи с опасността, надвиснала над живота му. Усмихна се на собствената си хитрост. Харесваше плана си, защото беше пъклен.

Внезапно чудовището даде със задника назад и слезе с едно стъпало към лабораторията, при което блъсна нищо неподозиращата сянка две стъпала по-надолу.

Мамка ти! — изруга наум сянката, опита се да си възвърне своето несъществуващо достойнство и започна да внимава повече в чудовището Хоклайн, за да може да следва движенията му, нали това е работата на сянката.

СТОЙКАТА ЗА ЧАДЪРИ ВЪВ ФОРМА НА СЛОНСКИ КРАК

Прекосявайки коридора, те минаха край стойката за чадъри във форма на слонски крак и Камерън не можа да се сдържи да не преброи чадърите в нея:

...седем, осем, девет.

Девет чадъра.

Мис Хоклайн спря до стойката. Нещо в нея и се стори безкрайно близко, но не можеше да определи какво. Просто нещо безкрайно близко. Тя се замисли.

— Какво има? — запита я Гриър.

Мис Хоклайн се взираше в стойката за чадъри. Мислеше, че е поспряла за секунда-две, а всъщност се бе застояла доста по-дълго, но не го съзнаваше, защото изцяло бе погълната от любопитство.

А с това забавяше възможния край на чудовището Хоклайн.

Тази стойка за чадъри ми е безкрайно близка — обърна се тя към сестра си. — А на тебе?

Сестра й, също истинска мис Хоклайн, хвърли едно око на стойката. И погледът ѝ стана също тъй напрегнат.

— Да, близка ми е, но не зная с какво ми е близка. Напомня ми за някой, но не мога да се сетя за кого. Във всеки случай някой, когото познавам.

Гриър и Камерън се спогледаха, а после внимателно изучиха коридора. Търсеха чудовището, но не го видяха. Този разговор за стойката във форма на слонски крак носеше всички белези на щуротиите, които им сервираше чудовището.

Но него никакво го нямаше, затова те отминаха интереса на сестрите Хоклайн просто като странност.

— Много силно ми напомня за някого — повтори мис Хоклайн.

— Защо не помислете над това после, след като свършим с чудовището? Ще имате колкото си щете време да умувате на кого ви прилича — предложи Камерън.

ЧУДОВИЩЕТО ХОКЛАЙН В 4/4 ТАКТ

Чудовището Хоклайн отстъпи надолу към лабораторията и стана причина по стълбището да рукне порой от трепкаща светлина. Стана причина и една тромава некадърна сянка да се заплете пред светлината.

Този път чудовището Хоклайн беше крайно самоуверено. То знаеше как ще се справи с нещата и нетърпеливо очакваше резултата от своите дарби.

Чудовището Хоклайн бе замислило пъклена съдба за Гриър, Камерън и сестрите Хоклайн. Смяташе този свой план за най-съвършеното си творение. Защото беше достойна амалгама от пакост и злина.

Чудовището Хоклайн почти се изсмя, докато стратегически отстъпваше към лабораторията заедно със сянката си, която се препъваше неловко, търкаляше се глупаво и се влачеше жалка и нелепа, опитвайки се да изпълнява механично задълженията си на сянка.

Чудовището Хоклайн се грееше в топлината на самоувереността, докато се носеше и лееше надолу по стълбите. За какво да се тревожи, та нали в края на краищата то притежава силата да придава на предмети и мисли каквите форми му скимне.

ТАТКО

Мис Хоклайн отвори желязната врата към лабораторията. Дръпна двете резета и извади от джоба си ключа, който за миг освободи халката на огромния катинар. През цялото време, докато отваряше вратата, от ума ѝ не излизаше стойката за чадъри във форма на слонски крак и тя се опитваше да установи на кого ѝ прилича. Образът на този човек трепкаше на самия ръб на съзнанието ѝ.

Тя дръпна първото резе. То заяде, така че се наложи здравата да го потегли.

Толкова ѝ беше близка тази стойка за чадъри.

На кого прилича?

Дръпна второто резе. То се плъзна по-леко от първото. Едва го бе бутнала.

Виждала съм хиляди пъти тази стойка за чадъри, но не като стойка за чадъри — помисли си тя, — а като човек, когото познавам.

Извади голям ключ от джоба на роклята си, пъхна го в гигантския катинар на вратата, превъртя ключа, катинарът се разтвори като дълго стискан юмрук, а тя го свали от вратата и го окачи на една кука.

Тогава изпищя: „Татко!“, обърна се и се затича по коридора към стойката във форма на слонски крак.

ХАРЕМ НА СЕНКИТЕ

Чудовището Хоклайн си бе намерило отлично укритие в лабораторията и сега просто чакаше Гриър, Камерън и сестрите да стъпят в неговото царство.

Чудовището беше тъй сигурно в тяхната бъдеща съдба, че дори не полюбопитствува, когато чу едната от сестрите Хоклайн да пиши и да търчи по коридора далеч от лабораторията, следвана от всички останали.

Има ли значение какво правят там, след като скоро ще се върнат, ще слязат по стълбите и тогава чудовището Хоклайн ще си поиграе с тях. После ще ги превърне всички в сенки и тогава, вместо една смотана сянка, щяха да го следват пет.

Може би тези нови сенки ще са по-вещи в ролята, отредена им от чудовището Хоклайн. *Да — помисли то, — няма да ми е излишна по-голяма компетентност по отношение на сянката.*

Чудовището Хоклайн се бе скрило зад някакви епруветки с вещества, които представляваха несполучливи опити за пречистване на Химикалите от злото и над които професорът бе работил дълги месеци, преди да ги изостави.

Сянката се бе скрила зад един часовник до епруветките. В мига, в който лабораторията щеше да бъде осветена, щеше да лъсне колко негодно е скривалището й.

Сянката не умееше да свърши нищо както трябва.

— Скоро ще си имаш другарчета — подхвърли ѝ чудовището Хоклайн.

Сянката нямаше представа за какво, мамка му, намеква то.

БАЩА И ДЪЩЕРЯ (КАТО ЧЕ ЛИ) ОТНОВО ЗАЕДНО

Мис Хоклайн, коленичила и прегърнала стойката за чадъри във форма на слонски крак, неудържимо хълцаше и само повтаряше: „Татко! Татко!“

Втората мис Хоклайн стоеше, гледаше сестра си и се мъчеше да проумее какво става.

Гриър и Камерън бяха заети да търсят чудовището Хоклайн. Дали не бяха го пропуснали, когато преди малко се оглеждаха за него? Или пък то се е промъкнало зад тях в коридора? Изследваха всяко кътче, но никъде не го откриха.

В този миг втората мис Хоклайн се наведе напред и се втренчи в стойката за чадъри във форма на слонски крак.

Внезапно вулкан от чувства разкриви лицето ѝ, тя падна на колене до сестра си и извика:

— Ох, татко! Ама това е татко! Татенце!

Сестрите Хоклайн не бяха толкова безчувствени, колкото се мислеха.

Гриър и Камерън гледаха втрещени как сестрите Хоклайн прегръщат една стойка за чадъри във форма на слонски крак и я наричат „татко“.

БРАК

Гриър и Камерън оставиха госпожиците Хоклайн при стойката за чадъри във форма на слонски крак и се върнаха по коридора към вратата на лабораторията. Крайно време беше да се заемат с чудовището Хоклайн. До гуша им дойде от неговите лудории.

Този път лампата носеше Гриър.

Камерън държеше в ръка чашата с уиски.

Гриър все още не забелязваше нищо особено в това, че Камерън носи чаша с уиски. Като че наистина си бе изгубил ума, защото при всички други обстоятелства той би забелязал чашата с уиски. Такова нещо му се случваше за първи път. Може би няма да е зле да помисли за оттегляне, да остави работата и да си вземе една добра жена, с която да улегне.

Да, идеята не е лоша. Защо не едната от сестрите Хоклайн. Разбира се, нямаше откъде да знае, че чудовището Хоклайн вече е замислило нещо като групов брак за тях.

В ЦАРСТВОТО НА СЪНИЩАТА

Първи влезе Гриър. Той отвори вратата на лабораторията и лампата, която носеше, освети стълбите и част от лабораторията. Невероятно заплетено място. Такова нещо Гриър не бе виждал. Маси, отрупани с хиляди шишенца. Апарати, чийто дом трябваше да се намира в царството на сънищата.

— Защо спря, Гриър? Влизай де, че да огледаме — подкани го Камерън.

— Окей.

Чудовището Хоклайн ги дебнеше. Тяхната безпомощност го забавляваше. Жените ги нямаше, но чудовището щеше да се погрижи за тях, след като свърши с Гриър и Камерън. Време имаше за всички.

Чудовището тъй злорадствуващо при мисълта за ужасите, които щеше да им стори, че не забеляза как нещо странно се заражда в сянката.

Тя проследи Гриър и Камерън, докато слязоха долу и запалиха три-четири лампи, та да се вижда по-добре, но после сянката насочи вниманието си към чудовището Хоклайн, загледа се в него и докато се взираше все по-настойчиво, усети как в нея покълва странно непознато чувство.

Една мисъл изцяло завладя съзнанието на сянката и тази мисъл взе да се оформя като план за пряко действие при първото движение на чудовището.

— Уф! Какво зловещо място! — промърмори Гриър.

— Не е по-зловещо от остров Хавай — обади се Камерън.

БИТКАТА

Още докато двамата с Гриър се намираха по средата на стълбите, Камерън забеляза скривалището на чудовището Хоклайн. Той съзря странно блещукане върху един плот зад някакви смешни шишенца. Камерън не знаеше какво е епруветка.

— Я запали ония лампи там помоли той Гриър и махна към плота в края на лабораторията.

Чудовището Хоклайн се забавляваше, като ги гледаше. Удоволствието му беше тъй голямо, че реши да изчака няколко минути, преди да превърне Гриър и Камерън в сенки.

Беше истински празник за него.

В същото време настоящата му и единствена сянка го чакаше да се размърда, за да пусне в действие своя собствен план.

Камерън забеляза и една голяма колба от оловен кристал на масата, точно срещу лампите, които прати Гриър да запали.

От описанието на сестрите Хоклайн той знаеше, че това е хранилището на чудовището Хоклайн... Химикалите. Камерън стоеше на десетина фута от колбата. А чудовището се скриеше на около пет фута от нея.

Внезапно Камерън изрева:

— Ей го там! Виждам го!

Гриър се обръна, накъдето Камерън махаше и кряскаше. Не можеше да разбере какво му става. Защо реве. Не беше в неговия стил, но за всеки случай се обрна по посоката.

Чудовището Хоклайн също се заинтригува. Какво, по дяволите, става? Какво има там, ако въобще има нещо?

И мръдна... неволно... от любопитство.

В суматохата на престорено вълнение Камерън се приближи до масата, върху която се мъдреше колбата, наречена Химикалите, и застана точно до нея.

Когато чудовището Хоклайн се помести, за да види по-добре какво става, сянката, която бе изпитала всички възможности на светлината и бе открила начин да застава пред нея, направи точно това

в този решителен момент и я заслепи с мрак, при което чудовището напълно се обърка.

Друго сянката не можеше да стори, но се надяваше, че така ще осигури секундата, необходима на Гриър и Камерън, за да пуснат в действие своя план, каквото и да беше той, защото, ако държаха да победят чудовището, не бе възможно да минат без план, а те нямаха вид на глупаци.

Когато Камерън изрева към Гриър, сянката си изтълкува крясъците му като сигнал за действие и скочи. Затъмни за миг видимостта на чудовището Хоклайн с ясното съзнание, че ако унищожат чудовището, тя също ще умре, но дори смъртта бе за предпочитане пред такъв живот, стъчастничество в злодейство.

Чудовището Хоклайн освирепя и се опита да отстрани сянката от пътя си, за да види какво става.

Но тя се бореше ожесточено. В яростен прилив на неподозирана физическа сила, а сенките не се славели със сила.

КРАЯТ НА ЧУДОВИЩЕТО ХОКЛАЙН

Камерън лисна уискито в колбата. Когато течността зале Химикалите, те посияха и засъскаха, а от колбата изригнаха искри. Като огнени птици те се разлетяха из лабораторията, подпалвайки всичко по пътя си.

— Да изчезваме! — изрева Камерън на Гриър. Двамата побягнаха по стълбите далеч от лабораторията към първия етаж на къщата.

Чудовището Хоклайн успя да реагира на изливането на уискито в колбата с енергийния му източник само с това, че прокле съдбата си.

„МАМКА МУ!“ — изрева то. Класическа ругатня, преди да се разпадне на шепа сини диаманти, без спомен за предишното си съществуване.

Така чудовището Хоклайн се превърна не в друго, а в шепа диаманти. Искрящи като лятно небе. Сянката на чудовището се превърна в сянка на диамантите. Тя също не запази спомен за предишното си съществуване, затова й беше ведро на душата, нали бе станала сянка на нещо красиво.

ЗАВРЪЩАНЕТО НА ПРОФЕСОР ХОКЛАЙН

Гриър и Камерън излетяха от пламналата лаборатория и побягнаха по коридора към сестрите Хоклайн. Точно в този миг стойката във форма на слонски крак се преобрази в професор Хоклайн. Той бе превърнат в пленник на тази форма от магията на току-що споминалото се чудовище, което отсега нататък щеше да краси витрината на бижутериен магазин.

Професор Хоклайн беше схванат и изкривен от дългите месеци, прекарани като стойка за чадъри. И не се показва прекалено любезен с дъщерите си, защото първите думи, излезли от устата му в отговор, на тяхното гукаща „татко, татенце. Това си ти! Свободен си! Татко, татенце“, бяха:

— Ама че лайняна работа!

Не му остана време да каже още нещо, тъй като Гриър и Камерън връхлетяха върху него и двете му дъщери и ги забутаха навън от подпалената къща.

ЛАЗАРОВА ДИНАМИКА

Те изскочиха навън и прекосиха също заскрежения пояс, ограждащ горящата къща като прозирна венчална халка.

Миг по-късно, както гледаха напрегнато пожара, земята до тях внезапно забучи и затрепера като при слабо земетресение. Точно откъм гроба на иконома.

— Дявол да го вземе! — възклика Гриър. При тези думи земята се разтвори и от нея, като гигантска къртица, посипана с пръст, се надигна икономът, а наоколо се разлетяха парченца от куфар.

— Къде... съм? — избоботи дълбокият старчески глас.

Той се опита да отърси пръстта от ръцете и раменете си. Беше страшно объркан. За пръв път му се случваше да е погребан.

— Завърна се от мъртвите — обясни Камерън и му обърна гръб, за да не изпусне как къщата изгаря до основи.

ПИКНИК В ЗОРАТА НА ДВАДЕСЕТИЯ ВЕК

Дълго стояха и гледаха как къщата изгаря до основи. Пожарът фучеше високо в небето. Пламъците бяха тъй ярки, че всички си имаха сенки.

Професорът си бе възвърнал нормалното настроение и прегърна любещо дъщерите си, за да наблюдават заедно изпепеляването на къщата.

— Сериозно вещество си забъркал, професоре — обади се Камерън.

— Никога повече — беше отговорът на професора.

Запознал се беше вече с Гриър и Камерън и ги харесваше, още повече че им беше безкрайно благодарен, задето го освободиха от проклятието на Химикалите, наричани още Чудовището Хоклайн.

Накрая просто насядаха по земята и гледаха до зори как къщата изтлява. Пожарът ги топлеше. Сестрите Хоклайн замениха любещите ръце на баща си с ръцете на Гриър и Камерън. Професорът остана да седи самотен, погълнат от мисли за резултата от годините, посветени на научни опити, и за пътя, довел до този край.

От време на време той поклащаше глава, но беше също така и много щастлив, че не е вече стойка за чадъри във форма на слонски крак. Това беше най-страшното нещо, което бе преживял.

Икономът седеше все още зашеметен и изтърсваше пръстта от дрехите си. В косата му имаше парченце куфар.

Разположени така, те бяха като група на пикник, но пикникът, разбира се, беше изгарянето на една къща, смъртта на Чудовището Хоклайн и краят на един научен блян. А беше едва зората на двадесетия век.

ХОКЛАЙНСКИТЕ ДИАМАНТИ

Преди да се покажат първите лъчи на слънцето, къщата беше изчезнала, а на нейно място се появи езеро, по което плаваха овъглени отломки. Всички станаха и отидоха до брега на новото езеро.

Семейство Хоклайн погледаха как останките от предишния им живот се полюшват по повърхността на езерото. Професор Хоклайн видя парченце от чадър и потрепера.

Едната от сестрите Хоклайн забеляза какво разтревожи баща ѝ, протегна ръка и взе неговата в своята.

— Погледни, Сузън — обръна се тя към сестра си, а после посочи една снимка, която плаваше малко по-далеч.

Гриър и Камерън се спогледаха.

Сузън!

— Да, Джейн — беше отговорът.

Джейн!

Значи, двете мис Хоклайн си имали имена, така падна още една от магиите на пъкленото коварно чудовище.

Отломки от къщата още тлееха на брега на езерото. Гледката беше много странна. Почти като създадена от Йеронимус Буш, ако бе идвал из Дивия Запад.

— Любопитно ми е — каза Камерън. — Ще взема да се гмурна в мазето, за да видя дали не е останало нещо от проклетото чудовище.

Той се съблече по къси гащета и се гмурна в онова, което само до преди няколко часа беше къща. Камерън беше добър плувец, с лекота доплува до мазето и взе да се оглежда за чудовището. Помнеше много добре къде се бе крило, преди той да излезе ускито в Химикалите.

Доплува дотам и намери щепа сини диаманти, изпадали по пола. Нямаше никакво чудовище. Диамантите бяха много красиви. Той ги събра и изплува от лабораторията към брега на езерото, който едно време беше предна веранда на къщата. — Вижте — каза, когато излезе на брега. Останалите се скучиха около него и започнаха да се възхищават на диамантите. Камерън ги държеше така, че да хвърлят сянка. И сянката на диамантите беше красива.

— Станахме богати — радваше се Камерън.

— Ние сме си богати — каза професорът. — Хоклайнови бяха много богат род.

— Пардон — извини се Камерън.

— Искаш да кажеш, че ти си богат — обади се Сузън Хоклайн, въпреки че още беше трудно да я отличи човек от сестра ѝ Джейн. Изглежда, проклятието, с което чудовището бе отнело имената им, не е било от особено значение, но както и да е.

— А чудовището? — попита професор Хоклайн.

— Няма го, мъртво е. Свърши го това, че излях чаща уиски в Химикалите.

— Да, това изгори и къщата ми. — Професорът изведнъж си спомни, че е останал без дом. Той обичаше къщата си. В нея бе създал своята най-съвършена лаборатория, освен това смяташе, че ледниковите пещери са чудесно място за консервиране.

В гласа му прозвуча горчивина.

— А искаш ли отново да бъдеш стойка за чадъри във форма на слонски крак? — попита Гриър и притисна по-силно едната мис Хоклайн.

— Не — отговори професорът.

— Какво ще правим сега? — промълви Сузън Хоклайн, зареяла поглед в езерото, което някога беше тяхна къща.

Камерън преброя диамантите в ръката си. Бяха трийсет и пет, всичко, което остана от Чудовището Хоклайн.

— Ще измислим нещо — отговори Камерън.

ЕЗЕРОТО ХОКЛАЙН

Пожарът, изгорил къщата, доведе и до разтопяване на най-дълбоките галерии на ледниковите пещери, така че теренът на бившата къща се превърна в непресъхващо езеро.

В 1907 година Уилям Лангфорд, местен фермер, купи имота от професор Хокрайн, който, след необикновеното си пребиваване на Запад, се пресели да живее по на изток.

Професорът оставил химията и посвети живота си на филателията.

Уилям Лангфорд използва езерото за напояване и отгледа около него хубаво стопанство, главно картофи.

Професор Хокрайн беше тъй щастлив да се отърве от имота си, че го продаде на половин цена от стойността му, но му беше все едно, защото се радваше, че ще се отърве от мястото.

Свързваха го прекалено лоши спомени за стойка за чадъри във форма на слонски крак.

Той не стъпи повече на Запад.

А какво се случи с останалите?

Нещо от този род:

Гриър и Джейн Хокрайн се преместиха в Бът, Монтана, където отвориха публичен дом. Ожениха се, но по-късно, в 1906 година, се разведоха. Правото на собственост над публичния дом остана на Джейн Хокрайн и тя продължи да поддържа заведението до 1911 година, когато загина при автомобилна катастрофа.

При катастрофата тя загина на място, но външността ѝ се запази и беше много красива покойница. Погребението остави приятен спомен у всички, които го посетиха.

В 1927 година арестуваха Гриър за кражба на кола и той излежа четири години в затвора на Уайоминг, където се събуди интересът му към Розенкройцеровото вероизповедание.^[1]

Камерън и Сузън Хокрайн възнамеряваха да се оженят, но затънаха в безкраен спор за навика на Камерън непрестанно да брои, така че Сузън Хокрайн напусна оскърбена Портланд, Орегон, и замина

за Париж, Франция, където се омъжи за белогвардейски княз. Тя загина от заблуден куршум.

А диамантите, които бяха някога Чудовището Хоклайн?

Отдавна изхарчени. Пръснати по целия свят. Изгубени.

А сянката на Чудовището Хоклайн?

Заедно с диамантите, но благословена без спомен за предишни времена.

Що се отнася до Камерън, той стана накрая преуспяващ кинопродуцент в Холивуд, Калифорния, в годините на големия възход, точно преди Първата световна война. А как стана кинопродуцент, е дълга и заплетена история, която ще спестим за друг път.

В 1928 година наследниците на Уилям Лангфорд продадоха езерото Хоклайн и околните земи на щатската управа на Орегон, която ги превърна в парк, но тъй като се намираха в доста отдалечен край на Орегон, а пътищата дотам бяха безобразни, езерото и околностите му не се превърнаха в любимо място за отдых и не привличат много посетители.

---

[1] Монах от XV век (известен още като отец Rosae Crucis), основател на тайното Розенкройцерово общество. — Б.пр. ↑

**ЕДНО СОМБРЕРО ПАДА ОТ НЕБЕТО
ЯПОНСКИ РОМАН**

*Посвещавам този роман на Джуничиро
Танидзаки,^[1] автор на „Ключът“ и „Дневник на
един луд старец“*

---

[1] Един от най-големите японски писатели, класик на съвременната литература (1836–1965). — Б.пр. ↑

СОМБРЕРО

„Едно сомбреро се спусна от небето и кацна на главната улица на градчето точно пред кмета, неговия братовчед и един безработен. Вятърът откъм пустинята беше излъскал до блясък деня. Небето синееше. Както синеят очите на човек, който очаква нещо да се случи. Нямаше никаква причина от небето да пада сомбреро. Не прелиташе самолет, нито хеликоптер, а не беше и религиозен празник.“

Първата сълза бликна в дясното му око. То винаги заплакваше първо. Едва след това започваше и лявото. За него щеше да е любопитно, ако знаеше, че винаги заплаква най-напред дясното му око. Но лявото се наслзяваше тъй скоро след дясното, че той не разбираше кое око заплаква първо, а беше винаги дясното.

Той беше много наблюдателен, но не дотам, че да забележи кое от очите му се наслзява първо. Ако въобще е позволено да определяме по такъв незначителен признак наблюдателността на който и да е човек.

„— Това сомбреро ли е? — попита кметът. Кметовете вземат винаги първи думата, особено ако не е според възможностите им да се доберат до по-висок политически пост от кмет на малък град.

— Да — отвърна братовчедът, който сам мечтаеше да стане кмет.

Безработният мълчеше. Чакаше да види накъде ще задуха вятърът. Внимаваше да не прекатури колата. Да си безработен в Америка, не е шега работа.

— Падна от небето — добави кметът и погледна нагоре към безбрежно чистото синьо небе.

— Да — потвърди братовчедът.

Безработният мълчеше, защото искаше да си намери някаква работа. Затова не желаеше да излага на опасност дори най-малката вероятност да получи. За всички е по-добре с говоренето да се занимават само големите клечки.

Тримата мъже се озърнаха да видят какво е причинило падането на това сомбреро от небето, но не откриха нищо, дори безработният не

откри нищо.

Сомбрерото изглеждаше чисто ново.

Мъдреше се посред улицата, а острият му връх сочеше небето.

Размер: 7 1/4.

— Защо падат шапки от небето? — запита кметът.

— Не знам — отговори братовчед му.

Безработният се почуди дали шапката ще стане на неговата глава.“

Сега вече плачеха и двете очи.

Господи!...

Той бръкна в пищещата машина и със сръчността на гробар, който издърпва въже изпод ковчег, измъкна листа хартия с всичко изписано дотук, освен неговия собствен плач, за който сам не подозираше, понеже му се случваше тъй често напоследък, сякаш разсеяно изпиваше чаша вода, без да е жаден, а после мигом забравяше засталото.

Накъса листа с всичко, изписано за сомбрерото, което прочетохте дотук. Накъса го много внимателно, на безброй парченца, които разпиля по пода.

Ще започне отначало утре сутринта, но ще пише за съвсем друго, а не за никакво си сомбреро, което пада от небето.

Работата му се състоеше в това да пише книги. Той беше много известен американски писател хуморист. Трудно можеше да се намери книжарница в страната, в която да не се продава поне едно негово заглавие.

Тогава защо плаче?

Не му ли стига славата?

Отговорът е съвсем прост.

Неговата приятелка японка си бе отишла.

Беше го оставила.

Тази бе причината да напират сълзи в очите му, които от доста време той не помнеше в друго състояние, освен разплакани; откак го оставил японката, така беше всеки ден.

Дотам се забравяше понякога в плача си, та му се струваше, че сънува.

ЯПОНКА

Юкико спеше и косата ѝ, дълга и японска, също спеше, пръсната около нея. Тя не знаеше, че косата ѝ спи. Белтъчините също се нуждаят от почивка. Но Юкико не се замисляше над такива работи. В същината си нейните мисли бяха много семпли.

Сутрин тя сресваше косата си. Това беше първото нещо, което свършваше, щом станеше. Сресваше я винаги много грижливо. Понякога я свиваше в класически японски кок на върха на главата си. Друг път я разпушташе свободна и тогава косата ѝ стигаше до под кръста.

В Сан Франциско минаваше десет часът вечерта. Капки тихоокеански дъжд трополяха по прозореца до нейното легло, но тя не ги чуваше, защото спеше дълбоко. Сънят ѝ беше открай време здрав и тя обичаше да проспива дълги часове, по дванайсет наведнъж, а и повече, с насладата, с която се отдаваше на приятни занимания — като разходки или приготвяне на вкусни ястия. Освен това обичаше и да си похапва.

Докато той късаше хартията с изписаните върху нея думи за едно паднало от небето сомбреро, тя спеше, а с нея спеше и косата ѝ: дълга и черна, пръсната наоколо ѝ.

Косата ѝ сънуваше, че е сутрин и че я решат много грижливо.

ПРИЗРАК

Той погледна разхвърляните по пода късчета хартия за сомбрерото, паднало от небето без видима причина, и видът им някак си усили плача му.

С кого спи тя сега? — помисли си той, докато очите му буксуваха в сълзи, които напираха навън, втурваха се една през друга и препускаха по нанадолнището на страните му, сякаш участвуваха в олимпиада на плача, а пред тях се мержелееха видения за златни медали.

Представи си я в леглото с друг мъж. Човекът, който замисляше като неин любовник, нямаше телосложение, нито цвят на косата, нито черти на лицето. Въображаемият неин любовник нямаше кости, плът и кръв. Мъжът, който сам поставил в леглото ѝ, беше само призрак от сексуална енергия.

Той сигурно щеше да се разридае още по-неудържимо, което впрочем едва ли бе възможно, ако знаеше, че тя спи сама. Това вече безкрайно щеше да го натъжи.

МОРЯК

Какво да прави през останалата част от нощта? Беше ноември, 10,15 часът. Не желаеше да гледа новините в единайсет. Не беше гладен. Не му се пиеше. Знаеше, че ако се опита да почете, сълзи ще размажат страниците пред очите му.

Затова продължи да мисли за нея и за другия, с когото спи. Представи си как мъжът с безименното лице я обладава. Представи си я и нея, запъхтяна и тръпнеща под неговата тежест. Подобни мисли не му действуваха добре, но той се беше вкопчил в тях, като моряк-удавник в дъска сред океана, там, откъдето не се вижда бряг.

После погледна листчетата в краката си. От къде на къде ще пада сомбреро от небето?

Хартийките никога нямаше да му отговорят.

Той седна на пода сред тях.

ИЗТРИВАНЕ

Японката спеше.

Юкико си легна страшно уморена. Изкарала бе тежък ден. През цялото работно време бе мечтала само да се прибере в къщи и да легне, и ето: намираше се у дома и спеше.

Сънуващето незначителен сън за детството си. Когато се събудеше на сутринта, тя нямаше да помни този сън, нито пък щеше да се сети подир това за него.

Той отлиташе завинаги.

Отлиташе, както го сънуващето.

Изтриваше се, както се разгъваше.

ДИШАНЕ

Когато я видя за първи път една нощ в Сан Франциско, той беше много пиян. На излизане от работа тя се бе отбила с колежки в кварталното барче. Не обичаше да пие, защото, типично за японците, не носеше, а освен това ѝ бе противно усещането за алкохол в организма. Замайваше я.

Затова нямаше обичай да посещава барове.

Но онази вечер след работа тя беше уморена и две от колежките ѝ я предумаха да се отбие с тях в кварталното барче, където се събираха много млади хора.

Когато той се завъртя на столчето си пред бара, силно пиян, състояние, което не му беше непознато, и я видя да седи, както си беше в бялата престилка, не му и мина през ум, че две години по-късно ще седи на пода сред ситни късчета хартия, в които се говори за падането на едно сомбреро от небето, че очите му ще леят сълзи, като пролетни планински извори, задето никога вече няма да намери пристан за себе си, и че ще му е омръзно дори собственото дишане.

ОКРАЙНИНА

Юкико се обърна. Тъй обикновено, тъй просто. В движението тялото ѝ беше леко. Косата я последва, сънувайки нея в обръщането си.

Една котка, нейната, заспала в леглото ѝ до нея, се разбуди от размърдането и я погледа как бавно се обръща в леглото. Когато Юкико се намести, котката заспа отново. Котката беше черна и можеше да мине за окрайнина на нейната коса.

ОРИГАМИ

Той събра безбройните късчета хартия за сомбрерото и ги пусна в едно празно кошче за отпадъци, тъмно и бездънно, но белите листчета по чудо намериха дъно, слегнаха се там и заблещукаха като оригами, захвърлени в пропаст. Той не знаеше, че тя спи сама.

МОМИЧЕ

Не можеше да няма излаз от тази безизходица.

И изведнъж го осени какво трябва да направи. Набра телефонния номер на едно момиче. Тя вдигна слушалката и се зарадва, като разбра кой я търси.

— Много мило, че ми се обаждаш — каза тя. — Защо не минеш да пийнем? Искам да те видя.

Тя живееше през четири улици от неговата.

В гласа ѝ звънна разнеженост.

Години наред, но с прекъсвания, те бяха любовници и тя беше особено добра в леглото. Чела бе всичките му книги и беше достатъчно умна, за да не подхваща с него разговор за тях. Той не обичаше да говори за книгите си и тя никога не му задаваше въпроси, свързани с тях, но всички до една бяха подредени в библиотеката ѝ. Доволен беше от постоянството ѝ да събира неговите книги, но много по-доволен беше от факта, че бяха любовници вече пет години, а тя нито веднъж не бе попитала ни дума за тях. Той ги пишеше, тя ги четеше, а заедно изкарваха приятни часове в леглото.

Тя не отговаряше съвсем на неговия физически идеал, но компенсираше по други начини.

— Искам да те видя — каза му по телефона.

— Пристигам след няколко минути — отвърна ѝ той.

— Ще подсиля камината.

От това му стана по-добре.

Може би ще се получи нещо.

Може би не е безнадеждно.

Той облече палтото си и излезе.

Всъщност не направи нищо, защото само си представи всичко това. То не стана в действителност. Той не беше пипнал телефона и нямаше такова момиче.

Още гледаше втренчено накъсаните парченца хартия в кошчето за отпадъци. Гледаше напрегнато как те се сприятеляват с пропастта.

Изглежда, започваха свой самостоятелен живот. Решението беше много отговорно, но те решиха да продължат без него.

КМЕТ

— Ама защо падат шапки от небето? — попита кметът.

— Откъде да знам — отвърна братовчедът. Безработният се запита дали шапката ще стане на неговата глава.

— Работата е сериозна — каза кметът. — Я да го огледам по-отблизо туй сомбреро.

Той маxна към шапката и братовчедът светкавично се наведе да я вдигне, защото искаше някой ден сам да стане кмет, а вдигането на тази шапка може би щеше да му осигури известна политическа подкрепа за онова бъдеще, когато неговото име щеше да бъде изписано върху избирателните бюлетини.

Възможно е и сам кметът да го подкрепи, като провъзгласи на някой многолюден събор:

— Аз ви бях добър кмет и затова вие ме преизбрахте шест пъти, но съм убеден, че и моят братовчед, този тук пред вас, ще бъде велик кмет и ще продължи утвърдената в нашата общност традиция на честност в управляването.

Да, идеята да вдигне сомбрерото беше отлична.

Бъдещето му на кмет зависеше от това.

Щеше да е кръгъл идиот, ако беше казал:

— Че вземи си го сам. За кой се мислиш ти бе? Да не съм се родил на тази земя, за да ти подавам разни сомбрера?

БОРОВИНКИ

Макар денят да беше парещ, сомбрерото бе студено като лед. В мига, в който братовчедът докосна шапката, той дръпна стреснато ръката си, сякаш го раздруса електричество.

- Какво има? — попита кметът.
- Сомбрерото е студено — отвърна братовчедът.
- Какво? — възклика кметът.
- Студено е.
- Студено ли?
- Студено като лед.

Безработният зяпна сомбрерото. Не му изглеждаше студено. Но какво знаеше той? Та нали беше без работа. Навсякога, ако имаше работа, сомбрерото щеше и на него да му изглежда студено. Навсякога затова нямаше работа. Защото не умее да познае едно студено сомбреро, когато го види.

Помощите, които бе получил като безработен, се стопиха още преди месец и сега прехраната му беше сведена до боровинките, които растяха в полите на близките хълмове.

- Опротивели му бяха боровинките.
- Искаше кюфте.

КЮФТЕА

Една мисъл блесна като мълния в ума на безработния. Сомбрерото стоеше все тъй на улицата. Братовчедът на кмета не успя да го вдигне. Както се бе навел да го вдигне, той внезапно отскочи назад като ужилен от пчела.

Сомбрерото си стоеше на същото място.

Може би ако безработният вдигне сомбрерото и го подаде на кмета, кметът ще му даде работа и вместо боровинки вече ще яде кюфтета.

Той погледна отново към сомбрерото насред улицата и устата му се наля, като предвкуси мислено кюфтета с много лук, залени с кетчуп.

Няма да изпусне този шанс.

Може никога вече да не си намери работа, ако не вдигне това сомбреро и не го подаде на кмета.

Освен това какво ще прави, когато свърши сезонът на боровинките?

Каква ужасна мисъл!

И боровинки няма да има тогава.

Макар в този миг да ненавиждаше боровинките, те все пак бяха по-свясто нещо от глада. Какво щеше да прави, когато си отидеха и те? Това сомбреро посред улицата може би е последният му шанс.

КАРИЕРА

— Аз ще ти подам сомбрерото, кмете — каза той и се наведе да го вдигне.

— Не, аз ще го подам — намеси се братовчедът на кмета, внезапно проумял, че ако не вдигне той сомбрерото, може никога да не стане кмет.

Откъде се взе туй безработно копеле, дето се опитва да вдигне сомбрерото и да провали бъдещето му на общественик? Да не би и той да иска да става кмет? Ако ще сомбрерото да е смъртоносно ледено, няма да позволи на тоя нехранимайко да го вдигне, та после да го извести и стане кмет на града.

Как не го вдигнах от първия път! — ядоса се в себе си братовчедът. Изобщо нямаше да се стигне до това положение. Едно сомбреро, студено като лед, и без туй не можеше нищо лошо да му стори. Само го сепна. Това беше всичко. Той не бе очаквал, че ще е студено, затова отскочи назад. Та кой би си помислил, че едно сомбреро може да бъде студено като лед? Всеки на неговото място щеше да се стресне и да постъпи като него.

Братовчедът изпита внезапна омраза към сомбрерото, задето го направи смешен. На всяка цена трябва да подаде сомбрерото на кмета, ако иска сам да стане кмет. Цялата му политическа кариера ще приключи в този миг на тази улица, ако не подаде сомбрерото на кмета.

Проклето сомбреро!

РАБОТА

Когато безработният видя, че братовчедът на кмета страшно се разбърза сам да вдигне сомбрерото, той изпадна в паника. Ясно разбра, че никога няма да получи работа, ако не подаде сомбрерото на кмета.

Зашо братовчедът на кмета държи той да вдигне сомбрерото?

Нали си има работа.

Ръцете му не са изцапани с петна от боровинки.

МЕТЛА

Покрусеният американски хуморист естествено нямаше представа какво се разиграва сред накъсаните парченца хартия в неговото кошче за отпадъци. Но знаеше, че те вече имат свой самостоятелен живот, който продължаваше без него. Той само тъгуваше по своята изгубена любима. Помисли да ѝ се обади по телефона и да ѝ каже, че я обича, че е готов да направи всичко на света, само тя да се върне при него.

Погледна към телефона.

Тя беше само на седем цифри далеч от него.

Трябваше само да ги завърти.

И щеше да чуе гласа ѝ.

Който щеше да бъде много сънен, защото той щеше да я събуди. И щеше да му прозвучи далечен, като идещ от голямо разстояние. Може би чак от Киото, макар тя да се намираше само на една миля от него, в района Ричмонд на Сан Франциско.

— Ало — обади се тя.

— Аз съм. Можеш ли да разговаряш?

— Не, не съм сама. Между нас е свършено. Не се обаждай повече. Той се дразни, когато ми звъниш.

— Моля?

— Мъжът, в когото съм влюбена. Неприятно му е, когато се обаждаш. Затова недей. Нали разбра?

Щрак.

И затвори.

Докато във въображението му Юкико затваряше телефона, в действителност тя спеше сама и до нея в леглото лежеше само котката ѝ. Спеше дълбоко. Не беше спала с мъж, откакто скъсаха преди месец. Дори не бе излизала на среща с мъж. Заниманията ѝ се ограничаваха в ходене на работа и стоеене в къщи, където плетеши или четеше. Четеше Пруст. Сама не знаеше защо. От време на време отиваше на гости при брат си и жена му и тримата гледаха телевизия.

След като скъса с американския хуморист, за нея времето потече съвсем еднообразно. Но докато вършеше обичайните неща, тя дълго размишляваше върху живота си. Беше на двадесет и шест години и се опитваше да види живота си в перспектива. През двете години, докато ходеше с хумориста, тя неусетно бе изгубила измеренията на своето съществуване и на онова, което искаше от живота. Хумористът бе изсмукал от нея огромно количество сила. Непрекъснато ѝ се бе налагало да захранва неговата неувереност и неврози със своята увереност и психическа уравновесеност. След две такива години тя вече бе изгубила представа за себе си. В началото искаше от живота само да бъде с него, да имат деца и да се радва на нормално съществуване.

Неговата вродена лудост попречи на всяко едно от тези желания да се създне.

След едногодишно съжителство тя осъзна, че не е полезно за нея да го обича, но измина и втора година, докато сложи край на връзката им; сега обаче бе щастлива, че всичко е свършило.

Понякога се чудеше на себе си защо бе позволила тази история да продължи тъй дълго.

Следващия път, когато се влюбвам, ще трябва много да внимавам — помисли си тя. Обеща си и още едно нещо, което възнамеряваше строго да спазва. Никога повече да не тръгва с писател, колкото и очарователен, чувствителен, духовит или забавен да е той. В крайна сметка писателите не си струваха усилието. Емоционално излизаха прекалено скъпо, а и поддържането им бе много сложно. Те бяха като прахосмукачки, които все се повреждат, а само Айнщайн би могъл да ги поправи.

Искаше следващият й любовник да не е прахосмукачка, а най-обикновена метла.

БАР

Той погледна часовника. Беше десет и половина. Не можеше да ѝ позвъни, защото знаеше, че е с друг мъж: описваше се от тялото му, задъхващо се под него... и го обичаше. Ураганна въздишка разтърси неговото тяло и той приседна на дивана. Опита се да подреди мислите в главата си. Юкико беше мозайка-ребус от хиляда късчета, които върлуваха в ума му, сякаш ги въртеше центрофугата на автоматична пералня.

Известно време съзнанието му представляваше каша от минало, настояще и бъдеще, а мислите му за нея не можеха да добият форма. Подир това косата ѝ взе да се очертава като основна тема на неговата мъка. Той винаги се бе възхищавал от косата ѝ. Беше се вбила в съзнанието му като натрапчива мисъл. Споменът за нейната коса, за това колко дълга, тъмна и описваща е тя, започна да подрежда частиците на ребуса и той постепенно си припомни как се запознаха.

Беше преди две години и валеше.

Тя нямала обичай да посещава барове. Но като излизали от работа онази вечер, била много уморена и двете ѝ колежки я предумали да се отбие с тях в кварталното барче, където се събириали много млади хора.

Той беше вътре и ужасно скучаше. Често му доскучаваше и не се колебаеше да разказва за скуката си. Понасяше я с чувство за хумор, като свой кръст.

Когато се завъртя на столчето си пред бара, силно пиян — състояние, което не му беше непознато, — той я видя да седи с две други жени на отсрещната маса. И трите бяха по бели престиилки. Имаха вид точно на хора, излезли току-що от работа.

Тя беше красива.

Косата ѝ беше събрана в класически японски кок на върха на главата. Питието пред нея не беше докоснато. Слушаше разговора на другите жени. Едната не спираше да приказва и питието пред нея явно и се услаждаше.

Азиатката беше много мълчалива.

Той я загледа и за миг тя отвърна на погледа му, после отново заслуша разговора на жените.

Той се запита дали го е познала. Понякога жените го познаваха, което винаги беше в негова полза. Книгите му много се четяха и ги имаше по всички книжарници.

Обърна се към бара и си поръча ново питие. Налагаше се да премисли нещата. Когато беше трезвен, беше много срамежлив. Трябваше да е пиян, за да се пусне на жена. Докато отпиваше от чашата си, той се мъчеше да установи дали е достатъчно пиян, за да отиде на масата на азиатката и да се опита да се запознае с нея. Обърна се отново, за да я огледа, но тя вече сама бе вперила очи в него. Това го втрещи и той бързо се завъртя обратно към бара, а ушите му пламнаха от смущение. Не, не беше достатъчно пиян, за да й се пусне.

Даде знак на бармана, който се приближи.

— Още едно ли желаете? — попита барманът, като хвърли поглед към изпитата до половина чаша пред него.

— Двойно — отговори той. Лицето на бармана не трепна, защото беше отличен барман. Отдалечи се и взе бутилка уиски. Когато се върна, хумористът беше привършил до половина пълната чаша. Минута по-късно и двойното уиски бе отишло до половината. С две гълтки хумористът го бе превърнал в единично.

Той усещаше, че азиатката го гледа.

Чела е книгите ми — помисли си.

И пресуши чашата пред себе си.

Уискито сякаш хълтна без звук в бездънен кладенец. Присъствието му пролича единствено по самообладанието, с което хумористът приближи до масата, където седеше жената, и каза:

— Здравейте, може ли да седна при вас?

ДИШАНЕ

Другите две жени мълкнаха и зяпнаха нагоре към него.

Азиатката го изгледа много изпитателно.

Никога преди азиатка не беше го поглеждала тъй изпитателно. Очите ѝ бяха тъмни и тесни. За миг, понеже очите ѝ бяха толкова тесни, той се запита дали тя вижда както белия човек. Въпросът отлетя от ума му още с помисъла, но щеше да се завръща много пъти през двете години, в които бяха близки. Просто от време на време той се питаше дали тя обхваща с поглед всичко в стаята или където и да се намираха в момента. Може би виждаше само 75 процента от онова, което я обкръжаваше.

Подобна мисъл можеше да хрумне само на дете.

Но дотогава неговият опит с азиатките не надминаваше случайните срещи с тях из Сан Франциско: в китайския квартал, в японския квартал и пр. Никога преди азиатка не беше го заглеждала тъй изпитателно. В нейните очи той прочете още нещо, което бе улавял и в очите на други жени, когато го заглеждаха.

Той знаеше какво е то.

И се поотпусна.

— Моля, заповядайте — покани го тя.

И той седна.

Разбра по израза на очите ѝ, че ще се получи. Едва забележимо, дишането ѝ се промени. Задиша по-бързо. Забързването на нейното дишане му беше приятно.

Келнерката се приближи и той поръча питиета за всички. После си казаха имената.

Тя беше японка.

ХУМОР

Другите две жени не го харесаха.

Те не бяха чели книгите му. Което правеше срещата с него по-различна. Той не беше красавец. Беше привлекателен, но доста странен. Оставяше се да го завладяват настроенията му, а те бяха твърде променливи. Понякога говореше, без да спира, друг път — дума не обелваше. Винаги когато пиеше, говореше прекалено много. Когато не пиеше, беше крайно срамежлив и официален с хората и на тях им беше трудно да го разберат. Някои го имаха за обаятелен, други — за кръгъл тъпак. Истината стоеше някъде между двете, много близо до средата.

Известен бе в цялата страна като писател хуморист, което само за себе си бе много смешно, защото едно от първите неща, които човек забелязваше при среща с него, беше, че му липсва чувство за хумор.

Всеки път, когато другите избухваха в смях за нещо, той изглеждаше озадачен. Понякога хората с особено изтънчено чувство за хумор намираха тъкмо това за изключително смешно и избухваха повторно, което неизменно го озадачаваше още повече и му ставаше страшно неудобно. Иначе беше много схватлив, но това беше едно от онези няколко неща в живота, които не можеше да проумее. Нито веднъж не го жегна подозрението, че хората се смеят на него, смеят му се, защото не показва чувство за хумор. Той се имаше за много остроумен, защото книгите, които пишеше, бяха много остроумни. Не знаеше, че често проличава недоумението му, когато другите се смеят. В себе си той приключваше случаи от този род с успокоението, че другите се смеят на някаква своя си шега.

Липсата на чувство за хумор беше основната слабост на неговия характер. Той би се наслаждавал повече на живота, ако можеше да му се надсмива.

А, да, още една интересна подробност: когато пишеше онези работи, които сетне хората провъзгласяваха за най-добрния хумор на века, той никога не се смееше. Дори не се усмихваше.

Другите две жени не го харесаха.
Толкова по-добре за тях.
Толкова по-зле за японката.
Тя го хареса.

БЪДЕЩЕ

— Аз ще ви подам сомбрерото, кмете — каза безработният и се наведе, за да вдигне сомбрерото. Това беше последният му шанс на тази земя да си намери работа, а той не вярваше в бога. Не че имаше лично отношение към него, просто си знаеше човекът, че в рая, не го чака работа, защото няма рай.

Това сомбреро, излегнало се посред улицата, беше последната му надежда.

— Не, аз ще го подам — обади се братовчедът на кмета, изведнъж прозрял, че ако не вдигне сомбрерото, няма никога да стане кмет. Край на политическата кариера. А тогава и президентството на Съединените щати ще остане недосегаемо за него. Никога няма да отърка лакти о големите клечки във Вашингтон, нито да държи реч тук, в града, на четвърти юли.

Сомбрерото беше ключът към цялото му бъдеще.

Кметът се развесели от внезапното натягане на двамата мъже да му угодничат, макар и да не знаеше по какви причини. Кметът беше велик малоградски политик.

— Не! — кресна безработният. — Аз ще вдигна сомбрерото!

— Да не си го пипнал! — ревна братовчедът.

Двамата мъже, посегнали едновременно към сомбрерото, изведнъж се заковаха, изненадани от собствената си настървеност, и се изгледаха многозначително.

Кметът тъкмо се канеше да каже:

— Спрете, вие двамата. Какво ви става? Да не сте се побъркали? Заради някакво сомбреро.

Тези думи щяха да приключат там на място цялата история. Жivotът е тъй прост; и тогава нямаше да се наложи да пращат на помощ Националната гвардия, нито парашутистите и танковете, нито подкрепления от военновъздушните сили. И президентът нямаше да произнесе онази реч, изльчена и по телевизията, с която заклейми събитията, които се разиграха по-сетне, нито пък специална комисия

от страни-представителки на Третия свят в Обединените нации щеше да осъди политиката на Съединените щати.

Да, светът нямаше да стъпи на самия ръб на ядрената гибел, ако кметът беше казал: — Заради едно сомбреро! Я си стойте по местата. Сам ще си го взема, колкото ще да е студено. Не може да ме изяде я!

КЛЮЧАЛКА

Един час по-късно американският хуморист беше толкова нервен, че не успяваше да отключи входната врата на своя апартамент. Толкова нервен, че почти изтрезня. Не можеше да повярва, че тази красива японка стоеше на площадката до него и го чакаше да отключи вратата, за да влязат заедно в апартамента му.

Стоеше много търпеливо и го гледаше.

А ключалката не беше в ред.

Невероятно!

Мръсна ключалка! Защо точно сега! Защо на мен!

Никога не беше се повреждала.

— Ключалката заяжд — каза той, като ненужно хласкаше ключа в нея.

Тя не отговори. Което влоши положението.

Той чакаше тя да каже нещо. Тогава още не знаеше, че проговаря само в случаите, когато има да каже нещо определено. При това прямо и съвсем ясно. Не беше по светските любезности.

Макар че беше много умна и имаше силно развито чувство за хumor, тя не говореше много. Когато се озоваваха в обществото на други, тя изненадваше хората, защото беше в състояние да прекара цяла вечер, без да каже дума. Проговаряше само ако имаше да каже нещо. Слушаше много интелигентно, кимаше или поклащаше глава при тънкостите и заплетеностите на мисълта. Винаги се смееше точно на място.

Смехът ѝ бе красив, като капки дъжд по нарциси от сребро. Хората около нея обичаха да пускат шеги, защото смехът ѝ беше тъй заразителен.

Когато някой говореше, тя го гледаше право в лицето със своите много тесни разбиращи очи, които слушаха тъй вдълбочено, сякаш улавяха единствения звук, останал на света, сякаш всички други звуци изчезваха далеч извън обсега на човешкото ухо, а гласът на говорещия бе единственото нещо, което оставаше.

Без да каже дума, тя леко измъкна ключа от ръката му. Това беше първото им докосване, неусетната размяна на ключа от една ръка в друга. Ръката ѝ беше малка, но с дълги стройни пръсти. Нейните ръце даряваха безмерно спокойствие.

Не беше я докосвал в бара, нито по пътя към апартамента. Това беше първото от милиони докосвания. Тя мушна леко и точно ключа в ключалката. Превъртя го. Вратата се отвори. Върна му ключа и за втори път докоснаха ръцете си. Той помисли, че сърцето му ще изскочи. Не бе изпитвал по-еротично усещане в живота си.

АПАРТАМЕНТ

— Имаш хубав апартамент — каза тя.

Каза го като нещо много важно. Това го изненада. Огледа апартамента си, за да провери дали нещо е убягнало от вниманието му през петте години, в които бе живял тук, но му се видя съвсем същият.

— Благодаря — отвърна той.

Тя замърча и седна на дивана.

Той помисли, че тя ще каже още нещо. Нямаше основания да мисли така, но все пак си го помисли. Той пилееше много време в размисли за неща, от които нищо не излизаше. Понякога, когато се замисляше дори над най-прости неща, главата му ставаше досущ като пукало за пуканки.

Но тя дума не отрони.

Той погледна устата ѝ. Беше малка и деликатна като всичко в нея. Кожата ѝ беше почти бяла. Някои японки имат много светла кожа. Тя беше от тях. Той отново се запита дали тя вижда всичко в стаята през тези свои страшно тесни очи.

Виждаше.

Подир това ѝ зададе въпроса, отговорът на който му беше известен, но все пак ѝ го зададе, защото му вдъхваше увереност в действията с жените да им поставя този въпрос, а те да му дават отговор, какъвто той знаеше, че ще му дадат.

— Чела ли си някоя от книгите ми? И зачака тя да каже „да“. Дори чу в миглите си как щеше да прозвучи гласът ѝ, когато кажеше „да“. Гласът ѝ беше много музикален. Щеше да му стане приятно, когато кажеше „да“. И щеше да се почувствува по-уверен.

Когато тя само кимна с глава, леко и грациозно, без да сваля очите си от него, той се слиса. Това беше последното нещо, което бе очаквал от нея. Не разполагаше с резервен ход, който да го измъкне от положението. Просто си остана зяпнал в нея. Всички мисли се разбягаха от главата му като крадци от обрана банка по време на

Депресията. Стори му се, че минаха десет години, преди да стане нещо.

Тя вдигна едната от ръцете си, отпуснати в ската за отмора, и докосна с дълъг бял пръст брадичката си. Изразът на лицето ѝ не се промени. Пръстът само пробяга по брадичката, а после отново се озова в ската ѝ.

От мига, в който седна на дивана, тя не бе отмествала очи от него.

Нито една от жените, които бе имал, не го беше гледала тъй продължително. Той не беше красив мъж, но начинът, по който тя го гледаше, го накара някак си да се почувствува красив.

ИНЧОВЕ

— Аз ще вдигна сомбрерото — каза най-после кметът, но вече беше много късно.

— НЕ! — извикаха в един глас братовчедът на кмета и безработният. При никакви обстоятелства те не можеха да позволят кметът да вдигне сомбрерото. Това би означавало край на надеждите и на двамата. В момента, в който кметът докоснеше сомбрерото, животът и на двамата се обезсмисляше. Бъдещето им се проваляше. Единият никога нямаше да стане кмет, другият никога нямаше да си намери работа.

— Аз ще ви подам сомбрерото, ваша светлост — каза братовчедът. — Няма да позволя да се навеждате и вдигате някаква си шапка. Аз ще свърша тая работа. В края на краищата вие сте нашият високоуважаван кмет. Не трябва да се морите за това. Имате много важни задачи.

Братовчедът се впусна в истинска реч.

Кой знае, може би от него щеше да излезе добър кмет и не лош президент на Съединените щати, на когото историците щяха да отредят място някъде между Томас Джеферсън и Хари Труман. Да, този човек определено имаше бъдеще.

За жалост обаче той бе отклонил погледа си от безработния, който с бавни едноинчови маневри напредваше към сомбрерото. Преди братовчедът да започне речта си, двамата се намираха на еднакво разстояние от сомбрерото. Сега безработният бе взел преднина с около девет инча.

Братовчедът на кмета очевидно се нуждаеше от помощник за изборните си кампании, който да бди над неговите интереси, докато той държи речите. В ситуация като тази е страшно важно да не изгубиш девет инча от собственото си бъдеще. Разбира се, риториката също е важна, но не и с цената на загуба на територия. Размяната не е равностойна, ако цялото ти бъдеще зависи от вдигането на едно сомбреро, а ти си изгубил цели девет инча в приказки.

КНИГИ

— Харесват ми книгите ти — каза тя, — но ти го знаеш и без да ти го казвам.

Той се смая. Стоеше и я гледаше. Чакаше я да каже още нещо. Но тя не каза. Само се усмихна. Усмивката ѝ беше тъй неуловима, че пред нея Мона Лиза приличаше на разбъбрил се палячо.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — попита той, окопитвайки се от психическия срив. Без да дочака отговора ѝ, той отиде в кухнята и взе бутилка коняк и две чаши. Източиха се още няколко минути, преди да отнесе коняка в стаята, защото се помая на сред кухнята, опитвайки се да измисли следващия ход.

Силно искаше да спи с тази кротка и красива японка, седнала като истинско чудо на дивана в неговия апартамент. Но не можеше да си представи, че това някога ще стане. Как да пристъпи към нея? Замисли се по кой начин да я прельсти, сякаш умуваше над екзотична мозайка-ребус.

Частиците на мозайката ребус кръжаха като облаци в главата му, а той не беше в състояние да състави дори две заедно. Как да постъпи?

Изведнъж помръкна, чувство за безнадеждност замести облаците в съзнанието му. Въздъхна тежко и се върна в стаята.

Японката беше събула обувките и чорапите си и седеше на дивана, грациозно скръстила крака, в подчертано съзерцателна, но и леко чувствена поза. Сякаш чувствеността бе облъхнала цялото ѝ тяло като лек летен вятър.

Той не беше подгoten да я види седнала в тази поза, без обувки и чорапи. Това бе последното нещо на света, което очакваше. Секунди по-рано в кухнята мислите му по кой начин да я прельсти го бяха хвърлили в отчаяние.

Но като я съзря на дивана, всичко в него се преобърна още веднъж и той мигом се отпусна. Мислите за прельстване изчезнаха. Успокой се. Постави бутилката с коняка и двете чаши на една масичка. Не наля на себе си, нито на нея. Просто остави бутилката и чашите на

масата, доближи се до дивана, седна до нея и протегна ръката си към нейната, а тя сама вече се протягаше към него.

Нежно подържа ръката ѝ в своята.

Загледа се внимателно в пръстите ѝ, сякаш дотогава не бе виждал пръсти. Омая се от тях и си помисли колко са красиви. Пожела никога да не ги изпуска. Пожела до края на живота си да държи ръката ѝ.

Нейната ръка се стегна в неговата.

Той я погледна в очите.

Те бяха тесни черни вселени, изпълнени с приближаваща мекота.

— Няма нужда от нищо — каза тя.

В нежния ѝ глас се прокрадна онази сила, която обяснява как една крехка порцеланова чаша за чай устоява непокътната векове наред като предизвикателство към превратностите на историята и бъркотиите на хората.

— Извинявай — каза той.

Тя се усмихна отново и отмести поглед от лицето му назад, през неговото рамо, където се намираше спалнята. Той мълком стана и я поведе натам. Въпреки че вървеше малко пред нея и държеше ръката ѝ, всъщност тя беше водачът.

СЪН

Те спряха пред леглото и той пусна ръката ѝ. Останаха така няколко мига, загледани в леглото, сякаш беше врата за някъде и то наистина беше врата, врата към къща с много стаи, които двамата щяха да опознават в продължение на две години.

Последната стая на тази къща беше самотният ѝ сън тази вечер, желанието никога вече да не го види и косите ѝ, пръснати около нея, сънуващи свои светове и откликуващи само на белтъчините форми на живот, където нашите души придобиват други измерения и изпълняват други цели.

Точно тук дребната японка се обърна в съня си, но движението беше по-скоро полюшване, отколкото обръщане. Движенията на съня ѝ бяха като листца от ябълкови цветове, зареяли се към земята в тих и ранен майски ден на безветрие. Нищо не трепва, освен листцата, а и те замират, щом докоснат пръстта.

И остават там като цветя, поникнали от земята, а не капнали от небето.

Котката до нея запреде, после забрави защо бе започнала да мърка и престана.

В Сан Франциско живеят 700 000 човеци.

Може би 350 000 от тях спяха в този миг.

Сънят им заслужава поне мъничко внимание.

Но те никога не ще го получат.

ПОГРЕБЕНИЕ

След като постояха, загледани в леглото, тя вдигна ръце и разпусна косата си. Бе я прищипала на върха на главата си с кръгла златна японска шнола. Шията ѝ беше издължена и бяла с грациозна извивка напред като полюшване на алабастър.

Американският хуморист я наблюдаваше как разпуска косата си.

Когато откопча шнолата, косата ѝ плисна назад като непрогледна нощ и удави в мрак врата ѝ.

Косата ѝ бе много дълга и стигаше почти до колана, препасан около талията на бялата ѝ униформа. Коланът също беше бял. Дрехата отиваше на бледата ѝ кожа.

Нейното физическо присъствие беше като среща на деня и нощта с надмощие на деня, а неравностойността на нощта бранеха тесните очи и среднощната ѝ беззвездна коса.

Тя се обърна и протегна към него ръце като роса към сънна утринна трева, взе лицето му в длани си и нежно го наведе надолу, докато устните им се докоснаха.

После ръцете ѝ се отдръпнаха от лицето му и като истински пионери-заселници се спряха на бедрата му.

Той помисли, че сърцето му ще се пръсне.

Картината на неговото собствено погребение се мярна през съзнанието му.

То щеше да бъде красиво.

Видя на погребението си красивата японка, забулена с черен като очите ѝ воал.

Тя вървеше пред ковчега му, който носеха към гроба. Крачеше в съвършен ритъм с венценосците и ковчега. Неговото погребение течеше като река към вечността.

Безспир.

Отминаха гроба.

Не спряха пред зейналия трап.

Продължиха завинаги нататък и водеше тя.

ЗИМА

Братовчедът на кмета внезапно удари спирачки на речта си, защото осъзна, че докато той бележи словесни точки пред кмета, безработният е напреднал с цели инчове към сомбрерото.

— Е-ей, къде си тръгнал? — обърна се той към съперника си за сомбрерото. — Абе ти какво си намислил, дявол да те вземе?

— Трябва да си намеря работа — извика безработният. — Не мога цял живот да карам на боровинки! Зима иде! Ядат ми се кюфтета!

— Скъпи мои приятели — намеси се кметът, като забеляза, че млякото ще изкипи. — Защо така?

Двамата мъже направиха по една грамадна крачка към сомбрерото и тъкмо се канеха да направят по още една, когато кметът изрева:

— Спрете!

Мъжете замръзнаха.

Какъв бе смисълът да подават сомбрерото на кмета, ако това щеше да го вбеси. Всичко щеше да бъде напразно. Единият нямаше да стане президент на Съединените щати, а другият щеше завинаги да си остане безработен. Което означаваше, че го чакаха още много боровинки. Важното бе подаването на сомбрерото да направи удоволствие на кмета.

Краката на двамата мъже се сраснаха със земята. Те вече не бързаха за никъде. Изчакаха развитието на събитията. Кметът ги държеше в ръцете си.

— Бива ли за едно сомбреро — каза кметът, а гласът му се сниши и стана поучителен. — За едно най-обикновено сомбреро — повтори той почти шепнешката. — Че аз мога и сам да си го взема.

Сякаш опашка на акула перна братовчеда през лицето.

Сбогом, президентство.

Сълзи избиха в очите на безработния.

Сбогом, работа.

ПЛАЧ

— Хайде да се държим като разумни мъже — каза благо кметът.
— Хайде да обсъдим тази работа, както подобава на разумни мъже —
призова покровителствено кметът двамата мъже, които вече плачеха и
ломотеха през сълзи като същински бебета. Те бяха изгубили и
последната си капка самообладание, когато видяха как се стапят
заветните им желания. — В края на краищата това е само едно
сомбреро, паднало от небето — увещаваше ги кметът. — Всеки може
да го вдигне. Вдигането не е подвиг. А сега искам да зная защо
плачете. Какво докара до плач двама тъй силни мъже като вас? Кажете
ми. Нали съм ваш кмет? Кмет съм ви от шест години. Ще ви помогна.
Може би аз съм единственият човек, който е в състояние да ви
помогне. Нека чуя каква е работата. Не пестете дори най-дребните
подробности. Ще видите как, като ми разкажете всичко, ще се
почувствувате по-добре.

Но двамата мъже само стояха и плачеха. Бяха изгубили дар-
слово.

Умовете им бяха блокирани от отчаяние.

Бяха се превърнали в сенки на самите себе си.

Човешкият ум има предел на издръжливост. След което отказва.

— Говорете де! — раздразни се кметът. — Стига сте ревали, а
кажете какво има. Защо се държите така? Разбирам, че е свързано с
вдигането на сомбрерото, но трябва да ми обясните какво точно стана.
Не съм четец на мисли. Докато кметът обясняваше, че не чете чужди
мисли, гласът му изведенъж се повиши и в него отекна яд. А това
съвсем не подобри положението.

Мъжете ревнаха още по-силно.

— Аз съм ваш кмет! — кресна кметът на разреваните мъже.

ЧЕРНО

Изглежда, че за да продължим разказа за тези сомбрерни събития, е необходимо да прекъснем за малко и да изучим сомбрерото по-отблизо. Дотук известните неща за него са:

1. Паднало е от небето.
2. Размерът му е 7 1/4.
3. То е много студено.

А ето и още няколко подробности за сомбрерото, които може да се окажат полезни:

4. Сомбрерото е черно. (Интересно е, че досега този факт не е бил споменаван.)

5. Знае се, че сомбрерото е много студено, но точната му температура досега не е била отбелязвана. Ето я: температурата на сомбрерото е минус 24 градуса по Фаренхайт.

Това се казва студено сомбреро!

Особено когато температурата на улицата е плюс 81 градуса по Фаренхайт, а температурата на сомбрерото не помръдва от 24 под нулата. Слънцето не му влияе.

Много странно сомбреро.

Тези подробности стигат засега, а между временно двамата мъже не са престанали да плачат и, разбира се, около тях започва да се събира тълпа, но вие се досещахте, че това рано или късно щеше да се случи, затова сега не се изненадвайте, че хората започват да излизат от къщите и магазините и да се трупат около тримата мъже и сомбрерото на улицата.

Сега темпото се сменя.

След малко ще гледате на тази глава като на добрите стари времена, когато хората са се обичали, а на земята е царял мир.

ДРЕХИ

След неговото погребение те съблякоха дрехите си и легнаха в леглото. Съблякоха дрехите си в отговор на неуловим сигнал. Нищо не си казаха, нито някой даде знак, но нещо стана между тях, което ги накара в един и същи миг просто да засъбличат дрехите си.

Някакъв четвъртоизмерен сигнал пробяга помежду им и положи началото на тяхната двегодишна любов.

Тя плъзна от себе си дрехите, както се плъзга хвърчило в топъл априлски вятър. Той се мотаеше с дрехите си, както футболистът мотае топката в ноемврийска кал.

Той си беше непохватен в съблиchanето, както и в обличането, ако става въпрос за това. Беше от хората, които се измъчват при всяко бърсане след баня. След избърсването 50 процента от тялото му си оставаше все тъй мокро.

Докато сваляше своите дрехи, тя го наблюдаваше как той се съблича и се запита дали ще е такъв и в леглото. Надяваше се, че не е. Тя обичаше да се люби, и то така, че да изпита удоволствие. И нямаше търпение с непохватните мъже.

За негов късмет в повечето случаи той беше много добър в леглото. Което винаги изненадваше жените. Това бе едно от най-големите достойнства на личността му.

За нейна зла участ това допринесе да ѝ отидат нахалос две години от живота. Така поне гледаше на нещата, когато прекъсна връзката им. Разбира се, в много от миговете, когато бяха заедно, тя си мислеше, че всичко е прекрасно. В ретроспектива обаче, когато ги премисляше отново, хубавите мигове бледнееха. Тя беше вляла две години от живота си в него и много повече от младостта си, отколкото възnamеряваше.

След като съблече дрехите си, тя се мушна, в леглото под завивките. И отново го загледа как се мотае в последните подробности от облеклото си.

Интересно — помисли тя. Съдейки по книгите му, човек никога не би си го представил такъв. Но тя вече бе разбрала, че той щеше да е много различен от книгите си. Само се надяваше, че ще е добър в леглото.

Както вече отбелязахме, за нейна зла участ той се оказа добър.

ОТКРИТИЕ

А сега, две години по-късно, той прекарваше вечерта в страдание заради това, че тя си отиде от неговия живот. Мъката му беше тъй безутешна, че след дългите терзания страшно изгладня. Изпита необходимост да се нахрани. Помисли дали да слезе до лавката за кюфтета на ъгъла, но се отказа, защото не му се ядяха кюфтета. Предния ден бе изял две и сега не искаше. Кюфтетата тази вечер щяха да са прекалено скорошна добавка към кюфтетата от вчера.

Ако не бях изял тия кюфтета вчера — помисли си той, — сега можех да хапна едно.

Кой знае защо, за него това се оказа откритие, на което, той веднага придаде твърде голямо значение. По тази причина то се превърна в истински проблем. Прекалено много неща в неговия живот надхвърляха пропорциите на действителната си значимост.

Скоро той се хвана, че ругае двете кюфтета от предния ден.

Как може да съм бил дотам тъп, че да изям ония две кюфтета — мислеше си той. — Какво по дяволите ме е било прихванало? Къде съм зяпал? Сега не искам и да видя кюфте. А ако не бях изплюскал ония вчера, така добре щеше да ми дойде.

Мамка му!

ЕЛЕКТРИЧЕСТВО

За някои мъже най-красивата гледка на света е спяща японка. При вида на дългите черни коси, пръснати около нея като мрачни лилии, те пожелават да умрат и да бъдат пренесени в рай, населен само със спящи японки, които никога не се събуждат, а вечно спят и сънуват дивни сънища.

Юкико с лекота можеше да бъде царицата на такъв рай и да царува честито и величаво над един милион спящи японки от единия до другия край на хоризонта.

Но тази вечер на улица Комънуелт в Сан Франциско тя царуваше само над своя сън. Дишането ѝ беше бавно и равномерно като биене на стенен часовник в замък.

Тя сънуваше пищен сън за Киото.

В съня ѝ валеше топъл есенен дъжд. Дъждът беше по-скоро нещо средно между влажна мъгла и ситен ръмеж. Тя нарочно бе оставила чадъра си в къщи. Искаше да усеща докосването на дъжда. Искаше дъждът прелестно да я поръси и тъкмо тъй се случваше в съня ѝ, а от това ѝ ставаше хубаво.

Ако някой много тихо се наведеше ниско над спящото ѝ тяло, съвсем близо до нея, той щеше да вдъхне топлия, женски, деликатно овлажnen мириз на нейното тяло, бродещо в съня си през дъжда на Киото. Тогава този някой би се изкушил да протегне ръка, за да провери дали в косата ѝ няма капчици дъждец, като ситни диаманти от благосклонно електричество.

РИБА ТОН

След като изчерпа до дъно разсъжденията на тема кюфтета, той отбеляза възможността да хапне сандвич с риба тон, но и тази идея не беше сполучлива. От известно време той полагаше големи усилия да не си спомня за сандвичи с риба тон. През последните три години той се опитваше да не допуска в ума си мисли за сандвичи с риба тон. Сетеше ли се за тях, му прилошаваше, а ето че сега отново мислеше за сандвичи с риба тон, след като толкова се бе старал да ги забрави.

Грамаден сандвич от риба тон върху бял хляб, прелян със свежа, почти течна майонеза, точно както я обичаше, заседна в центъра на неговото съзнание, ярко осветен от запалените до един прожектори на неговия мозък, и както си му е редът, американският хуморист моментално се почувствува зле.

Опита се да пропъди от ума си сандвича с риба тон, но той отказа да напусне. Сандвичът се бе вкопчил като рак о дъното на етиопски боен кораб. Не помръдваше. Хумористът опита повторно да го изтика от мислите си, но рибата тон не се даваше.

Неразположението му се превърна в истинско отчаяние.

Наложи се да приседне.

И всичко това само защото страшно обичаше риба тон, а не бе вкусвал от нея повече от три години. Преди той изяждаше средно по пет сандвича с риба тон в седмицата, а сега от години не бе вкусвал и имаше моменти, когато животът му изглеждаше пуст без сандвич с риба тон.

В супермаркета той често се улавяше, че преди да осъзнае какво прави, неволно е хванал консерва тон. Улавяше се, че чете съдържанието на консервата едва по средата: стигаше дотам, без да се усети. После се сепваше, сякаш го хващаха да чете скришом в църква порнографски роман, припряно връщаше консервата на лавицата и се отдалечаваше от нея, като се опитваше да забрави, че изобщо я е докосвал.

Зашо американският хуморист имаше такъв непреодолим проблем с рибата тон? Отговорът е много прост: от страх. Той се боеше от нея. Той беше на трийсет и осем години и се страхуваше от рибата тон. Това е простата истина. А причината за неговия страх беше живакът.

Когато преди няколко години учените откриха, че рибата съдържа много повече живак от нормалното, той престана да я яде, защото се страхуваше, че живакът ще се натрупа в мозъка му и ще засегне процесите му на мислене, а от това ще пострада писането му.

Уплаши се да не би неговите книги да станат прекалено страни и хората да спрат да ги купуват, защото щяха да бъдат отровени от живака; ако той продължи да яде риба тон, ще полудее и затова престана да я яде.

Решението да се откаже завинаги от сандвичите с риба тон беше едно от най-трудните и болезнени решения, които някога бе вземал. И още му причиняващ кошмари нощем.

Той дори нарочно посети своя лекар, за да го попита дали рибата тон съдържа толкова живак, че да му навреди. Докторът отвърна:

— Не, яжте си, щом я обичате.

Но въпреки това той престана да яде риба тон. Страхуваше се да последва лекарския съвет.

Наистина обичаше риба тон, но още повече обичаше изкуството си, затова се опитваше да не мисли вече за сандвичите с риба тон, но нали и той е човек, поддаваше се понякога на изкушения, както преди малко, и тогава душата му плаща последствията.

Той седна на дивана и ръцете му трепереха от раздиращо противоречие между желанието и страха от рибата тон.

Човек може само да съчувствува на японката, спяща на една миля от него в Сан Франциско. Две години тя бе понасяла сродно поведение, а нерядко и такива неща, в сравнение с които тази случка бе детскa игра. Беше наблюдавала безкрайни върволици от частично или напълно изразени мании и раздвоения на личността, поради което за нея работното време се оказа най-спокойната част от деня й.

А тя беше психиатър и работеше в спешното отделение на местната болница.

Откачените, с които трябваше да се справя нощем, бяха леки, безобидни случаи в сравнение с него.

ТЪЛПА

Около кмета, двамата плачещи мъже и сомбрерото вече се бяха натрупали хора. Те любопитствуваха какво става, но засега само стояха и гледаха кмета, двамата плачещи мъже и сомбрерото.

Тълпата не шумеше. Само от време на време пробягваше шепот. Човек трудно би си представил, че същите тези хора скоро щяха да съкрушат местната полиция, да отблъснат Националната гвардия, а после да се сражават с парашутни отряди, танкове и бойни хеликоптери. По никакъв начин човек не би допуснал всичко това, погледнеше ли ги в този миг.

Кметът продължаваше опитите си да спре двамата мъже да плачат, за да разчепка до дъно тази история, но мозъците на двамата мъже се давеха във водопади от сълзи и те не бяха в състояние да престанат да плачат, за да обяснят какво им е.

В тълпата започнаха да си шушукат.

- *Това сомбреро ли е?* — запита шепнешката някой.
- *Сомбреро е* — отговориха му с шепот.
- *Какво търси на улицата?*
- *Не знам. Току-що пристигнах.*
- *Чие е?*
- *Нямам представа.*
- *Нито пък аз.*
- *Зная, че не знаете, защото току-що ме попитахте.*
- *Вярно. Попитах ви. Извинявайте.*
- *Няма за какво да се извинявате.*
- *Благодаря.*

В другия край на тълпата също зашушукаха.

- *Защо плачат?*
- *Това братовчедът на кмета ли е?*
- *Да.*
- *А защо плаче? Никога не съм го виждал да плаче. Дори като малък не беше ревльо. Бяхме съученици в гимназията. Той беше в*

отбора по бягане. Вземаше стоте метра за 10.3 секунди. Страшен бегач. Никога не е плакал.

- Тихо! Искам да чуя какво говори кметът.
- 10.3 беше превъзходно време в ония дни.
- Добре де, оставете ме да чуя кмета.
- Много ли говоря?
- Да!

Кметът вече беше извън себе си от ярост.

— ПРЕСТАНЕТЕ ДА ЦИВРИТЕ! — крещеше той! — ПРЕСТАНЕТЕ ВЕДНАГА! ЧУВАТЕ ЛИ МЕ? АЗ СЪМ ВАШИЯТ КМЕТ! ЗАПОВЯДВАМ ВИ ДА ПРЕСТАНЕТЕ ДА ПЛАЧЕТЕ!

От виковете на кмета плачът на мъжете не само че не секна, а изригна с още по-голяма сила, ако това бе възможно; оказа се, че е.

Шушукането продължаваше:

— Защо се е разкрещял кметът? Никога досега не съм го чувал да креши така.

— Не знам. Аз гласувах за другия кандидат. Вие за кмета ли гласувахте?

— Да. За него.

— Какво ме питате тогава защо креши? Вие сте си гласували за него.

Две жени си шушукаха:

- Срамота!
- Кое е срамота!
- Това.
- Аха.

Деца си шушукаха:

- Я виж как реват ония мъже.
- Ъхъ, по-непослушни са и от нас.
- Когато се разрева така, веднага ме изпъждат в моята стая.

Старци си шушукаха:

- Чу ли за увеличаването на социалните осигуровки?
- Не съм
- 4.1 процента от ноември, ако Конгресът одобри.
- Ами ако не одобри?
- Какво?
- Викам, ако Конгресът не одобри?

Две домакини си шушукаха:

- Закъснява ми с осем дена.
- Искаш да кажеш, че пак си забременяла ли?
- Дано не съм. Три деца ми стигат.
- А помниш ли, като говореше, че ще родиш дузина?
- Трябва да не съм била на себе си.

Шушукането набираше сила.

Тълпата растеше и забръмча.

Шушукането изведнъж зазвуча като жужене на разбунен пчелен кошер.

Гражданите следваха разписанието стъпка по стъпка по онай пътека, която щеше да изведе градеца им във фокуса на световното внимание, а тях до сраженията с федералните войски.

Не оставаше много време.

Беше въпрос само на няколко часа, преди канонадата на картечници и артилерийски огън да екне в ушите им, а целият свят да обърне очи към тях.

Броени дни ги деляха от пристигането в града на президента на Съединените американски щати, за да огледа разрушенията и да ги дари с целителната палмова клонка на утехата и смирението.

Също така президентът щеше да произнесе онази своя знаменита реч, която по-късно щяха да сравняват с речта на Линкълн в Гетисбърг. След години тя щеше да бъде препечатана във всички гимназиални учебници. А в знак на почит към загиналите и като ново посвещаване на живите в каузата на националното единство щеше да бъде обявен още един национален празник.

КРУША

Най-после образът на сандвич с риба тон се разсея от съзнанието му и той отново беше в състояние да използува ума си, за да потърси нещо за ядене, защото междувременно зверски изгладня. Трябаше да хапне нещо и при това веднага.

Мъката по сандвича с риба тон се уталожи и той запрехвърля наум други хранителни възможности. Все трябаше да се намери някакво подходящо за него ядене.

Кюфтетата и сандвичът с риба тон отпадаха.

Но оставаха хиляди други неща и той взе да премисля някои от тях.

Нямаше желание за супа.

В кухнята имаше една консерва супа от гъби, но не му се ядеше от нея.

В никакъв случай.

Тогава му мина мисълта за круша.

Виж, това няма да е лошо.

Ще изям една круша.

Представи си, че отхапва парче круша с изцеден лимонов сок отгоре и му се видя много вкусно. Да, яде му се круша. Но се сети, че в къщи няма круши и че всички близки магазини са затворени, защото е късна вечер.

Беше си купил една огромна круша преди месец, в деня, когато японката му каза, че не иска да се виждат повече. Така се събрка от решението ѝ, че забрави за крушата и постепенно плодът изгни върху перваза на кухненския прозорец, та се наложи да го изхвърли.

Ех, да беше тук крушата сега! Щеше да изстиска отгоре ѝ сок от лимон и да се справи с глада. А после щеше да се потревожи за други работи. Можеше отново да насочи мислите си към своята любов по напусналата го японка или да поизмъчва съзнанието си заради кой знае каква невероятна дреболия. Никога не му липсваха обекти за беспокойство. Те го следваха неотклонно като милиони дресирани

бели мишки, чийто повелител бе той. Ако научеше всички свои страхове да пеят, в сравнение с тях псалмопението на хора в Мормонския храм щеше да е кръгла нула.

А защо не пържени яйца — дойде му наум, макар да знаеше много добре, че в къщата му няма яйца, а сам той няма никакво намерение да ходи на ресторант.

Да, няколко пържени яйца щяха да му дойдат съвсем добре.

Леки и добре разбити.

Ето, това иска.

Яйца.

СИАТЪЛ

По време на двегодишната им любов Юкико често се намираше при него по това време на нощта. Когато излизаше от работа около десет часа вечерта, тя отиваше право в неговия апартамент и прекарваха нощта заедно.

След осемте си часа сред психически обременени личности, не сполучили самоубийци, нервни припадъци и чиста лудост тя трябваше да споделя неговите психически добродетели.

Любопитно е, че Юкико нито веднъж не го класифицира, нито помисли за него с термините, които използуваше за пациентите си. Нито веднъж не го оприличи на тях. Възприемаше го просто като завършен в себе си биологичен род: единствен екземпляр. Освен това беше влюбена в него, така че от нея не би могло да се очаква обективност спрямо каскадърските особености на съзнанието му.

Не дълго след като се запознаха, тя препрочете всички негови книги, за да се увери, че спомените ѝ от тях са верни. Когато бе чела книгите му, преди да се запознаят, тя си мислеше, че в тях той разказва своя живот, че той е главният герой и че описва себе си.

Когато ги препрочете, тя не откри в тях нищо от неговия характер. И се удиви на умението му тъй майсторски да прикрива истинската си личност от читателите. Това негово умение граничише с гениалността. Този човек се оказа толкова сложен, че в сравнение с него и най-заплетеният лабиринт беше права линия. В началото това я привличаше, защото тя беше изключително интелигентна. А когато започна да я тревожи, вече беше много късно: тя беше влюбена в него и колкото по налошо отиваха нещата, толкова по-силно и по-силно се влюбваше тя.

А не беше мазохистка.

Просто тъй се случи.

През месеца, откакто скъсаха, тя видя много неща в друга светлина. Замисли се защо тъй дълго бе живяла с него и прехвърли тонове умствена смет, за да стигне до някои изводи, в които имаше

капка обективност. Изводите бяха доста елементарни и тя с лекота би ги прозряла, ако се отнасяше до някой от пациентите ѝ, но дълго време ѝ бяха убягвали в неговия случай, защото беше влюбена.

Ето някои от причините, които тя откри, че са я задържали при него:

1. С него никога не бе ѝ доскучавало, дори когато буйствуваше в пристъпи на чистопробно умопомрачение. Лудостите на нейните пациенти често я отегчаваха, защото бяха тъй лесно предсказуеми. Докато неговите терзания бяха неповторими, а способността му да развива нови мании будеше страхопочитание.

2. Често той беше много мил и внимателен към нея и бе готов да направи всичко само за да ѝ достави удоволствие.

3. Най-важно обаче беше умението му да ѝ доставя удоволствие в леглото. Там беше изключителен. Ако беше само наполовина тъй добър, тя щеше да се отърве от него много по-рано. Тяхната любов щеше да продължи само няколко месеца.

Две години е много дълго време.

Много неща имаше да обмисля, но сега Юкико спеше и съзнанието ѝ бе заето с друга работа. То сънуващо Япония.

Родила се бе в Токио, но родителите ѝ се преселили в Америка, когато била на шест месеца. Баща ѝ бил дипломат и тя отраснала в Америка, а всеки две години пътували до Япония. Родителите ѝ я научили да говори японски и английски, но понеже живеели в Сиатъл, Вашингтон, японският постепенно ѝ станал втори език.

Когато Юкико навършила четиринацет години, майка ѝ започнала извънбрачна връзка с високопоставен служител в самолетните заводи „Боинг“ в Сиатъл. Когато баща ѝ научил, той изразил отношението си към връзката, като се самоубил в своя кабинет. Баща ѝ бил офицер от японската императорска армия по време на Втората световна война и бил изключително благороден човек. Извършил харакири с нож за отваряне на писма.

Събитието било обстойно разгласено от средствата за масова информация. В списание „Лайф“ се появила цяла статия, а по телевизията съобщили за него в централната информационна емисия. Всички локални телевизионни компании също имали какво да кажат по въпроса.

Останките на баща ѝ били кремирани и изпратени с кораб в Япония, а служителят от „Боинг“ оставил жена си, с която го свързвал двадесет и две годишен брак, и се оженил за майка ѝ; Юкико заживяла с тях.

Сиатъл бил разтърсен от скандала, защото високопоставеният служител имал политически аспирации и много видни личности го подкрепляли.

Юкико не се привързала към доведения си баща, но останала в къщи, докато завършила университета на щата Вашингтон. Много обичала майка си, така че доведеният ѝ баща не узнал, че Юкико не го одобрява. Изтърпяла дори прякора, който ѝ измислил. Викал ѝ „Китайска кукличко“.

Дипломната си работа по психиатрия защитила в Калифорнийския университет в Лос Анджелес, а после се преместила в Сан Франциско. Там изкарала стажа си и сега работеше в спешното нощно отделение на една от болниците в града.

Юкико бе посещавала Япония десет пъти, но все за кратко и сега сънуващие топлия есенен дъжд на Киото, който беше любимият ѝ град.

Нарочно бе оставила чадъра в къщата на леля си и се радваше на докосването на дъжда по лицето и косата ѝ.

Отиваше на гробището, където бе съхранен прахът на баща ѝ. Друг път, когато отиваше на гроба му, тя тъжеше, но днес не беше тъй. Дъждът я правеше щастлива.

Знаеше, че той щеше да я разбере.

БУНТ

А междувременно в кошчето за отпадъци...

— АЗ СЪМ ВАШИЯТ КМЕТ! УВАЖАВАЙТЕ МЕ ПОНЕ МАЛКО! ЗАПОВЯДВАМ ВИ ДА СПРЕТЕ ДА ПЛАЧЕТЕ! ИНАЧЕ ЩЕ ИЗВИКАМ ПОЛИЦИЯ! — крещеше кметът на двамата плачещи мъже. Нервите му бяха изопнати до скъсване. Не беше в състояние да вземе разумно решение. Тълпата бе набънала неимоверно и кметът несъмнено откачаше.

— ПОЛИЦИЯ! ПОЛИЦИЯ! ПОЛИЦИЯ! — крещеше той, макар един от плачещите да беше собственият му братовчед. Това, което му се струпа, беше свръх силите му. Той полуудя.

Полицията, разбира се, вече бе на път. Някои им телефонира в момента, в който кметът полуудя, и съобщи, че на главната улица се развихря бунт.

— Вземете много сълзлив газ! — предупреди човекът по телефона. Гласът му беше доста истеричен, така че в полицията не бяха съвсем сигурни какво да мислят, но се понесоха към местопроизшествието.

А около двамата плачещи мъже, крещящия кмет и сомбрерото, невинно полегнало на улицата, тълпата ставаше все по-неспокойна. Хората вече не шушукаха. Говореха на висок глас, а някои започваха и да крещят.

— Какво става?

— Не знам.

— Страшно става! — извика един старец.

— Смешно става — изписука едно девойче.

— Кметът се побърка! — провикна се една жена на почтена възраст, но едва думите ѝ излетяха, и някой я светна с юмрук право в устата. Ударът беше як и я повали на улицата. Тя изчезна със скоростта на светлината.

Човекът, ударил ѝ юмрука, беше гласувал за кмета във всички избори, в които той себе кандидатирал, и не можеше да изтърпи да

говорят за любимия му кмет с такива думи. Но човекът не тържествува дълго над отмъщението си, защото, преди още жената да тупне глухо в безсъзнание на улицата, той сам бе докаран в безсъзнание от друг по-як човек.

Все още се срещат мъже, които не могат да гледат безучастно как претрепват до припадък една жена. Тези мъже не се интересуват какви обстоятелства са предизвикали побоя. Те просто действуват на мига, а в нашия случай действието беше здраво цапардосване на противника в ченето. Ударът беше съкрушителен и той се присъедини към жената на паважа. Двамата бяха потънали тъй дълбоко в несвяст, че напомняха младоженци, а тълпата около тях — полудели сватбари.

Нещата отиваха много далеч.

Двамата мъже още плачеха. Тъй дълго вече плачеха, че бяха изгубили човешкия си облик. Не е възможно човешкото тяло да побере толкова много сълзи. Като че ли под краката им се намираше сълзотворен извор, който бълбукаше нагоре по вените и подхранваше непрестанния им плач.

Кметът съвсем обезумя.

Вече не заповядваше на двамата мъже да спрат да плачат, нито ги заплашваше с полицията.

Той започна да крещи безсмислици, като регистрационния номер на колата, която бе притежавал през 1947 година.

— А-3 1492 — извика той.

— А-3 1492! А-3 1492! А-3 1492! — повтори отново и отново. Всеки път, когато извикваше високо регистрационния номер на колата си, той сякаш призоваваше тълпата към още по-бурно вълнение.

Номерът на неговата кола подстрекаваше тълпата към бунт.

Междувременно бе станало пладне и гимназията пусна учениците за обедна почивка. Гимназията се намираше през три пресечки нагоре по главната улица и в този момент учениците вече летяха надолу към мястото на суматохата.

— А-3 1492! — крещеше кметът. — А-3 1492!

Половин дузина сбивания бушуваха вече в тълпата, която бе нараснала на няколкостотин души и всяка минута към нея се присъединяваха десетки нови. Новодошлите откликваха на кметовите скандирания на регистрационния му номер, като разблъскваха съ branите и започваха да издигат свои лозунги.

— Мразя те! — изкрещя някаква седемдесет и една годишна бабичка на съвсем непознат човек; никога в живота си не бе го виждала, но фрасна човека, който също не беше в първа младост, право в слабините. Той тупна като камък на улицата, но успя все пак да развие пакета, който носеше, да извади тортата с лимонов крем, току-що купена от пекарницата, и да я навре под полата на бабичката.

— Мръсник! — изпища тя над него, а той, проснат, продължаваше да тика тортата в дългите крачоли на нейните кюлоти. Изведнъж тя доби много странен вид с разбитите белтъци и жълтия лимонов крем, които потекоха по краката ѝ и започнаха да пълнят обувките ѝ.

Но къде беше полицията?

Зашо не пристигаше, та да сложи край на това безобразие?

Полицайтите бяха тръгнали от участъка, който се намираше през пет улици от мястото, преди повече от десет минути, а никакви ги нямаше. Намесата им в този час все още можеше да усмири тълпата и да предотврати една национална трагедия.

Къде бяха те?

В този миг триста ученици се присъединиха към тълпата, която ги всмука както водовъртеж хартиено корабче.

След секунди на улицата вече ставаха съкупления и дори се роди едно бебе. След няколко дни във вестниците щяха да се появят снимки на президента на Съединените щати със същото бебе на ръце, както го провъзгласява за символ на бъдещето, в името на което страната трябва да се обедини.

Детето беше мъжко, щяха да го кръстят Ралф и ликът му щеше да бъде размножен върху възпоменателна пощенска марка. За жалост обаче в този момент нещата не вървяха тъй блестящо за майката и нейното новородено сред тази подивяла тълпа от зверове. Майката пищеше истерично, докато лежеше на паважа. Тя молеше тълпата да не смачка бебето ѝ. Тълпата откликна на молбата ѝ, като стъпка няя вместо бебето.

Възрастният човек, контузен в слабините от бабичката, който си отмъсти, като навря лимоновата торта с крем в нейните кюлоти, отдавна беше смлян на старческа кайма от хиляди разбунтувани крака.

След няколко дни, когато щяха да разчистят труповете за погребението, тялото на възрастния човек щеше да е неразпознаваемо.

Когато се бе запътил към центъра на градеца, за да си купи торта за обяд, той не бе взел със себе си удостоверение за самоличност. Взе само толкова пари, колкото да купи тортата. Щяха да го погребат в братска могила с 225 други неидентифицирани злочестници, които нямаха в себе си удостоверения за самоличност.

След няколко дни щяха да се появят и снимки на президента, застанал чинно пред прясно заритата могила. Върху която по-късно щеше да бъде издигнат един много изискан паметник, а могилата и паметникът щяха да бъдат възпроизведени върху пощенски картички, които бързо щяха да станат много популярни.

Паметникът щеше да бъде изящен образец на ваятелското изкуство, изработен по поръчка на федералното правителство от талантливото длето на знаменит американски скулптор.

Но ние май избрзваме с историята.

Нека се върнем към същественото.

Къде се бе дянала полицията?

ЯЙЦА

— Нямам никакви яйца — произнесе той гласно сам на себе си. Все още седеше на дивана. Това откритие го порази. Рухна още една от неговите картонени кули — тази на пържените яйца.

— В тази къща няма яйца — каза той.

В тази къща никога не е имало пукнато яйце. Той обичаше да яде яйца, но не обичаше да ги държи в къщи. Това беше друга от неговите „страниности“. Ядеше яйца изключително в ресторант.

Нямаше логическа причина да не държи яйца в къщи. Просто чувствуващо неудобство, ако знаеше, че има. Освен това не обичаше да купува яйца. Нещо в картонените им опаковки го отблъскваше, а и не му се харесваше, дето ги продаваха на дузини.

Когато в ресторант си поръчаше яйца, той никога не искаше повече от две. Две бе управляемо число за неговата мисъл. Две яйца не ангажираха. Те бяха просто хапване и удоволствие.

Виж, една дузина яйца са съвсем друго нещо.

Това са дванайсет яйца.

Числото беше прекалено голямо, за да може да мисли едновременно за всички дванайсет яйца.

В края на краишата той не можеше да отделя специално време от живота си за размисъл върху яйца, а дванайсет изискваха твърде голямо интелектуално усилие, затова предпочиташе да не държи в къщата си толкова яйца.

Веднъж се замисли над въпроса дали да купи половин дузина яйца, но и те му бяха много. Шест яйца автоматично навяваха в мислите му асоциация за дванайсет и той отново се озоваваше там, откъдето тръгваше. Освен това не му се нравеше идеята да разреже на две картонената кутия. Приличаше му на осакатяване, все едно човек да изгуби крака си.

Той все пак отиде в кухнята да потърси яйца, макар да знаеше, че няма. Поне щеше да убие малко време. Нали сърцето му беше съкрушен, нямаше какво да прави.

Отвори хладилника и погледна вътре.
— Няма яйца — каза той.

ВЛАК

Докато на главната улица се разгаряше бунтът, необходимо е да изтъкнем една много важна подробност:

влакът.

Железопътната гара се намираше през шест улици от разбуненото множество, а на гарата имаше влак. Товарен, с осем вагона, който превозваше товар на правителството на Съединените щати и още по-точно — на американската армия.

Влакът пренасяше оръжия и боеприпаси за един военен гарнизон в Калифорния.

Това е много важна подробност.

УБЕЖИЩЕ

Въпреки че на главната улица бунтът се развихряше с пълна сила, сомбрерото си оставаше необезпокоено. Сякаш се намираше в свое мъничко убежище в центъра на вълнението. Убежището беше около десет фути в диаметър. Около този кръг като че ли бе издигната невидима ограда, защото хората не стъпваха в него. Животът и смъртта вилнееха извън кръга, но никой не дръзваше да го прекрачи.

Нямаше никаква причина хората да не прекрачат в него.

Просто не го правеха.

В кръга все още стоеше кметът, който скандираше към тълпата номера на колата си, но никой вече не го чуваше. Виждаше се как устата му се отваря, но все едно че нищо не излизаше от нея. Ревът на тълпата бе превърнал кмета в мим.

Двамата мъже също стояха там и плачеха.

Такава беше тяхната съдба.

Погрижихме се да разкажем за хората в кръга.

Остана само сомбрерото.

То все тъй лежеше насреща на улицата. Недокоснато. Без никаква причина тълпата го бе оставила на мира. Ни един човек не стъпи в кръга и не се опита да го вдигне. Сомбрерото просто си лежеше там, непроменено и незасегнато от суматохата около него.

Ето още две любопитни подробности за сомбрерото:

1. Произведено в Мексико.

2. Да, то наистина принадлежеше на някого, но той се намираше много далеч оттук.

ПЪРЖЕНА СЛАНИНА

Той знаеше прекрасно, че в кухнята му нямаше яйца и че никога не е имало, и все пак много грижливо изкара целия обред на търсенето им.

— Няма в хладилника, нито в килера, нито в бюфета — промърмори на глас, след като ги прегледа. Провери дори втори път в хладилника, за по-сигурно.

Понякога той дълго разговаряше със себе си и този път темата беше липсата на яйца в къщата му.

— Къде са тия яйца? — запита се той. — Трябва да са някъде тук.

А през цялото време знаеше, че в кухнята няма яйца.

Тъкмо се замисли дали да не провери и по другите стаи, може би в спалнята, когато мълнията на отчаянието внезапно цвърна мозъка му на хиляди парченца скачеща пържена сланина. Той си спомни за своята любов към японката.

Докато мислеше за глада си, той я бе забравил. После се сети за нея и това го погуби. Достатъчен бе едничък помисъл за нея, за да прогони моментално глада от неговото тяло и да го хвърли обратно в състоянието на безнадеждно отчаяние.

Той се върна в стаята и седна на дивана. Още на половината път към него бе забравил напълно какво бе търсил в кухнята — това, че бе тършувал за въображаеми яйца. И никога повече нямаше да си спомни за тях, нито за кюфтетата, сандвичите с риба тон и глада, обсебил за кратко време неговото същество.

Те изчезнаха завинаги.

Сякаш тази вечер той изобщо не беше огладнявал. Когато на другата сутрин щеше да отиде да закуси в ресторанта, той щеше да порови вяло в чинията си и едва да вкуси от храната. Щеше да хапне не за да утоли глада си, а за да оцелее някак.

И ако някой му кажеше, че предната вечер е бил много гладен и е прекарал почти час в размисъл за това, щеше да си помисли, че този

човек е смахнат.

СЯНКА

Юкико спеше и се опиваше от съня за Киото, в който тя стоеше пред гроба на баща си, и може би защото денят беше тъй прекрасен, баща ѝ не беше мъртъв. Не беше жив, но не беше и мъртъв в съня за японската есен и топлия ръмеж.

Баща ѝ беше като мъркаща сянка на котка.

Той се намираше в някакво мъркащо пространство, което не беше нито живот, нито смърт.

На Юкико също ѝ се щеше да замърка, за да му отговори, но не можеше, защото беше жива, затова само се радваше на неговото присъствие.

Докато Юкико си лежеше, спеше и сънуваше, котката лежеше до нея, спеше и мъркаше.

КАЛЕЙДОСКОП

Американският хуморист седеше на дивана, страдаше от мисли по нея, кроеше планове как да спечели отново разположението ѝ, бълскаше си ума какво бе станало между тях или просто се впушаше през глава в романтична забрава, при което видението за една запомнена целувка захвърля човека в бездънно отчаяние и го кара да предпочита смъртта.

Той изживяваше мъките на прекратената любов.

Естествено, в неговия случай тези чувства се пречупваха през калейдоскоп от затъпяване и лудост. Все пак той страдаше истински и силно, като всеки друг човек. В края на краищата той все още беше човешко същество. Само дето умът му превръщаше неговите преживявания в циркова програма от дванайсет части и повечето от номерата не си струваше да бъдат гледани повторно. Прекомерната пъстрота много скоро оказва същото въздействие, както и прекомерната скука.

Стана 10,45 часа.

Нощта се очертаваше дълга.

Той страдаше от безсъние, така че всеки път, когато се опитваше да поспи, усещаше мозъка си тъй, сякаш е омотан целият в бодлива тел.

Призраци и видения за любов препускаха напред-назад в съзнанието му, галопираха като подплашени от влечуги коне, които няма къде да се скрият.

Той отново помисли да ѝ позвъни по телефона, но знаеше, че тя спи с друг мъж, и щеше да се почувствува дори по-зле, когато я чуеше.

Дотук той се бе настрадал за цял живот и дори му оставаше още страдание, което можеше да заеме на други, неразполагащи с достатъчно и желаещи да си набавят допълнително.

Погледна телефона върху малката масичка до прозореца, който откриваше гледка към окъснелите светлини на Сан Франциско. Стори му се, че светлините са рисунки върху стъклото.

Видът на телефона го накара да потръпне. Вратът и главата му се разтърсиха. Вярно, беше луд, но не и глупав.

МЪРТВИ

Докато бунтът бушуваше около сомбрерото, то си стоеше на сигурно в своето убежище посред тълпата заедно с тримата си компаньони: побърканият кмет, който още скандираше номера на колата си, и двамата циврещи мъже, които плачеха толкова дълго, че бяха заприличали на някакви бебета-великанни. Те дори вече не съзнаваха, че плачат. Не разбираха къде се намират, нито какво правят.

Сълзите просто бликаха от подземните извори, втичаха се във вените на краката им, преминаваха през телата им и се изливаха през техните очи... или поне така изглеждаше. С нищо друго не можеше да се обясни откъде вземаха толкова сълзи да изплачат.

Другояче не бе възможно, сълзите им идеха отнякъде, защо не тогава от плачещите извори, скрити дълбоко в земята, които преброядат огромни разстояния, за да изближнат в гробищата или може би в мизерните хотелски стаички, мебелирани със самота и отчаяние.

За жалост из света има предостатъчно мъка да напои Сахара.

Но какво бе станало с полицията?

Зашо не пристигаше да потуши бунта на тълпата, да го изкорени в зародиш, докато все още бе възможно? Ако бяха пристигнали, полицайт щяха да осуетят една национална трагедия.

Полицейският участък се намираше само през няколко улици. Някой се бе обадил да предупреди за случилото се и те бяха тръгнали с двете коли, които побираха цялото полицейско управление на града, но още не бяха пристигнали. А пътят беше съвсем къс.

Къде се бяха дянали?

Много просто.

Te бяха мъртви.

ТЕМПЕРАТУРА

Когато сомбрерото падна от небето, температурата му беше –24 градуса по Фаренхайт. Преди малко, когато бунтът бушуваше около него, температурата на сомбрерото се покачи с един градус и стана –23.

Интересно.

СТРАНИЦИ

Юкико се обърна в съня си като фантастична страница, косата ѝ пък се обърна като черна страница. Обръщането ѝ разбуди котката и тя престана да преде. Понечи да заспи отново, но после се отказа.

Котката лежеше и се взираше в черните нощи дълбини на стаята. Беше ожадняла. Скоро щеше да скочи от леглото и да отиде в кухнята, за да пийне вода от чинийката си до хладилника. А сигурно щеше да направи и една малка нощна закуска. Бавничко да лапне петшест залъка от сушената котешка храна: „Хрус, хрус, хрус“, сякаш щеше да дъвче крехки диаманти в мрака.

Юкико отново се обърна. Както спеше, взе да я обзema неспокойствие. Сънят ѝ за Киото започна да се разпада по краищата. Съществуването на съня зависеше от котешкото предене и сега, след като котката замълъкна, сънят ѝ се разпадаше.

Съзнанието ѝ се опита да произведе изкуствено предене, но не съумя. За да продължи да съществува, сънят се нуждаеше от котешко предене. Затова той се разчуши, сякаш под напора на жестоко земетресение. Огромни късове от него се откъртиха. Топлият есенен дъжд се превърна в развалини, гробището се набърчи като събрано сукно на хазартна маса, а усещането ѝ за ведрост и доволство се превърна в празнота.

Котката се изправи в леглото, протегна се и скочи на пода. Запъти се много бавно към кухнята, като спря по пътя, за да се протегне още веднъж.

Докато котката приближи паничката с вода до хладилника в кухнята, Киото бе изчезнал.

ЗЛОПОЛУКА

Защо бяха мъртви полицайте?

Не е трудно да се отговори.

По пътя към мястото на бунта двете полицейски коли изобретателно бяха успели да се бълснат една в друга и като по чудо всички се избиха. Подобни злополуки обикновено завършват само с леки наранявания, потърпевшите излизат без чужда помощ от колите и се разотиват, здраво поразтърсени, разбира се, но все пак цели — целенички.

Тази злополука обаче излезе по-друга.

Те успяха да се изпотрепят.

В двете коли имаше шестима полицаи и до един бяха безнадеждно мъртви. Гледката не беше приятна. Затова ще си спестим огледа на детайлите отблизо. По-добре да оставим нещата, докъдето сме стигнали. Полицейският отряд на града се бе самоунищожил. Ще завършим тук разказа за тях, като ще добавим само, че при нормални обстоятелства около мястото на катастрофата щеше да се струпа грамадна тълпа. Улиците щяха да преливат от любопитни, но понеже само през няколко преки вилнееше бунтът, на мястото на злополуката нямаше жив човек. Двете коли, нахакали се една в друга, бяха пълни с трупове на полицаи, а наоколо не се мяркаше жив човек. Крайно необичайна картина.

Дори нереална.

Никой не си направи труда поне да се обади в полицейския участък, за да съобщи за станалото на жената, която поддържаше радиовръзката.

След първото телефонно обаждане, което предупреди за бунта, никой повече не позвъни. Всички полицаи се намираха на арената на бунта, погълнати от него, затова жената си мислеше, че положението е овладяно. Тя седеше в полицейския участък и си правеше маникюр.

ЮЛИ

Тридесет секунди по-късно в главата му всичко се завъртя и той реши все пак да ѝ се обади. Трябаше да сложи край на своето страдание. Не можеше да продължава такаечно. Ако я събудеше посред нощ и ѝ кажеше, че я обича и че взема такси и тръгва към нея, всичко щеше да се разреши.

Стана от дивана и отиде до телефона. Вдигна слушалката и завъртя първото число от нейния номер.

щракщракщракщракщракщрак 7

После набра второто число.

щракщракщракщракщрак 5

Любовта е разновидност на лудостта.

Набра и третото.

щракщрак 2

Оставаха му още четири.

Стигнал бе почти до средата.

Трябаше само да завърти и останалите числа, да изчака сигнала, а после тя щеше да се обади, той щеше да чуе гласа ѝ и ето какво в действителност щеше да му каже тя, необременена от неговите фантазии относно това с кого би могла да бъде и какво би могла да прави с него и от другите сходни приумици, които скачаха като пингпонгови топки в главата му.

Гласът ѝ щеше да бъде безкрайно сънен.

Щеше да попита:

— Ало, кой е?

А той да отговори:

— Аз съм. Обичам те. Искам незабавно да те видя. Може ли да дойда при теб?

— Не, не искам да те виждам — щеше да отвърне тя и да затвори.

Така щеше да протече разговорът им в действителност.

Тя беше уморена от него.

Искаше да живее свой собствен живот.

Нямаше повече време за него.

Отдала му бе прекалено много от живота си и повече не можеше да си позволи. Не разполагаше с още живот за раздаване. Искаше да остане нещо и за нея.

Той започна да навърта четвъртото число, но не го доизкара. Затвори. Върна се при дивана и седна. Потърка очи като старец.

За трийсетина секунди съзнанието му беше абсолютно празно, нещо съвсем необичайно за него, защото там почти непрестанно шествуваха карнавални върволици.

— Господи! — възклика гласно той след известно време. — Ама аз без малко да го направя. Без малко да ѝ се обадя. Трябва да се овладея.

Часът беше вече 10,50, а никак не му се спеше. Помъчи се да измисли какво да прави до края на нощта.

Дълги са нощите, когато загорчее любовта.

ЗАМЕСТИТЕЛ

Котката пийна вода в тъмната кухня и се върна обратно по коридора в спалнята, където спеше нейната господарка японка.

На половината разстояние по коридора котката се сети, че е забравила да похапне. Тя винаги с удоволствие хрупваше през нощта по някой-друг залък сушена котешка храна, след като си пийнеше вода.

Котката се върна в кухнята...

Отпи още една гълтка и се захвани с котешката си храна, докато японката спеше...

Юкико се носеше в пространството между два съня.

Киото бе изчезнал.

Скоро щеше да се появи неговият заместител.

Устата на Юкико беше полуотворена и дишането ѝ леко се провираше оттам.

Тя обичаше да сънува, защото рядко я спохождаха кошмари. За нея сънищата бяха приятна разтуха. Никога в живота си не бе страдала от безсъние, защото винаги с радост чакаше часа на лягането, та да се отдава на сънищата си.

Макар покрусена от мъка, тя заспа моментално вечерта след самоубийството на баща ѝ в Сиатъл преди години и дори сънува хубав сън. Сънува, че баща ѝ не е мъртъв и че ще я събуди за училище на сутринта, както всеки ден.

ПАЯЖИНИ

Необходимо бе американският писател хуморист да предприеме нещо за нощта, проточила се безкрай пред него. Не му се спеше. А и не можеше да седи просто така, сам в апартамента, докато съмне. Това съвсем не му се искаше.

И той измисли нещо друго.

Отиде до телефона и набра един номер.

Но не на японката.

А на една стюардеса, с която години наред се срещаше от дъжд на вятър. Когато беше в града, тя често будуващо до късно. Беше от онези жени, които не обичат много да излизат, а предпочитат да се въртят из къщата си, погълнати от незначителни, но приятни занимания — да слушат плочи, да плетат или да се заемат с някоя от стотиците дреболии, които човек може да върши през нощта, когато си е сам в къщи.

Може би това, че на всеки няколко дена облиташе цялата страна, я караше да скъпи стоенето у дома в свободните вечери.

Тя бе седнала направо на пода и четеше новия брой на „Космополитън“, когато телефонът иззвъня.

Знаеше, че само един човек на света бе в състояние да ѝ се обади толкова късно през нощта. Остави списанието и пълзешката се примъкна до телефона. Пресегна се и сне телефона от масичката на пода.

— Здравей, бухале — весело произнесе тя.

Тя беше винаги весела.

— Какво правиш? — попита я той.

— Нищо — отговори му тя. — Просто седя и чета колко привлекателна може да бъде извънбрачната любов. Да си се женил напоследък?

— Не съм — каза той. — Защо да се женя?

— Защото така ще си още по-привлекателен в очите на една самотна малка стюардеса, която мечтае да бъде космополитна мадама.

Според хороскопа ми този месец трябва да спя само с женени мъже.

Той не я разбра. Дори през ум не му мина, че това, което каза тя, е смешно, но ние вече споменахме, че той нямаше чувство за хумор.

Широка усмивка се изписа на лицето ѝ, както държеше слушалката до ухото си. Знаеше, че той не улавя хумора в нейните думи.

Едва се сдържа да не се изсмее.

Помисли си, за кой ли път, колко парадоксално и забавно е това, че той тъй рядко вижда смешното.

— Какво правиш? — попита той повторно.

— Нищо — отговори му отново тя. — Просто седя и чета колко привлекателна може да бъде извънбрачната любов. Да си се женил напоследък?

От неговия край настъпи мълчание.

Готова бе на бас да се хване, че той е объркан.

— Защо не дойдеш при мен? — предложи тя.

— Добре — съгласи се той. — Но преди това ми обясни какво каза току-що.

— Казах, защо не дойдеш при мен? — отвърна тя. — Не правя нищо. Приятно ще ми бъде да те видя. Донеси нещо за пие. Може бутилка вино. Имаш ли в къщи?

— Намира се.

— Донеси го. Ще пийнем заедно, ще си поприказваме за старите времена или може би ще започнем нови.

— Пристигам след двайсет минути — каза той.

— Хайде, опитай се за деветнайсет — каза тя.

— Готово — съгласи се той. — Ще гледам да пристигна по най-бързия начин. Бяло одобряваш ли?

— Отлично — одобри тя.

И двамата затвориха.

Лицето ѝ беше широко усмихнато.

Допълзя обратно до броя на „Космополитън“ и отново се вдълбочи в извънбрачната любов. Статията я забавляваше, защото беше абсолютно безсмислена.

Тя беше много весело момиче.

Родена бе в Тексас.

Баща й беше началник на пожарната команда в един малък град, където веднъж цели три години не бе избухвал никакъв пожар.

За него бяха писали в списание „Лайф“ и бяха отпечатали негова снимка пред пожарната му машина. Тя беше покрита с изкуствени паяжини.

Лицето му беше широко усмихнато.

Той също беше весел човек.

Това им бе родова черта.

ШИШОВЕ

Температурата на сомбрерото стана -23 градуса по Фаренхайт.

Шапката се затопли с един градус в разбунената тълпа около нея.

Повечето хора от тълпата не знаеха защо се бунтуват. Когато пристигаха на местодействието, предварилите ги вече се бунтуваха, така че новодошлите просто се присъединяваха: ревяха, раздаваха крошета, пищяха, бълскаха, ритаха без никаква причина, освен тази, че и другите го правеха и че отстрани изглеждаше, сякаш безумно се забавляват.

Повечето хора от тълпата не знаеха, че в центъра на вълнението стои някакво сомбреро и естествено нямаше как да знаят, че температурата на това сомбреро първоначално беше 24 градуса под нулата по Фаренхайт, а сега се покачваше.

Сомбрерото се затопли с още един градус и стигна -22, а няколко минути по-късно -21. От този миг покачването на температурата му започна бързо и равномерно. Стана -20 и продължи нагоре:

- 19 и нагоре
- 18 и нагоре
- 17 и нагоре
- 16 и нагоре
- 15 и нагоре
- 14 и нагоре
- 13 и нагоре.

Докато температурата на сомбрерото се вдигаше все по-нагоре, степента на негодуванието също растеше.

Хората вече сериозно се трепеха.

Едно десетгодишно момче промуши с пръчка окото на една старица.

- 12 и нагоре

Плачещите мъже бяха плакали тъй дълго и горчиво, че вече не ги държаха краката.

- 11 и нагоре

— А-3 1492! — изкрешя кметът.

—10 и нагоре

Байрактарката на училищните хулигани разсече устната на градския банкер. Той ѝ го върна, като съдра блузата ѝ и я ръгна в гърдите. После я бълсна на земята, но не успя да стигне много далеч, защото (—9 и нагоре) една масажистка от козметичния салон скочи на гърба му и заби токчетата си в него.

Тя също не тържествува много дълго, понеже само секунди покъсно се строполи в безсъзнание от удар с будилник.

Един мъж се бе запътил към градското часовникарско ателие, за да занесе будилника си на поправка, но се присъедини към развилнялата се тълпа и внесе своя дял, като фрасна с него жената по главата. Преди да тупне покосена на земята, тя отстъпи крачка назад, което всъщност означаваше, че заби като същински шишове токчетата си в гърба на банкера.

—8 и нагоре

След няколко часа те щяха да насочат тази енергия, с която сега се нападаха един друг, срещу Националната гвардия и отрядите на американските парашутни войски.

Свири при хора.

—7 и нагоре

Сомбрерото се нажежаваше.

МОСТ

Той, естествено, не отиде при веселата умна стюардеса, която щеше да отвлече мислите му от сломената любов. Щеше да бъде прекалено лесно. Не, нищо подобно нямаше да направи. Това би означавало да измени на основния си възгled за живота като най-обърканото, най-заплетеното и най-гадното нещо на света.

Тя тъкмо довършваше статията в „Космополитън“ за извънбрачната любов, когато той се обади повторно.

— Какво става? — попита тя направо, защото още докато вдигаше слушалката, знаеше, че е той. — Няма ли да дойдеш?

Това го изненада.

— Откъде разбра?

— Познавам те от пет години — отговори тя. — Което означава, че през това време под моста е изтекла много вода.

Усмихваше се, докато го казваше.

Беше винаги весела.

Слънчевата страна на нейния нрав беше винаги на пост.

От другия край на линията настъпи мълчание.

— Каква вода? — попита след малко той.

— Просто вода, скъпи — отвърна тя, все още усмихната. Сякаш гледаше на екран как умът му се бори да смели и това. Удивително. *Как само ще се изненадат неговите читатели, ако някога го опознаят.* — помисли си тя.

— Какво ще кажеш да обядваме заедно другата седмица? — предложи той.

— Добре — съгласи се тя. — Кой ден?

— Може би сряда. Ще ти се обадя допълнително в понеделник.

— Чудесно — каза тя, но знаеше, че той няма да се обади в понеделник, нито ще обядват заедно в сряда, и че вероятно няма да я потърси месеци наред, докато някоя нощ, точно както преди малко, ѝ позвъни и я попита може ли да дойде при нея, а после или щеше да дойде, или нямаше да дойде.

Не би могло да се предвиди.

Той наистина беше луд, но тя го харесваше, защото, без да знае, я развлечаше, а освен това беше много добър в леглото. Не толкова добър, колкото сам смяташе, но съвсем окей.

За нея той беше непоправим.

Все пак не можа да устои на изкушението да си поиграе с ума му, преди да затвори.

— Знаеш ли къде искам да обядваме? — попита го тя.

— Къде?

— В малкия италиански ресторант, където често се отбивахме прели няколко години. Помниш ли го, на авеню „Кълъмбъс“? С дебелата келнерка.

— Да — отвърна той, без изобщо да си спомня.

— Там искам да обядваме.

— Готово — съгласи се той. — Хубава идея. Там ще обядваме.

Ще ти се обадя в понеделник.

— Чудесно — каза тя. — Едва ще го дочакам.

Той не се обади.

Не обядваха заедно.

КЕЙП КЕНЕДИ

–6 и нагоре
–5 и нагоре
–4 и нагоре
–3 и нагоре.

КОСЪМ

След като постави слушалката, той се замисли за какво всъщност ѝ се обади. Харесваше я, но тъкмо сега не желаеше да я вижда. Понататък може би, но не и сега.

— Какво ми става, дявол да ме вземе? — издума гласно той. — Дали не полудявам?

Все едно че патица се питаше защо лети на юг всяка есен или камила забелязваше внезапно, че има гърбица.

Влезе в банята, за да си налее чаша вода, и в мивката видя дълъг черен косъм. Когато го съзря, сърцето му примря. Вдигна го внимателно и го огледа. Огледа го много бавно. Просто не вярваше, че държи в ръката си косъм от нея.

След като го изучи, той отнесе косъма във всекидневната, седна на дивана и продължи да го разглежда.

Бавно го обръна на дланта си, а после го потърка между пръсти. Косъмът погълна изцяло вниманието му.

Така го хипнотизира този дълъг черен косъм, че дори не отприщи в съзнанието му порой от фантазии и не превърна ума му в стотици свои отражения.

Той просто седеше и го съзерцаваше.

Японски косъм.

УШИ

–2 и нагоре

–1 и нагоре.

О, старт! Полетяхме! Полетяхме!

Една кола на щатските полицейски части зави зад ъгъла и спря на периферията на бунта. Колата налетя случайно. Полицайт в нея нямаха представа какво щяха да видят след завоя. Не бяха предупредени по радиото за бунта. Те просто минаваха през града на път за едно място няколко мили по на север, където имаха обичай от време на време да си устрояват състезания с полицейски коли.

— Какво, по дяволите, става тук! — обърна се един щатски полицай към своя колега. — Предай веднага по радиото! — бяха вторите му думи. След което добави: — Но къде е попиканата полиция на този град? — Четвъртото нещо, което каза, беше: — Май ще ни трябват подкрепления, и то светкавично!

Чак след това колегата му проговори. Той каза:

— Мамка им! Мислех да се прибера в къщи следобед за рождения ден на детето. Абе какво правят тия кретени?

Присъствието на полицейската кола не беше забелязано от тълпата, преди приказливият полицай да слезе от нея, а другият да поиска по радиовръзката да им бъдат изпратени всички налични подкрепления и в същото време да даде изстрел с пистолета си във въздуха.

Полицаят много сбърка, като стреля във въздуха. Защото изстрелът му съвсем не беше от онези, които сте виждали по телевизията или на кино, тъй като куршумът отнесе ухoto на една достопочтена възрастна гражданска. Просто го отнесе от главата й и опръска с кръв всички наоколо.

А това бе последното нещо на света, което можеше да успокои тази тълпа от вече разбунтувани граждани.

Те откликнаха на покушението върху ухoto на градската библиотекарка, като се нахвърлиха върху полицая и буквально го

разкъсаха на парчета. Освен това измъкнаха колегата му от полицейската кола и го пребиха до смърт, но не преди той да простреля трима от тях, в това число и градската библиотекарка. Това беше второто прострелване на библиотекарката за последните пет минути.

Куршумът отнесе другото ѝ ухо.

И сега градът имаше безуха библиотекарка.

Много градове няма да понесат подобно безобразие и този град беше един от тях. След като убиха двамата полицаи, те довлякоха техните разпарциливи трупове и ги хвърлиха върху подпалената кола.

По това време вече в тълпата престанаха да се млатят едни други и хората обединиха гнева си срещу външните завоеватели, нападнали ги и простреляли ушите на тяхната библиотекарка.

Сега вече всички бяха братя и сестри.

Черни пламъци бъльвнаха към чистото синьо небе. Миризмата на горящи полицейски коли се сля с миризмата на горящи полицаи.

Тълпата бурно ликува.

Тя бе вкусила кръв.

И пожела още.

Тъкмо тогава нови две коли на щатските полицейски сили пристигнаха на местодействието и след минути затрещя огнестрелна битка между полицията и тълпата.

Тълпата разполагаше с оръжието на двамата загинали полицаи.

Полицията се нахвърли с пушки върху тълпата и се опита да я разцепи. Тълпата отговори с изстрили, вдигна се като един човек срещу полицията и я удави във вълната на многочислеността си.

Улицата се застла с ранени и умиращи.

А подир това лумнаха още две полицейски коли, клада за господарите си, които изгоряха върху тях.

Десетки хора от тълпата вече бяха притичали до къщите си, за да вземат оръжие. Тълпата се въоръжаваше срещу външния свят, който бе връхлетял върху нея, за да простреля ушите на тяхната библиотекарка.

Не, те няма да стоят със скръстени ръце и да се оставят да бъдат изтребени.

— Смърт на нашествениците! — провикна се някой.

— Смърт! Смърт! Смърт! — отекна сред тълпата.

Тези хора бяха в свирепо настроение. Още няколко полицейски коли наблизиха, но бяха мигновено отблъснати от масираната стрелба на гражданите.

Щатската полиция не можеше да проумее какво, по дяволите, бе прихванало хората от този град. Та той беше такова типично, приветливо американско кътче. Сякаш градът внезапно беше полудял.

Зададоха се още щатски полицейски коли, те също бяха отблъснати, дадоха жертви и на свой ред полицаите убиха граждани.

Полицията реши да не прави опити за огнестрелен пробив в града, а да се разположи в окрайнините, да изчака подкрепления и да нападне едва когато събере достатъчно сили, но преди това възнамеряваше да се опита да убеди гражданите да оставят оръжието и мирно да се предадат.

Въобразяваха си, че с думи могат да вразумят града.

Губернаторът вече бе осведомен за положението и летеше към местопроизшествието с хеликоптер. Полицейските части на близките градчета изпращаха подкрепления за евентуалното нападение, главната ударна сила също бе на път към бунта. Това беше бронирана кола, временно заета от Националната гвардия. На нея бяха монтирани две 50-калибрни картечници, които би трябвало да вразумят всяка тълпа от разбунтували се граждани.

Капитанът, командуващ щатските полицейски части, увери губернатора, че само за няколко часа всичко ще бъде под пълен контрол.

Те разговаряха по телефона.

Това стана минути преди всеки от тях да се качи на личния си хеликоптер и да полети право към сцената на събитията.

— Какво, по дяволите, става там? — попита губернаторът.

— Нямам представа — отговори капитанът. — Но скоро ще ги обуздаем.

След което губернаторът извести капитана, че лично ще отиде да огледа полесражението. Губернаторът не искаше по никакъв начин да се повтори случаят Атика и в неговия щат, който въсъщност беше един много либерален щат. Той смяташе, че когато избухнаха събитията в Атика, Рокфелер трябваше лично да отиде там и да сложи край на произшествието. Губернаторът не можеше да си позволи и най-дребната политическа грешка сега, защото наново се бе кандидатирал

за есенните избори. Бореше се за втори мандат и нямаше да допусне да му развалят играта.

Когато един град от 11 000 жители изведнъж обезумее и започне да изтребва полицейските служители, политическото положение става взривоопасно, затова той искаше всичко да бъде умиротворено и поставено под пълен контрол.

Капитанът не искаше губернаторът да се появява в града, защото смяташе, че това не се отразява добре на мнението за способността му да овладее положението, а той беше изключително честолюбив човек. Командуваше полицейските сили от девет години и стабилно напредваше в чиновете.

Работеше в щатската полиция от трийсет и две години.

— Ще пристигна за около четирийсет минути — каза губернаторът, след като извести капитана, че тръгва за града.

— Няма смисъл да идвate — отговори капитанът. — Ще приключим тази работа за няколко часа. Щом стигна там, ще се погрижа за всичко, а после ще долетя право в столицата при вас, за да получите доклад за събитията от първа ръка.

— Този щат е мой — отсече губернаторът. — И аз ще бъда на мястото след четирийсет минути. Няма да допусна втора Атика.

— Атика ли? — възклика капитанът.

— Да, Атика — кресна му губернаторът.

— О, Атика — повтори капитанът. Недоумяваше за какво, по дяволите, намеква губернаторът. Погледна часовника си, за да види дали бе минало времето за обяд. Често на обяд губернаторът удряше по няколко чашки концентрат.

Дори из щата се ширеше някакъв виц, че сериозна работа с губернатора не можело да се върши преди три часа следобед. Тогава поизтрезнявал.

Капитанът си въобрази, че от телефонната слушалка го лъхва дъх на уиски. И потрепера. Едно време и той пиеше, но трябваше да се откаже, след като държеше да напредне в щатската полицейска служба, затова оставил алкохола. А съвсем не му беше лесно.

Имаше голяма слабост към уискито и ето че сега от другия край на линията един пийнал губернатор припираше да пристигне и да се набърка в нещо, което си беше чисто полицейска работа; сега на всичкото отгоре ще трябва да мисли и за губернатора — да не го уцели

някой куршум или да не му обърка стратегията за обуздаване на бунтовниците.

— Ще ви видя там — каза губернаторът в очакване на отговора, който щеше да покаже кой е висшестоящият.

— Да, сър — каза капитанът.

УДАВНИК

Той все тъй седеше на дивана, втренчен в дългия черен косъм върху дланта си. Въображението му все тъй бездействуваше. Дори мишка не пробягваше през него. Целият му живот се бе слял с един японски косъм. Той нямаше сетива за света и сякаш никога в живота му не бе съществувало друго нещо, освен този японски косъм.

Повъртя косъма през пръстите си, изтърва го и той полетя надолу, изчезвайки на пода. Ужасен, хумористът коленичи, затърси го отчаяно, но косъмът не се оставяше да го намерят лесно.

Писателят хуморист се превръщаше в луд човек, който пълзи по пода и търси японски косъм.

Само дето не се разпища, докато го търсеше. Мина му през ум, че ще полудее, ако моментално не намери косъма.

В този миг целият му живот пробяга пред него, като пред очите на удавник, и всичко това заради един японски косъм.

НАЧАЛНИК-ВЛАК

Началникът на влака, един благ стар човече, излезе от гарата да види какво става и тогава чу стрелбата и олелията, които се носеха от центъра на града, а се беше случило това, че жена му бе изгубила ушите си, след което, за да станат нещата още по-ужасни, самата нея я бяха застреляли.

Жена му, естествено, беше библиотекарката.

Улучи я нов куршум, когато втората група щатски полицаи пристигна на местопроизшествието и предизвика тълпата на престрелка.

Началникът на влака реагира на нещастието, че бе останал с мъртва и безуха жена, като осведоми тълпата, че влакът, претъпкан с оръжия и боеприпаси, се намира в гаровото депо.

Той не знаеше какво бе предизвикало цялата тази беда, в това число и смъртта на собствената му жена, но беше готов да се бори при всички положения. Жадуваше за мъст на всяка цена и не искаше да губи време в премисляне на подробности за доброто и злото.

Той остана за миг вкаменен пред мъртвата си безуха жена, а после изкрештя:

— На оръжие, да ги избием!

Това беше първото му изявление, с което осведоми тълпата, че само през няколко улици я очаква цял арсенал с боеприпаси.

— На оръжие, да ги избием! — повтори той.

Двайсет минути по-късно тълпата беше въоръжена до зъби с най-съвършената бойна техника, намираща се извън Индокитай по време на войната във Виетнам.

Тълпата хареса неговите думи, първият призив за бой, и сега всички крещяха:

— На оръжие, да ги избием! На оръжие, да ги избием!

Размахваха автомати във въздуха.

— На оръжие, да ги избием!

И някои изпразниха автоматите във въздуха.

— На оръжие, да ги избием!
Зли хора...

„М-16“

Незнайно как, кметът, братовчед му и безработният също се оказаха тежковъръжени. И тримата държаха по един автомат „М-16“ и много гранати.

Кметът още крещеше регистрационния номер на колата си:
— А-3 1492!

Разсъдъкът му бе напълно помрачен, но въпреки това някой му бе дал автомат, патрони и много гранати. Никой не се замисли. Всички бяха полудели.

Братовчедът и безработният още плачеха, но сега вече те притискаха автомати към гърдите си, свистящи от ридания.

Логиката, според която им връчиха оръжие, беше, че плачещите също могат да стрелят.

Броеше се всеки пръст, който можеше да натиска спусък.

Кметът и двамата мъже едва ли осъзнаваха, че бяха въоръжени.

Те държаха непохватно пушките си, сякаш бяха пръчки.

— А-3 1492! — провикна се кметът.

— Не — поправи го един ветеран от Виетнамската война. — Това е „М-16“. Не е толкова добър, колкото „АК-47“, но все пак върши работа.

ЛИМОНАДА

Докато той отчаян страдаше над един японски косъм, цялата грива, дълга, красива и изумително черна, спеше в района Ричмонд на Сан Франциско.

Слава богу, че не го споходи тази мисъл.

Заштото той щеше да я превърне в режеща като бръснач натрапчива идея. И отчаянието му от разрива с японката щеше да се засили.

Ето, трябва съвсем да съм се побъркал, щом търся един японски косъм, след като две години съм имал свободен достъп до цялата коса.

Подобна мисъл би го разстроила ужасно.

Дъното на неговия живот би се продънило.

Да, добре беше, че не му мина тази мисъл, докато пълзеше по пода, а целият му живот пробягваше като на лента пред очите му.

Той се давеше в един японски косъм.

Изгубването на косъма беше като падане зад корабен борд посред Тихия океан. Той се бореше за въздух, докато животът му, сякаш запечатан върху преекспониран филм, скачаше от сцена на сцена в преддверието на неговото съзнание, където всичките му роднини, приятели и любовници гледаха филма в душна лятна вечер с чаши леденостудена лимонада в ръцете, любопитствуваха единствено кога самите те ще се появят и скучаваха, когато не се виждаха, с изключение на любовниците му, които живо се интересуваха от другите му креватни партньорки.

Във филма липсваше само една жена.

Тя спеше през шестнайсет улици оттук.

Имаше такова обилие от дълга черна коса, японска коса, че можеше да го държи цял живот удавник в нея.

НОС

Сомбрерото стоеше само по средата на улицата: правеха му компания само горящите полицейски коли и купчината трупове.

Безчет хора с автомати идваха и си отиваха, но никой не обърна дори мъничко внимание на сомбрерото. Неговата температура закова на нулата. Интересен е фактът, че никой не забеляза сомбрерото. Логично е, след като толкова много хора тъпчеха из улицата, някой да забележи сомбрерото и да си го сложи на главата или поне да се опита да си го сложи, преди да установи, че то е студено като лед.

Но случаят не беше такъв.

Всеки подминаваше сомбрерото, като че ли бе невидимо. Сомбрерото, разбира се, не беше невидимо. Открояваше се ясно, както носът на вашето лице. Не можеше да бъде пропуснато. Сомбрерото стоеше на показ, да го види целият свят.

В този миг един старец погледна право в сомбрерото и се запъти натам, но когато стигна само на пет фута от него, той се спря и погледна надолу.

Остана там, втренчен в малък безформен къс човешко тяло. Към него се бил запътил. Съвсем не към сомбрерото. Просто сомбрерото се намираше по пряка зрителна линия с човешкия къс.

Старецът никога не беше виждал една част от човешко тяло, без останалото от човека да е прикрепено към нея.

Той беше хипнотизиран.

ЛЕТЯЩИ ЧИНИИ

Щатската полиция и местни полицаи от близките градчета вече бяха заети позиция извън града и чакаха капитана, командуващ щатската полиция, да пристигне и лично да поеме операцията по потушаването на онова вълнение, което започна с падането на едно сомбреро от небето, а се разрасна до въоръжен метеж.

От време на време тежка стрелба излиташе от града, за да потърси пазителите на законността, които се бяха окопали извън града и чакаха да пристигне капитанът, за да се заемат с потушаването на бунта.

Пазителите на реда, приведени в окопите, се опитваха да отгатнат какво бе станало в града, та бе превърнало неговите жители в кръвожадни бунтовници, но не бяха в състояние да стигнат до никакъв приемлив отговор.

Нямаше как да знаят за сомбрерото и за всичко, което се разигра, след като то падна от небето.

— Какво, по дяволите, стана там? — обърна се един сержант от щатската полиция към заместник-шерифа на съседното градче.

— Не зная — отвърна заместникът. — Тия проклетници са откачили до един. Никога не съм виждал подобно нещо. Надявам се само, че не са дошли летящи чинии.

— Летящи чинии ли? — повтори сержантът.

— Ами да, не си ли чувал за летящите чинии — отговори му заместник-шерифът. — Пришълци от космоса, които помрачават човешките умове. Летящи чинии — повтори той. — Летящи чинии. От Марс.

Очите на заместник-шерифа светеха много особено.

Сержантът се извини и отиде да разговаря с друг щатски полицай. Сержантът не понасяше откачените, дори ако бяха негови колеги и пазители на законността. Една от лелите му беше луда и цялото детство на сержанта бе преминало под един покрив с нея.

Родителите му не искаха за нищо на света да я пратят в психиатрична болница. Баща му само повтаряше:

— Никой от моите близки няма да отиде в лудницата!

Така че лелята си живееше с тях, а беше съвсем побъркана.

Трябваше винаги да я заключват в стаята по Коледа, защото, по някаква необяснима причина, коледните празници всеки път събуждаха в нея криза, и всяка Коледа от неговото детство преминаваше в слушане на писъците на лудата му леля и в думкането й по вратата на нейната стая.

Той беше последният човек, с когото заместник-шерифът можеше да сподели теорията си за летящите чинии.

Сержантът погледна заместник-шерифа и потрепера.

ЦИГУЛКА

След като утоли жаждата си и след като се подкрепи със среднощна закуска, котката се върна при своята спяща господарка.

Скочи на леглото.

Легна до нея.

Бързо и методично почисти предните си лапи.

Използваше езика си като цигулков лък при изпълнение на бавна музика.

Котката предеше, докато се близеше.

Щом замърка, Юкико отново засънува, но този път Америка. Тя сънуваше Сиатъл.

И отново баща ѝ беше невидимо присъствие в съня. Неговата същност беше там, без физическото му въплъщение обаче. Той съставляваше цялата онази част от съня, която не можеше да се види.

И отново: сънят не беше неприятен.

В него пак валеше и тя пак вървеше в дъжда, но този път дъждът беше пролетен, а не есенен, и тя се намираше в Сиатъл, а не в Киото, и отиваше на гости при приятелка, а не на гроба на баща си.

Котката приключи с почистването си и заспа, но не спря да преде. Напротив, продължи и насын и докато тя предеше, японката сънуваше.

Котешкото предене беше моторът, който движеше съня на японката.

МЕЙЛЪР

Междувременно новината за бунта в градеца беше разгласена по радиото и по телевизията, която дори прекъсна програмата си, за да съобщи. Засегнатите от събитията, онези, които имаха роднини или приятели в града, бяха подкарали вече колите си натам и се опитваха да проникнат вътре, но полицията беше затворила пътищата и ги връщаше обратно.

Естествено сред тях имаше и просто търсачи на силни усещания, но те също бяха връщани от подстъпите на града.

Произшествието се разрастваше.

Една изопачена, почти несвързана версия за събитията в града вече се предаваше по полицейската радиовръзка. Само час делеше градеца от поголовното нахлуване на средствата за масова информация. Затишие пред буря, както се казва.

След няколко часа средствата за масова информация ще са разположили свои пунктове, откъдето ще предават всяка вярна и невярна подробност на един жаден за новини свят, чието внимание изцяло ще е погълнато от събитията в този югозападен градец, цялото население на който е полуудяло и е предизвикало намесата на военната мощ на Съединените щати.

Оставаха само шестнайсет часа до пристигането на Норман Мейлър.

Той ще е много уморен, когато ще слезе от самолета на летището в съседното градче. Ще е изкаral дълъг и тежък полет.

— Какво става тук? — ще бъдат първите му думи, щом стъпи на земята.

Няколко репортери вече ще го чакат, за да вземат интервюта от него. Те ще са нервни, защото ще бъдат млади и силно ще се възхищават от Мейлър.

Тогава Мейлър ще ги погледне подозрително. Ще се почуди защо искат да интервюират него, вместо вече да са в града и да пишат за събитията там.

— Вие сте Норман Мейлър, нали? — ще го запита притеснено един от репортерите, въпреки че прекрасно ще знае, че този човек е Норман Мейлър. Той ще стои с бележник и химикалка в ръка и ще чака Норман Мейлър да каже, че е Норман Мейлър, а той да го запише.

— Трябва да се залавям за работа — ще промърмори Мейлър и ще се запъти към колата, която ще го чака, за да го откара в града.

— Нали този беше Норман Мейлър? — ще попита младият репортер своя колега. Дори колегата му ще се отчае при този въпрос и ще погледне смутено встрани.

— Норман Мейлър беше — ще си измърмори младият репортер тогава, защото Норман Мейлър ще е изчезнал, а неговият колега ще е погледнал встрани.

„Норман Мейлър“, ще запише репортерът в бележника си. Това ще е всичко, което той ще напише.

Норман Мейлър.

ТЕЛЕФОНИ

Но нека върнем часовника назад, защото сме избързали с шестнайсет часа в разказа. Ще се върнем към телефоните в града: след разпространението на новината за бунта по радиото и телевизията хората започнаха да звънят на своите приятели и близки в града, за да разберат какво се бе случило.

Стотици хора се обаждаха, но никой в града не отговаряше. Навсякъде звъняха телефони, но жителите просто не им обръщаха внимание, увлечени в бунтовното безумие, те се въоръжаваха и се готвеха да посрещнат военната мощ на Съединените щати.

Телефоните в града просто си звъняха, звъняха, звъняха.

Зловещо.

Звъняха още и още, и още.

В целия град никой не отговаряше.

Онези, които се опитваха да се свържат, чуваха само отекването на звънене без отговор от другия край на линията.

Сякаш градът бе напуснал нашия век.

Тъй плътна беше изолацията му.

ЛОГИКА

Тъкмо когато съзнанието на американския писател хуморист вече наближаваше дъното на океана, логиката, като подхвърлен спасителен пояс, му дойде на помощ и той престана да се дави.

Умът му изведнъж се проясни и започна да разсъждава свързано.

Стана от пода и отиде в кухнята.

Отвори едно чекмедже и извади оттам фенерче.

После отиде в кабинета си и взе оттам лупа.

Да, сега логиката управляващо неговото съществуване.

Много внимателно той коленичи, насочи лупата към пода и светна през нея с фенерчето.

След което бавно заоглежда пода сантиметър по сантиметър.

Приличаше на дете, запалено по астрономията, което шари по небето със своя детски телескоп, търсейки нова комета, която сетне ще носи неговото име, защото случайно е прекосила полето на окуляра му и никой преди него не я е засичал или по-скоро не си е давал труда да я спомене, ако я е забелязал, понеже си е мислил, че някой друг вече я е открил.

Единствената разлика между писателя хуморист и детето астроном беше тази, че вместо да търси слава по небето, хумористът диреше японски косъм по пода, но миг по-късно, когато наистина го намери, вълнението от открытието не беше по-малко. Косъмът лежеше естествен и самотен в своето съществуване. Хумористът се зачуди как не го е видял по-рано, след като лежеше така очебиен точно пред него.

Животът е загадка — помисли си той, докато внимателно и щастливо вдигаше косъма. Вдигаше го по такъв начин, сякаш никога вече нямаше да го пусне.

С други думи, здраво стисна единствения косъм японска коса, който притежаваше.

ПИЛОТ

Междурвременно в кошчето за отпадъци — два хеликоптера, в единия от които се намираше капитанът, командуващ щатската полиция, а в другия — губернаторът на същия щат, летяха към градеца, където беснееше адът.

Губернаторът бързо изтрезняваше.

„Няма да позволя това нещо да се превърне във втора Атика“ помисли си той.

Обърна се към един от помощниците си, който го придружаваше в хеликоптера, и го попита след колко време ще са там.

Помощникът попита пилота.

Пилотът възкликна:

— Какво!

Той бе стъпisan.

— След колко време ще сме там? — повтори помощникът, като се зачуди какво пък му стана на пилота.

— О, а аз си помислих, че казахте нещо друго — отвърна пилотът.

— Какво си помислихте, че казах? — попита помощникът.

— Нищо. Просто ми се стори, че казахте нещо друго — отвърна пилотът. При никакви обстоятелства той не би признал какво си бе помислил, че е казал помощникът. Щяха да му отнемат пилотското разрешение. А той не искаше да се случи това и предпочете да се направи на глупав. По-добре да го вземат за тъп, отколкото за луд.

— Абе кога, мамка му, най-после ще пристигнем? — кресна губернаторът, на помощника си, макар че още по-лесно щеше да му бъде да запита пилота, тъй като седеше тъкмо на мястото до него, а помощникът беше отзад.

Пилотът понечи да се обърна към губернатора и да му отговори, но се усети навреме, преди да го е сторил, извърна леко назад глава към помощника и каза:

— След петнайсетина минути.

— След петнайсетина минути — осведоми помощникът губернатора.

— Петнайсетина минути — повтори губернаторът, а мислите му още витаеха около Атика.

КЕЛНЕРКА

Капитанът никак не беше щастлив в своя хеликоптер. Обичал бе предишния губернатор на щата и се бе разбирал много добре с него.

Но не понасяше сегашния и в най-добрите моменти отношенията им бяха напрегнати.

Капитанът не понасяше обедното пие на губернатора, нито връзката му с една келнерка от столицата, макар да беше женен и баща на три деца.

Губернаторът полагаше неимоверни усилия да прикрива отношенията си с келнерката, но въпреки това много хора, които не трябваше да знаят, знаеха за тях.

Докато хеликоптерът пореше небето и отвеждаше капитана все по-близо към обезумелия град, капитанът все по-силно се тревожеше, задето губернаторът щеше да се появи на местопроизшествието.

Капитанът приемаше постъпката като чистопробно парадиране от страна на губернатора и мислеше, че от цялата работа няма да излезе нищо добро, ама съвсем нищо добро.

Защо ли той долен палячо не си седи в щатската столица, не си се напива, не се занимава с келнерката си и не остави полицейската работа на полицайте?

ПРОЛЕТ

Беше дивен пролетен ден в Сиатъл в съня на Юкико. Цветя бяха нацъфтели сред изумително сочна и наситена зеленина и сред тях вървеше Юкико в съня си.

Изминала бе половината от пътя до къщата на приятелката си.

Отиваше да види най-добрата си приятелка: бяло момиче, с което още си разменяха писма и се виждаха по веднъж в годината в Сиатъл или в Сан Франциско.

В съня си Юкико беше на петнайсет години. Дъждът валеше равномерно. Леко студенееше, но тя беше облечена в топли дрехи, които я предпазваха от дъжда, и той не ѝ причиняваше неудобство. Макар че дъждът беше студен, тя беше на топло и на сухо.

Носеше чадър.

Чадърът, който ѝ бе донесъл от Япония баща ѝ, затова го носеше с обич.

Както вече беше отбелязано в една от предшествуващите глави, баща ѝ съставляваше същността на съня. Не беше физическо присъствие. Той съществуваше в цялата онази част от съня, която не се виждаше. Още не беше се самоубил, така че в съня ѝ беше като жив човек.

Това е всичко.

Той беше жив в съня ѝ.

Баща ѝ, жив, съставляваше онази част от съня, която бе невидима.

ЛЮБОВ

Името Атика увисна в съзнанието на губернатора като реплика в балонче от комикс, когато, зареял поглед през прозореца на хеликоптера, той изведнъж съзря друг хеликоптер.

— Ето го капитана — каза помощникът му, когато на свой ред забеляза хеликоптера.

— Да, ето го капитана — процеди губернаторът с глас, по който пролича, че не се нуждае от капитана. Нямаше недоизказана любов между тях.

Градът се очертаваше вече пред очите им.

Двата хеликоптера се намираха само на няколко минути разстояние от него.

Капитанът погледна към хеликоптера на губернатора. Те летяха само на половин миля един от друг. Не му стана приятно на капитана от гледката на губернаторския хеликоптер.

— Лайно! — процеди той. След като капитанът включи радиопредавателя на хеликоптера и се свърза с една част от войските на щатската полиция, разположени в околностите на града.

— Какво става долу? — попита той.

— Тия хора до един са се побъркали — гласеше отговорът.

— Добре, аз ще се погрижа за тях — каза капитанът.

Той беше изключително способен пазител на законността. Освен това си беше и нахалничък. Нахалството му бе последица от въздържанието от пиење.

Капитанът внезапно забеляза, че хеликоптерите много са се доближили. Намираха се само на стотина ярда един от друг.

— Не летим ли много близо един до друг? — попита той пилота, като махна с ръка към хеликоптера на губернатора, съвсем до тях в небето.

— Ами! Окей сме — отвърна пилотът.

В същия този миг пилотът на губернаторския хеликоптер успокояваше помощника, че не са прекалено близо до другия

хеликоптер.

— Не се тревожете — каза той на помощника. — Возим ценен товар.

А ако излезе втора Атика — помисли губернаторът. — Така ще се насадя! Но съм вложил толкова пари в предизборната кампания, че не мога да позволя да отидат на вятъра.

ДРЕХИ

Американският писател хуморист се почвствува превъзходно, когато седна на дивана с косъма в дланта си. Стискаше го здраво. Нямаше да допусне отново да го изгуби. Поседя няколко минути тъй, да си почине. Наистина доста се напрегна, докато намери косъма.

Но то беше вече минало.

Косъмът не беше изгубен.

Той го бе намерил и се чувствуваше добре.

Погледна в ръката си.

Чак тогава въображението му заработи. Косъмът се превърна в мост между него и изгубената му японска лейди. Спомни си първия път, когато докосна косата ѝ. Това беше вечерта след запознанството им в бара, когато тя дойде с него в апартамента му.

Съблякла бе дрехите си преди него, мушнала се бе в леглото и го чакаше, като го наблюдаваше как се съблича.

После и той легна при нея. Когато телата им се докоснаха за първи път, него сякаш го удари електрически ток. А после чувството за абстрактност бързо измести усещането за електрически удар от докосването с нея.

Главата му се замая.

Аз съм в леглото с японка — помисли си той.

Изведнъж за него всичко придоби иреални измерения, въпреки че чувствуващо допира на тялото ѝ до неговото. Кожата ѝ беше съвсем като кожата на всяка друга жена, но никога преди това не бе се вълнувал така от допира на женска кожа.

Тя протегна ръка и я постави на стомаха му, а той автоматично обгърна с длани главата ѝ и тогава за първи път докосна нейната коса.

Докато се любиха през следващите два часа, той безспир галеше косата ѝ и му се струваше, че не тя самата, а нейната коса го гали.

Когато най-после се усмириха и останаха изтегнати безмълвно, защото страстта бе отнела цялата реалност на телата им, той се

почувствува тъй, сякаш беше посетил незнайно нему кътче, за където единственият паспорт беше японка.

Това бе първият път, когато докосна косата ѝ.

В един миг той я ухапа много леко, но достатъчно, за да изтръгне звук от нея, сякаш клонки от череша се сблъскаха една о друга в нощна буря, разбесувана от топъл вятър в пролетта.

Две години по-късно той седеше, държеше косъм от нейната коса и се взираше в него като умопомрачен.

ТИШИНА

На земята двама щатски полицаи наблюдаваха приближаването на хеликоптерите.

— Не летят ли прекалено наблизо? — попита единият от тях.

— Летят наблизо — отвърна другият. Беше едър, силен, храбър, верен офицер, но не се славеше с особени умствени способности. Обикновено се съгласяваше с думите на всеки, който се случеше наоколо.

— Тревожат ме — каза първият офицер. — Тия хеликоптери горе са на нашия капитан и на губернатора. Защо, дявол да ги вземе, летят тъй наблизо? Не ми харесва тая работа.

Не дотам интелигентният офицер само поклати глава. Не можа да намери в главата си думи, с които да изрази съгласието си с току-що казаното, затова само поклати глава.

Освен това кимането му беше почти толкова уместно в случая, колкото всяка изречена дума. Понякога той се чудеше защо изобщо хората говорят. Ако не говореха тъй много, той нямаше така да се напряга да измисля отговори.

Приказките са губене на време, това беше неговата теория.

Три-четири пъти му се случи да арестува граждани, без да им продума дума.

— Какво съм направил, старши?

Мълчание.

— Искам да бъдат зачетени правата ми!

Отново мълчание.

— Нямате право да ми слагате белезници, без да ми обясните в какво ме обвинявате. Моят братовчед е адвокат!

Дълбоко мълчание.

— Господи! Ох! Не мога да повярвам. Сигурно сънувам. Такива неща не стават наяве. Ох! По-полека де!

Но думите срещаха безнадеждно глухо мълчание.

— Може би все пак ще се събудя!

КУКЛА

Юкико виждаше коли и дървета, и цветя, и къщи, и полянки, и огради, и непознати хора, които бързаха по свои работи в дъждовния ден на нейния сън, а във всяко нещо, което не се виждаше, присъствуваше баща ѝ, жив.

Още не беше се самоубил и тя нямаше доведен баща, който да ѝ вика „Китайска кукло“.

Юкико трептеше от нетърпение да види приятелката си.

Тя се радваше на равния напоителен дъжд.

Чувствуващ баща си до себе си.

Той присъствуваше във всяко нещо, което не се виждаше.

Носеше чадъра си гордо, като магическа пръчка.

СБОГОМ

Въздушното сблъскване беше величествено.

Хеликоптерите заприличаха на високи несръчни мъже, заплели се в клетките на въртяща се врата по време на земетресение.

После долният рухна.

Довиждане, капитане.

Сбогом, губернаторе.

T
R
Я
C
!

ПРЕЗИДЕНТ

Враждебността между градеца и външния свят лумна като клада, като челно сблъскване на автомобили при скорост деветдесет мили в час, като ураганен вихър, който разпердушина бонбонена фабрика с препълнени складове.

Стана страшно.

Сред пазителите на законността, обсадили града в окрайнините, настъпи непоправимо объркане след злополуката, в която загинаха капитанът на щатската полиция и губернаторът.

В бъркотията те се хвърлиха в повсеместно нападение върху града, при което здравата им надупчиха задниците. Просто се оказа, че в града разполагат с прекалено много оръжие, благодарение на прочувственото изземане на оръжейния влак.

Отстъпващите полицейски части се стъписаха пред яростта на защищащите се и пред силата на тяхната страховита огнева мощ.

Паднаха много убити и ранени.

Всъщност на практика гражданите ги пометоха.

За тяхното нападение и последвалият го разгром се заговори бързо, като за поголовно изтребление, но това продължи само няколко дни, докато президентът на Съединените щати рязко сложи край на всичко с бойката си реч за взаимно о прощение, с която превърза раните на нацията.

Кметът уби един шериф и рани един заместник-шериф по време на нападението.

Неговият братовчед и безработният, които още плачеха, успяха само да се застрелят един друг. Стана случайно, но въпреки това и двамата бяха мъртви.

Какво още можем да кажем?

Мир вам.

ИЗВЪНРЕДНО ПОЛОЖЕНИЕ

Четири часа по-късно Националната гвардия обстреляше града с танкове, бронирани коли и артилерия. Гражданите отвръщаха на огъня с яростта на уловени в клопка зверове, хиляди от тях бяха въоръжени с автомати.

Националната гвардия сериозно бе занемарена и всъщност оставена да се разлага след края на войната във Виетнам. Тренировките бяха станали съвсем разпуснати. Духът на войниците също беше лош. Завладял ги бе духът на непукизма, който далеч не е идеалното психическо състояние, за да се изправиш пред един тежковъръжен и съвсем освирепял град.

За много кратко време Националната гвардия понесе тежки загуби. Щатът изпадна в пълен хаос, след като губернаторът загина, и капитанът на щатската полиция загина, и множество пазители на законността от околните полицейски отряди загинаха, а Националната гвардия претърпя всеобщ разгром.

Нещо трябва да се направи. Един сенатор от щата позвъни на президента по телефонната линия за извънредни положения.

Президентът го слуша безмълвно цели десет минути, след което каза:

— Ще изпратя федерални войски на мястото. Ще овладеем града, щом вие не можете. Вероятно нямате представа как и защо е започнало всичко това?

— Не — отговори сенаторът. — Имаме няколко теории, но все още нищо конкретно. Работим по въпроса.

Сенаторът, разбира се, нямаше никакви теории.

Един самолет го чакаше на летището във Вашингтон, за да го отведе незабавно до сцената на събитията. Той нямаше ни най-малка представа каква идиотска каша се беше забъркала там. Знаеше само, че губернаторът е мъртъв, че капитанът на щатската полиция е мъртъв, че стотици местни полицаи и войници от Националната гвардия са убити и че цял град е откачил без никаква видима причина.

— Благодаря ви за войските, господин президент.
— Пак заповядайте.

ВИСОКОГОВОРИТЕЛИ

Дори след като десантни парашутисти, отряди на Специалните сили, щурмоваци и редовни войскови части се изсипаха на мястото на събитията, градът се държа цели три дни с кървав бой.

В никакво затишие между две битки радиостанцията на Белия дом предаде апел на президента към жителите на града, с който той ги призоваваше да се предадат.

Инженерна войскова част опаса града с високоговорители, които разпространиха посланието на президента до гражданите.

Бойни самолети на Съединените щати, които до преди малко бомбардираха и обстреляха града, прелетяха отгоре и напускаха хиляди набързо напечатани позиви, които обещаваха безопасност на всеки предал се и готовност да бъдат изслушани всякакви оплаквания от страна на гражданите.

До този момент единствената връзка на жителите на градеца с външния свят беше стрелбата.

Те не бяха издигали манифести, нито искания.

Нямаха кауза.

Жадни бяха за кръв.

И получиха кръв.

Въпреки че бяха нанесли тежки загуби на три отделни групи нападатели, те сами дадоха много жертви. Особено след намесата на артилерията и след първите бомбардировки, но те бяха храбри хора и продължаваха да се борят с вече непобедимото числено превъзходство на противника.

Тези граждани наистина бяха куражлии.

Кметът им се бе превърнал в техен народен герой. Той оглави военните им действия и водеше блестящо гражданите в тяхната смела, но обречена битка.

Само от време на време кметът извикваше регистрационния номер на автомобила си и никога не го правеше в момент, когато

даваше заповеди. Всъщност той изкрештяваше номера на колата си
само по веднъж или два пъти на час.

Заради което хората му прикачиха любещ прякор.
Кръстиха го Генерал Автономер.

ЗАГЛАВИЯ

— Всички ние сме американци — с тези думи започваще апелът на президента, излъчен по радиото. — Всички сме храбри и верни поданици на Америка. Ние трябва да спрем да проливаме американска кръв, защото тя е прекалено ценна, та да си позволяваме да я губим. Нашата свещена енергия трябва да бъде използвана за благото на всички американци и за прослава на нашата горда земя.

И т.н.

Световната преса загърмя.

„Синхуа“ (официалната телеграфна агенция на Китай) окачестви събитието като „злополучно, но типично американско“.

„Дер Шпигел“ пусна статия със заглавие „Американска трагедия“.

Лондонският „Таймс“ писа: „Янките повтарят историята“.

„Монд“ предположи, че най-вероятно става дума за някакъв нов американски спорт от рода на футбола.

— Оставете оръжието — призоваваше президентът към края на словото си. В заключение той каза: — Нека отново се прегърнем, американецът да прегърне американца под взора на всемогъщия и всеопрощаващ бог!

Градската тълпа отвърна на призыва с унищожителни залпове по всяко място, където бе възможно да е монтиран високоговорител.

Те събраха позивите, нахвърляни с хиляди от ниско прелитащите самолети, които ги приканваха да се предадат, и си избърсаха задниците с тях.

ДРЯМКА

А какво стана със сомбрерото?

То лесно се приспособи към военната обстановка, като продължи да си лежи посред улицата, незабелязано от обитателите на града и по чудо незасегнато от бойната дейност, клокочеща около него.

Макар че милиони куршуми, шрапнели, ракети и бомби бяха хвърлени за обезпокояването, изтребването и разрушаването на всичко видимо наоколо, шапката не пострада дори с драскотина.

Тя просто си лежеше там незабелязана.

Температурата ѝ стоеше закована на нулата.

Изглеждаше тъй, сякаш бе потънала в дрямка.

Вярно, оказа се сомбреро за всички времена.

ТАНК

Войниците се смаяха от храбростта на Норман Мейлър, който предаваше военните си кореспонденции от мястото на бунта. Отново и отново той се излагаше на страхотно гъстия обстрел на гражданите.

Бяха го причислили към танкова дружина, която се опитваше с бой да си пробие път в града, но понасяше грозни загуби от противотанковите ракети, попаднали в ръцете на обезумелите граждани.

Мигове след началото на атаката девет танка бяха изкарани извън строя, някои от тях пламнаха, а други просто останаха надробени от ракетите, вкаменени завинаги в своята танкова смърт.

Танкът, в който се намираше Норман Мейлър, бе улучен и двама души от екипажа му загинаха. Мейлър и останалите изскочиха навън. Облени бяха цели в кръвта на загиналите. А навсякъде около тях святкащите огънчета на малокалибрени оръжия нажежаваха въздуха.

Положението беше изключително опасно, но като по чудо Мейлър се измъкна жив и здрав. Минути след като се върна от бойното поле, телевизионни репортери взеха интервю от него. Той беше облян в толкова много кръв, като че ли сам бе ранен.

— Как беше? — зададоха първия въпрос на Мейлър.

Вечерта на този ден 100 милиона американци видяха Норман Мейлър, облян в кръв, да произнася:

— Ад. Няма друга дума. Ад.

БРЪСНАРНИЦА

След три дена градът падна. Повече от 6000 бяха неговите жертви, в това число и 162-те деца, загинали от ракета, която улучи временната болница, разположена в мазето на едно училище.

Кметът, Генерал Автономер, предпочете да се самоубие, вместо да попадне в плен. Той се простреля в сърцето, но не издъхна на място. Остана му достатъчно време, за да извика:

— А-3 1492!

Трима от братята му по оръжие стояха край него и плачеха.

Върху мъртвото лице на кмета бе изписана лека усмивка.

— Проклятие! — процеди единият от тях.

После захвърлиха пушките, вдигнаха ръцете си нагоре и излязоха от предната врата на бръснарницата, която всъщност беше щабът на градската отбрана.

Кметът седеше мъртъв в един бръснарски стол.

Той бе направил всичко, което бе по силите му.

Но не беше достатъчно. Все пак беше смел човек. Сражава се докрай. Какво още можем да кажем? Той беше американец.

АВТОГРАФ

Дори след като хиляди федерални войници завзеха града и се опитаха да въведат ред в безумното опустошение, никой не забеляза сомбрерото, което си лежеше на улицата. Стотици превозни средства, танкове, джипове, камиони и бронирани коли, затънаха нагоре-надолу по улицата, но никой не докосна сомбрерото.

То си стоеше необезпокоявано, като чудо, посред улицата, докато завземаха града.

Все пак след края на последното сражение се случи нещо интересно — температурата на сомбрерото постепенно се върна на старото си положение, когато, преди тези няколко препълнени със събития дни, то падна от небето.

Температурата на сомбрерото отново слезе на -24 по Фаренхайт.

В един момент Норман Мейлър мина точно покрай сомбрерото, но и той не го видя. Той дори се загледа за миг в него и може би щеше да го види, ако към него не се спуснаха войници да искат автографи.

Норман Мейлър отмести поглед от сомбрерото и раздаде на войниците автографи.

— Благодарим ви, мистър Мейлър — казаха те.

Но Норман Мейлър вече гледаше встрани от сомбрерото и не върна погледа си към него. Той продължи по улицата, за да интервюира някои от жителите на градецца, които бяха арестувани и затворени в салона на едно кино.

Искаше да открие за какво, дяволите да ги вземат, тези хора бяха отворили работа на цялата армия на Съединените щати.

Мина покрай сомбрерото и не го видя.

СТАРИЦА

Никой от оцелелите не беше в състояние да поднесе смислено обяснение на причините, които ги бяха тласнали към бунт и ги бяха накарали да се хвърлят тъй самоотвержено в тази невероятна сеч.

Гражданите просто не знаеха какво се беше случило.

То бе тайна за тях.

Знаеха само, че веднъж започнали, не бяха съумели да спрат.

Сега, разбира се, горчиво се разкайваха.

Оцелелите просто клатеха глави, объркани и изтощени.

Така че много от тях казваха:

— Не зная какво ми стана.

Или:

— Никога не съм правил подобно нещо.

Те бяха покрусени от мъка по своите мъртви и ранени и по почти напълно разрушения им град. Жалееха също така и за всички хора, които сами бяха убили.

— Каквото и да кажем, нищо не ни оправдава — отрони една старица, която беше дала своя принос в изтреблението.

Наложи се полковникът, който водеше разпита ѝ, да прекъсне с въпросите си, понеже старицата избухна в плач.

— Никога не съм вършила подобно нещо — изхлипа тя, а сълзите ѝ се търкаляха по страните. — Господи! — проплака тя. — Божичко!

Полковникът гледаше смутено в краката си.

Не можеше нищо да измисли да ѝ каже.

В Уест Пойнт не го бяха учили как да се справя с подобни положения. Просто нямаше опит в такива работи.

Чакаше тя да спре да плаче.

Полковникът вдигна очи, когато край тях мина Норман Мейлър.

После погледна отново старата жена.

Тя още плачеше.

Полковникът заби очи в краката си.

За миг той се запита за какъв дявол бе служил двайсет години в армията.

— Моля ви, госпожо — смотолеви той.

Старата жена приличаше малко на баба му.

Напразно.

Тя плачеше все тъй безутешно.

ЛИНКЪЛН

Е, това е историята.

Седмица след като президентът на Съединените щати пристигна в града, той произнесе прословутата си превързочна реч за американците, които ръка за ръка щели да влязат в едно доблестно и славно бъдеще и прочие и прочие.

Неговата реч бе препредадена чрез спътник по целия свят и по този начин стигна до значително по-многобройна публика, отколкото дори футболния финал за Супер-купата. След време речта му щеше да бъде отпечатана в гимназиалните учебници и за нея щеше да се говори със същите думи, с които се споменава обръщението на Линкълн в Гетисбърг.

Най-известните редове от тази реч бяха: „Ние сме на ръба на велико бъдеще. Нека влезем в това бъдеще ръка за ръка, а славата на бога ще осветява като факел пътя ни и неговата милост и всеопрощение ще бъдат пътеката, по която ще вървим.“

Градът беше обявен за национален паметник и се превърна във важен туристически обект благодарение на внушителното си гробище, отпечатано на милиони пощенски картички.

Кметът, Генерал Автономер, бе провъзгласен за герой, объркан, да, но все пак герой, и му бе отредено видно място в погребалния комплекс, а върху плочата му бе издигнат мраморен бюст.

В първата година, след като градът стана национален паметник, го посетиха повече туристи, отколкото Големия каньон.

БЯЛО

Предполагам, че последният въпрос, който остава, е: какво стана със сомбрерото?

Там е, лежи си на улицата, но температурата му падна отново на –24 градуса по Фаренхайт и за щастие на Америка повече не се промени.

Милиони туристи минаха покрай него, но никой не го забеляза, въпреки че прекрасно се виждаше. Как може да се пропусне едно студено като лед бяло сомбреро, което се мъдри на главната улица на един град?

С други думи, в живота нещата са по-сложни, отколкото ни се струват на пръв поглед.

КИНОСАЛОН

В съня на Юкико, който се разгръща преди много години, тя вече се намираше през една улица от къщата на приятелката си в Сиатъл, а в същото време американският писател хуморист все тъй здраво стискаше в ръката си косъм от косата ѝ през шестнайсет улици от нея, след като първо го изгуби, после неистово го търси, съвсем като луд, преди да се овладее и да приложи логика в търсенето, докато най-после го откри.

В съня ѝ дъждът бе почти спрял.

Сега едва ръмеше.

Една котка я наблюдаваше от заслонената веранда на стара къща, докато тя минаваше край нея. Котката беше изумително красива. Макар че се намираше на двайсетина метра, тя чуваше в съня си как котката преде.

Интересно — помисли си тя на сън. — че чувам котката да преде, въпреки че съм далеч от нея.

После Юкико се превърна във всевиждащ наблюдател. Премина от първо лице единствено число в трето. Сякаш се намираше в киносалон и гледаше филма на своя сън.

Сигурно сънувам — помисли тя, — защото не е възможно да чувам от такова разстояние, че котката преде. Тя все по-ясно разбираше, че сънува сън и той взе да променя цветовете и яркостта си. Поизбледня, заприлича на не добре експонирана лента.

Основна тема в него стана звукът на котешкото предене. Той ставаше все по-сilen, докато зазвуча като пристъргване на трион. А после баща ѝ, който беше жив и съставляваше цялата невидима част на съня ѝ, се преобрази отново в мъртъв. Той беше мъртъв и отново не се виждаше.

Сега вече всичко невидимо в съня ѝ беше неговата смърт, но тя не се нажали. Смъртта му просто присъствуваше. Беше факт.

Котешкото предене я занимаваше най-много. Не можеше да разбере защо е тъй силно, че го чува чак от верандата.

Така напредваше нощта, докато Юкико сънуваше, а нейните черни коси отразяваха мрака като огледало.

ЯПОНИЯ

Вече стана 11,15 часът.

Американският писател хуморист реши, че му се слуша музика, както седи с косъма от японска коса в дланта си. Той стана, стиснал в едната си ръка японския косъм, и отиде да пусне радиото.

Стаята изведнъж се изпълни със звуците на кънтри-енд-уестърн. Той обичаше мелодиката на кънтри-енд-уестърн. Това беше любимата му музика. Върна се при дивана, седна и се заслуша в песните за сломени сърца и за скитания по пътища с фургони и все тъй не изпускаше японския косъм.

Запита се дали някога е имало песничка в стил кънтри-енд-уестърн за любов с японка. Едва ли. Излизаше извън тематичния обхват на жанра. А *зашо аз да не напиша първата* — помисли си той и умът му веднага заработи над нея:

*Мойта малка лейди от Япония това е,
и обичам я, тъй както аз си зная.*

*Черна е косата ѝ — от лунна светлина е нейното
лице.*

*Как обичам аз да я прегръщам и притискам в своите
ръце.*

Докато съчиняваше песента, той си представи как я пее Уейлън Дженингс в „Гранд Оул Опри“:

*От земя далечна тя е,
мойта малка лейди от Япония това е,
тъмните очи загадките на Изтока таят,
щом погледна я, пирувам всеки път.*

Уейлън Дженингс я изпълни прекрасно, после я записа на плоча и песничката стана най-популярната мелодия в страната. Озвучува всеки бар и кафене на Америка, понесе се навсякъде, където хората слушат кънтри-енд-уестърн. Тя завладя ефира.

И той запя на глас:

Мойта малка лейди от Япония това е...

— докато стискаше в ръката си косъм от нейната черна коса.

Издание:

Автор: Ричард Братиган

Заглавие: Чудовището Хоклайн; Едно сомбреро пада от небето.

Преводач: Рада Шарланджиева

Език, от който е преведено: Английски

Издание: първо

Издател: ДИ „Народна Култура“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1982

Тип: сборник

Националност: Американска

Печатница: ДП „Димитър Благоев“

Излязла от печат: Декември 1982 г.

Редактор: Жечка Георгиева

Художествен редактор: Николай Пекарев

Технически редактор: Методи Андреев

Художник: Стефан Марков

Коректор: Наталия Кацарова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1275>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.